

PARTEA A DOUA

Capitolul I

LA SAN FRANCISCO

Orașul San Francisco este așezat la Oceanul Pacific, pe o limbă de pământ, într-un golf minunat. Portul San Francisco este unul dintre cele mai frumoase și cele mai sigure din întreaga lume. Este deosebit de mare, putând găzdui cu siguranță toate flotele din lume. În San Francisco este tot timpul agitație mare. Toată lumea are treabă, toată lumea se agită. Aici, în uriașul port, se văd oameni aparținând tuturor raselor și tuturor popoarelor. Pe lângă albi provenind din toate țările pământului, se pot zări indieni „sălbatici” sau „domesticiți”, care vin aici pentru a vinde piei și blănuri pe care obțin, pentru prima oară poate, un preț bun. La San Francisco se pot vedea mexicani în haine bogat împodobite, negri umili și tăcuți, englezi calmi, francezi gureși și agitați, domni eleganți, vânători îmbrăcați neglijent, tirolezi veniți cu afaceri, căutători de aur bronzăți, bărboși și cu părul nepieptănat, mongoli, indieni, chinezi.

Mongolii, „copiii Orientului”, sunt foarte numeroși aici și dau orașului o notă cu totul deosebită. Ei par tunși toți de același bărbier și croiți toți după același calapod. Toți au ochii oblici, pielea galben-maronie, nasul mic întors în sus, buzele mari și cărnoase, pomeții ieșiți în afară. Fețele lor nu exprimă nimic, sunt „goale”. În ochii lor se poate citi un singur sentiment: tristețea.

Chinezii sunt cei mai harnici muncitori din San Francisco. Mici, rotunzi, bine hrăniți, dar totuși atât de agili, chinezii sunt gata să

facă orice muncă, atunci când este vorba de răbdare și îndemnare. Ei sculptează în fildeș sau în lemn, strunjesc metalul, brodează pe pânză, pe piele, pe bumbac, pe mătase. Din mâinile chinezilor ies minunate obiecte de artă ce își găsesc mereu clienți în rândul celor ce colecționează lucruri rare.

La toate acestea se adaugă faptul că simpaticii chinezi sunt modești și se mulțumesc întotdeauna cu puțin. Prețurile pe care le cer sunt uneori foarte mari, dar se știe foarte bine că orice cumpărător se poate tocmi cu un chinez. De cele mai multe ori, chinezul obține o treime sau o pătrime din prețul cerut la început. Și salariile pe care le primesc chinezii sunt de multe ori mai mici decât cele pe care le primesc alții, însă chinezii duc un trai modest și sunt strângători. Multe meserii sau ocupații au devenit un adevărat monopol al chinezilor. Spălătoriile sunt de cele mai multe ori patronate de chinezi. Bucătarii și ospătarii din San Francisco sunt de cele mai multe ori chinezi.

Cititorul nu trebuie să înțeleagă că doar chinezii se pricep la afaceri. Nu, nicidecum! Toți locuitorii din San Francisco se pricep la afaceri. Cu toții au un singur țel: să câștige bani, cât mai mulți și cât mai repede.

Dorința de bani se simte în curțile, în casele, pe străzile și în piețele orașului. Americanca palidă și înaltă, mexicanca mândră, cu pielea arămie, nemțoaica blondă, franțuzoaica plăpândă, toate se agită, toate aleargă încolo și-ncoace. Bancherul elegant, în frac, purtând pe cap jobenul înalt, duce într-o mână bucata de carne și în cealaltă coșul cu legume. Fermierul duce pe umăr o plasă încărcată cu pește. E vesel și vrea să sărbătorească un eveniment important. Ofițerul duce-n mână un clapon gras, tăiat chiar atunci. Mormonul poartă, înveliți bine în poala hainei sale lungi, mai mulți homari. Toți se mișcă încolo și-ncoace într-un ritm infernal.

Am ajuns cu bine în capitala aurului care este orașul San Francisco. Am trecut neobservați prin mulțimea de oameni, am găsit Sutterstreet și hotelul „Valladolid”. Hotelul era, de fapt, un modest han din bărne.

Ne-am lăsat caii în grija grăjdarului, care i-a dus îndată într-un sopron mic. Am intrat apoi în cârciuma „hotelului” care, deși mare, era plină până la refuz.

Am izbutit să „cucerim” o masă. A apărut imediat un ospătar, și fiecare dintre noi a comandat după pofta inimii. După ce ni s-a adus ce am cerut, l-am întrebat pe chelner:

— Se poate vorbi cu *señor* Enrique Gonzales?

— Da, domnule, doriți să-l chem?

— Desigur, dacă nu cer prea mult.

Ospătarul a dispărut și, peste câteva clipe, și-a făcut apariția un spaniol înalt și sobru care ne-a spus că este domnul Enrique Gonzales.

— Mi-ați putea spune, stimate domn, dacă un anume Allan Marshal se mai află-n gazdă la dumneavoastră? l-am întrebat eu.

— Nu am auzit de un domn care să poarte acest nume, de altfel, nici nu mă interesează oaspeții mei. De ei se ocupă soția mea, a răspuns *señor* Gonzales.

— Se poate vorbi cu dumneaei?

— Nu știu, poate știe vreuna dintre fete.

Spunând acestea, bunul domn ne-a întors spatele și a plecat. Se pare că relațiile dintre el și soția lui erau aceleași ca între *don* Fernando de Venango și *señora* Eulalia.

M-am ridicat de la masă și am luat-o spre locul din care venea un miros îmbietor de friptură.

O domnișorică mică și subțirică a vrut să treacă pe lângă mine în mare grabă, dar am prins-o de braț și am întrebat-o:

— Unde-i doamna, mititico?

— *Vous êtes un âne!*

„O franțuzoaică, deci”, mi-am zis eu, continuându-mi drumul. Lângă o masă am văzut o altă fată care semăna a fi ospătăriță și am întrebat-o:

— *Mademoiselle*, vreți să-mi spuneți unde o găsesc pe soția proprietarului acestui minunat hotel?

— *I am not mademoiselle!*

¹ Sunteți un măgar, în limba franceză, în text.

„O englezoaică sau o americană”, am gândit eu imediat. Dacă eram nevoit să pun întrebări unor ospătărițe care aparțineau tuturor popoarelor pământului, n-o mai găseam pe soția lui nici până la lăsarea serii! Spre norocul meu, am zărit într-un colț o domnișoară care mă tot privea. Fața ei îmi părea cunoscută și mi-am încercat norocul, îndreptându-mă țință spre ea. Nici nu am apucat să mă apropiu bine, când a exclamat surprinsă:

— Vai, vecine! Se poate oare? Să-ți lași dumneata așa o barbă! Să nu te mai recunosc!

— La naiba! Gustel! Gustel Eberbach! Doamne, ce-ai mai crescut! Cum ai ajuns tocmai aici, în California?

— Mama a murit imediat după ce ai plecat din Germania. La tata a venit un domn. Nu știu ce-au vorbit, dar acum tata este împreună cu frații mei sus, în munți, la niște mine unde s-ar găsi mult aur. Pe mine m-a lăsat aici. Îmi merge bine și îl aștept să vină de la minele de aur.

— O să mai vorbim noi, i-am spus. Te rog, deocamdată, să mă-ndrumi. Unde o pot găsi pe doamna Gonzales? Trebuie să știu că întrebarea asta am mai pus-o de două ori, dar se pare că bunele tale colege nu sunt tocmai amabile.

— Doamnei nu trebuie să-i spui nicidecum *señorita*, ci *doña*, *doña* Elvira!

— Prea bine! Voi ține minte asta! Aș putea să-i vorbesc?

— O să văd eu imediat. La care masă te-ai așezat?

— Uite, la masa a doua, de colo!

— Foarte bine! O să-ți spun eu cum stau lucrurile, vecine!

Aceasta era una dintre acele întâlniri neașteptate de care am avut parte de-a lungul vieții mele. Părinții lui Gustel erau vecini cu părinții mei. Tatăl meu și părintele ei erau foarte apropiați. Acum aflu că bătrânul meșter tâmplar, tatăl lui Gustel, era în munți la minele de aur. Fiul cel mare al tâmplarului îmi fusese coleg de școală. Și acum o întâlneam aici, în California, în primul han în care-am călcat, pe Gustel, pe micuța Gustel, pe care obișnuiam s-o țin în brațe, pe micuța Gustel care se juca mereu cu părul meu, ciufulindu-mă strașnic, pentru ca mai apoi să-și lipească năsul

mic de obrazul meu. Cine s-ar fi gândit că aveam s-o întâlnesc tocmai în California!

Gustel lui Gustel m-a trezit din frumoasele mele amintiri:

— *Doña Elvira* este gata să te primească, deși acum nu are program de audiențe.

— Program de audiențe? am întrebat eu, mirat. O cârciumăreasă are program de audiențe?

Gustel a dat din umeri, zicând:

— Da, are program de audiențe de două ori pe zi. De la unsprezecé la douăsprezece și după-amiaza de la șase la șapte. Cine vrea să-i vorbească între alte ore decât cele pe care ți le-am spus este nevoit să aștepte, dacă nu este recomandat călduros.

— Aha! Mulțumesc frumos! am spus eu, râzând. Nici nu știam ce importantă poate fi pentru mine o vecină cumsecade!

— Nu-i așa? Hai, să mergem!

Totul s-a desfășurat ca atunci când intri în audiență la o persoană importantă. Am fost introdus într-o cămăruță mobilată întocmai precum o anticameră. După cum mi-a spus Gustel, trebuia să aștept în acea cămăruță, până când aveam să aud sunând un clopoțel.

Răbdarea mi-a fost pusă la grea încercare, pentru că am fost nevoit să aștept o jumătate de ceas, până când am auzit, în sfârșit, sunetul clopoțelului. Am intrat într-o odaie destul de mare, încărcată cu tot soiul de mobile. Se pare că *doña Elvira* trebuia neapărat să dispună de o cameră împodobită din belșug cu piese de mobilier dintre cele mai diverse. Și pereții erau din cale-afară de încărcăți cu tot felul de obiecte. Doamna Gonzales stătea pe o sofa, cu cotul sprijinit de o hartă ce atârna pe perete. În poală avea o chitară și un material pe care începuse să-l brodeze, iar înaintea ei se afla o hârtie mare, ce acoperea cu totul fereastra, astfel încât în odaie intra foarte puțină lumină. Pe hârtie erau desenate două schițe, una dintre ele reprezentând capul unui motan sau al unei femei bătrâne. Cea de-a doua schiță reprezenta cu siguranță un animal, dar nu mi-am putut da seama despre ce ființă a lui Dumnezeu putea fi vorba.

M-am înclinat adânc și cu smerenie. Doamna nu mă băga în seamă, privind cu insistență un anumit punct din tavan. După câteva clipe, s-a uitat la mine și m-a întrebat în engleză:

— Ce depărtare este de la Pământ la Lună?

Mă așteptam ca doamna dinaintea mea să-mi pună o întrebare mai puțin obișnuită, așa că i-am răspuns numaidecât:

— În zilele de luni, distanța de la Pământ la Lună este de cincizeci și patru de mii de mile. În zilele de sâmbătă, ea este de numai de cincizeci de mii de mile.

— Întocmai! a răspuns ciudata doamnă, privind din nou în tavan. După câteva clipe mi-a pus o altă întrebare: Din ce se fac stafidele?

— Din struguri! am răspuns eu, prompt.

— Corect!

Doamna Gonzales a privit tavanul pentru a treia oară, între-bându-mă apoi:

— Ce este *poil de chèvre*?

— Un material din care se croiesc haine. Cincisprezece coți din acest material costă un escudo de aur. Acum acest material nu mai este la modă.

— Așa este! Bine ați venit, *señor*! Augusta m-a rugat să-mi fac timp pentru dumneavoastră, dar se cuvine să știți că timpul meu este prețios! Cine-mi cere o favoare trebuie să treacă examenul la care-l supun. Dumneavoastră, germanii, sunteți oameni culți, de aceea mi-am îngăduit, de fapt, să vă pun aceste întrebări. Dumneavoastră ați răspuns corect, deși arătați mai mult a urs decât a om cu carte. Augusta mi-a spus că ați învățat pe la tot felul de școli și ați călătorit mult. Luați loc, *señor*!

— Mulțumesc, *doña* Elvira de Gonzales, am răspuns eu, cu modestie, așezându-mă pe colțul unui scaun.

— Doriți să locuiți în casa mea?

— Da.

— Puteți locui în casa mea, fiindcă sunteți un bărbat deosebit de respectuos, după cum văd. Desigur că este nevoie să vă mai îngrijiți puțin de înfățișarea dumneavoastră. Ați fost în Spania?

— Da.

— Ce spuneți despre această hartă a patriei mele pe care am desenat-o eu însămi?

Punându-mi această întrebare, distinsa doamnă Elvira mi-a întins un desen pe hârtie de calc, de fapt o copie după o hartă mai puțin reușită.

Am examinat cu atenție desenul și apoi am exclamat, cu prefăcută încântare:

— Este o hartă foarte exactă, *doña* Elvira de Gonzales!

Ciudata doamnă a primit complimentul meu ca pe ceva de la sine înțeles și mi-a spus cu mândrie:

— Ei, da! Noi, femeile, ne-am dat seama, în sfârșit, de calitățile pe care le avem. În ceea ce privește arta și știința, îi întrecem pe bărbați! Priviți aceste două picturi! Sunt minunate din punctul de vedere al detaliilor! Priviți liniile, umbrele, jocul luminii! Sunteți, fără îndoială, un cunoscător în ale artei și, cu toate acestea, aș dori să vă pun câteva întrebări. Ce reprezintă aceasta?

Am fost nevoit să-mi concentrez toată atenția, pentru a da un răspuns potrivit.

— Este un șarpe! am răspuns eu, în cele din urmă.

— Corect! Până acum nimeni nu a izbutit să-mi spună că este un șarpe, dar așa cum mintea omului de știință pătrunde cele mai adânci enigme, tot astfel ochiul omului de artă vede cele mai mici detalii. Și acest desen?

— Reprezintă o gorilă din specia *Du Chailli*.

— Așa e! Sunteți cu adevărat omul cu cea mai vastă cultură din câți mi-a fost dat să întâlnesc! Ați recunoscut numaidecât șarpele și gorila. Ar trebui să fiți ridicat la rang de academician!

Această apreciere care ar fi trebuit să-mi stârnească mândria a avut asupra mea efectul cepei și usturoiului cu care buna *doña* Eulalia își garnisea mâncărurile.

Sora doamnei Eulalia mi-a arătat o masă care se afla chiar la intrarea în cameră și mi-a spus, cu hotărâre:

— Eu sunt stăpâna acestei case! Aveți acolo un registru, un toc și cerneală! Vă rog să vă treceți numele în registru!

Am făcut precum mi-a poruncit *doña* Elvira și am întrebat-o, sfios:

— Îmi este îngăduit să trec aici și numele tovarășilor mei?

— Numele tovarășilor dumneavoastră? Cine sunt aceștia?

— Mai întâi este vorba despre negrul Cesar, servitorul meu.

— Hm! Mă așteptam ca un om ce recunoaște numaidecât șarpele pictat de mine să aibă și servitor, numai că pe el nu-l veți trece în registru. Mai departe!

— Winnetou, căpetenia apașilor.

Doña Elvira a tresărit la auzul acestui nume și m-a întrebant:

— Vestitul Winnetou?

— Desigur!

— Trebuie să-l văd! Trebuie să mi-l prezentați neapărat! Treceți-l în registru!

— Mai este apoi Sans-ear.

— Vestitul vânător?

— Da.

— Treceți-l în registru! Aveți tovarăși aleși pe sprânceană! Mai departe!

— Cel de-al patrulea și ultimul dintre tovarășii mei este domnul Bernard Marshal, giuvaiergiu din Louisville.

Doamna a sărit în sus, exclamând:

— Domnul Marshal! Domnul Marshal, giuvaiergiu din Louisville!

— Da, doamnă, am replicat eu, calm. Bernard Marshal are un frate pe nume Allan, care a avut cinstea de a locui la dumneavoastră.

— Deci așa! Treceți-l în registru! Veți avea la dispoziție cel mai bun dormitor. În hotelul „Valladolid” nu mai sunt camere libere, dar veți fi găzduiți chiar în casa mea. În această seară veți fi invitații mei la cină. Veți lua masa în sufrageria mea.

— Mulțumesc, *doña Elvira*! Țin să vă asigur că voi ști să prețuiesc pe deplin cinstea pe care ne-o faceți. Am obiceiul de a scrie cărți în care povestesc ce am trăit și ce am văzut în călătoriile mele. Vă asigur că voi scrie cu deosebită căldură despre hotelul „Valladolid”.

— Așa să faceți, *señor*, deși trebuie să vă spun că îmi este greu să-mi imaginez cum ați arăta dumneavoastră la masa de scris. Poate aveți vreo rugămintă. Sunt gata să v-o îndeplinesc!

— Nu am nicio rugămintă, dar totuși aș dori niște informații.

— Niște informații?

— Da. Allan Marshal nu mai locuiește la dumneavoastră?

— Nu. Domnul Marshal a părăsit casa mea acum patru luni.

— Știți cumva unde a plecat?

— La minele din Sacramento.

— Ați mai primit vreo veste de la el?

— Da. Mi-a dat o adresă la care îi pot trimite scrisorile ce ar sosi aici și i-ar fi, eventual, destinate.

— Mai aveți cumva această adresă?

— Da, mi-o amintesc exact, pentru că adresa respectivă este, de fapt, a unui cunoscut de-al meu, domnul Holfey din Yellow Water Ground. Domnul Holfey este un negustor de la care căutătorii de aur își pot cumpăra tot ce le este de trebuință.

— De când a plecat din San Francisco au mai sosit scrisori care îi erau destinate lui Allan?

— Da, câteva. Am avut grijă să i le trimit. De curând au fost aici doi domni care mi-au spus că sunt prieteni de-ai lui Allan Marshal. Ziceau că trebuie să-l întâlnească neapărat. Le-am dat și lor adresa.

— Când au plecat acești oameni de aici?

— Stați puțin să-mi aduc aminte... Ah, da! Au plecat de aici chiar ieri-dimineață!

— Unul dintre ei era mai în vârstă și altul era mai tânăr?

— Da, întocmai! Semănau bine! Păreau a fi tată și fiu! Au venit aici la recomandarea surorii mele. Aveau și o scrisoare de la ea.

Am dat din cap, zicând:

— Cei doi oameni despre care vorbiți au fost găzduiți la ferma lui *don* Fernando de Venango y Colonna de Molynares de Gajalpa y Rostredo!

— Cum? Îi cunoașteți pe acești oameni?

— Da. O cunosc și pe sora dumneavoastră, *doña* Eulalia, căreia nu i-am cerut însă niciun fel de scrisoare de recomandare către dumneavoastră.

— Dumnezeule! Cum se poate, *señor*? Povestiți! Vă rog, povestiți!

I-am povestit despre sora ei și, când am sfârșit, doamna Elvira mi-a spus cu înflăcărare:

— Mulțumesc! Mulțumesc din suflet, domnule! Sunteți primul neamț care știe să se poarte cu o *señora* de origine spaniolă! Deja mă bucur la gândul că în această seară vom cina împreună! La revedere, *señor*!

Întrevederea s-a terminat! M-am retras, după ce m-am înclinat respectuos. Tot personalul hotelului mă privea cu mare curiozitate. Gustel Eberbach s-a apropiat numaidecât de mine, zicând:

— Vecine, ești un om norocos! Nimeni nu s-a bucurat de așa audiență! Ce mult ai stat la *doña* Elvira! Cred că stăpâna te place foarte mult!

— Dimpotrivă! am spus eu, râzând. Stăpâna dumitale mi-a spus că arăt ca un urs.

— Hm! Păi are dreptate! Da' o să te ajut eu. Am în odaia mea tot ce-ți trebuie: brici, săpun, apă.

— Nu-i nevoie să te mai ostenești. În scurtă vreme vom fi conduși în dormitorul ce ne este destinat.

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva! Oaspeții sunt conduși în camerele lor abia după ora opt, nicio clipă mai devreme!

— *Doña* Elvira spunea că ni se va da cel mai bun dormitor. Unde-o fi asta?

— Toate dormitoarele sunt sus. Vei avea parte de aer curat.

Deodată, s-a auzit dangătul unui clopot mare.

— Asta-i *doña* Elvira! a exclamat Gustel. Trebuie să plec, dragă vecine! Probabil că vrea să-mi dea vreo poruncă!

Spunând acestea, Gustel a dispărut în mare grabă, iar eu m-am așezat lângă tovarășii mei. Deși apariția unui vânător sau unui indian într-un local din San Francisco nu este un lucru deosebit, prietenii mei atrăgeau privirile oaspeților hotelului „Valladolid”, Winnetou, prin chipul său frumos, iar faptul că Mark nu avea urechi era pentru toți un semn că omul trecuse prin grele încercări.

— Ei? m-a întrebat Bernard.

— Fratele tău a plecat de aici de peste trei luni și a scris o singură dată din Yellow Water Ground. Scrisorile tale i-au fost trimise acolo.

— Unde este Yellow Water Ground?

— Dacă-mi aduc bine aminte, este vorba despre o vale situată în apropiere de Sacramento. Acolo s-a găsit mult metal prețios, și căutătorii de aur au scurmat peste tot, dar acum cred că sunt în susul râului.

— Allan a lăsat ceva aici?

— Uite, chiar că n-am întrebat-o pe *doña* Elvira.

— Se cuvine să aflăm asta.

— Foarte curând vom avea ocazia de a afla tot ce vrem să știm. Suntem invitații ei la cină.

— Ce bine-mi pare! Oricum, o să mă duc la bancherii cu care am făcut afaceri. Poate că Allan a lăsat ceva la bancă.

Gustel s-a apropiat de noi și mi-a spus:

— Vecine, stăpâna m-a chemat ca să-mi spună să-ți transmit un mesaj: cina e la ora nouă. În afară de asta, *doña* Elvira mi-a poruncit să-ți arăt chiar acum camerele pregătite pentru dumneata și prietenii dumitale.

— Camerele? am întrebat eu, mirat. Credeam că-i vorba doar de o odăiță.

— În spatele hotelului se află mai multe camere mari. *Doña* Elvira are obiceiul de a găzdui în două dintre acestea doar rudele.

— Acolo a locuit și *señorita* Alma?

— Da. Cel puțin așa am auzit și eu. Nu eram în serviciul *doñei* Elvira pe vremea când *señorita* Alma s-a aflat în vizită la mătușa ei.

— Știi cumva dacă nepoata *doñei* Elvira a făcut cunoștință cu un anume Allan Marshal cât a stat în San Francisco?

— Da, desigur! Toată lumea vorbește despre domnul Allan Marshal. Uneori lumea râde, gândindu-se la cele întâmplate. Se pare că domnișoara Alma l-a vânat pur și simplu pe domnul Allan. Bietul om nu mai știa cum să scape de ea! Vă rog să mă urmați, domnilor. *Doña* Elvira mi-a dat cheile.

Ne-am ridicat de la masă și am urmat-o. Cele două camere ce ne erau rezervate puteau fi considerate de-a dreptul luxoase, în comparație cu odăile în care erau găzduiți oaspeții obișnuiți ai „hotelului”. Într-una din aceste camere urmau să locuiască Bernard

și Sans-ear, iar în cealaltă Winnetou și cu mine. Cesar avea să stea într-o cămăruță separată de ale noastre.

Buna Gustel ne-a adus tot ce ne trebuia pentru a da înfățișărilor noastre un aspect mai îngrijit. După ce am considerat că arătam într-adevăr ca niște oameni și nu ca niște sălbatici, am ieșit în oraș. Winnetou a rămas la hotel. Era prea mândru pentru a se expune privirilor curioase ale oamenilor din San Francisco. Nici Mark nu a vrut să meargă în oraș.

— Ce să fac eu în oraș? a întrebat Sans-ear. De mers am învățat deja să merg. Case și oameni am mai văzut! Cred că ar fi bine să vă grăbiți, ca să putem pleca din orașul ăsta cât mai curând. Abia aștept să ajungem în prerie! Dacă stau prea mult pe-aici or să-mi crească urechile la loc de atâta plictiseală și atunci cine-o să-mi mai zică mie Sans-ear, ha?

Bunul Mark se găsea în oraș numai de câteva ceasuri și deja se plictisise! Voia să ajungă cât mai repede în prerie.

Îi înțelegeam foarte bine pe „indienii sălbatici” care mureau atunci când erau vârați în închisori și trebuie să spun că ajungeau acolo pentru că își apărau drepturile, pentru că nu voiau să părăsească pământurile care erau ale lor, nu voiau să părăsească pământurile pe care se găsea vânat, căci de vânat aveau atâta nevoie pentru a se hrăni.

Mergeam în oraș cu un anumit scop. Am fost împreună cu Bernard la bancherii cu care familia Marshal se afla în relații. Nu am izbutit să aflăm decât că Allan trecuse de câteva ori pe la ei, pentru ca apoi să plece la minele de aur. Ridicase de la bănci bani lichizi, pentru a putea cumpăra pepite.

După aceasta ne-am mai plimbat pe străzile aglomerate ale orașului, și Bernard a intrat într-o prăvălie în care se găsea îmbrăcăminte de tot soiul: haine mexicane, bogat împodobite, dar și salopete simple. Hainele noastre din piele avuseseră mult de suferit și arătau jalnic. Este adevărat că eram bărbieriți și tunși, dar hainele...

Am constatat că bunul Bernard avea gust, numai că prețurile erau destul de mari.

După ce și-a luat un rând de haine, Bernard mi-a spus:

— Hai, Charley, cumpără-ți și tu veșminte noi! O să te ajut să-ți alegi tot ce-ți trebuie!

Hm! Aveam într-adevăr nevoie de haine noi, dar prețurile erau foarte mari și eu nu prea aveam bani. Nu m-am numărat nicicând printre norocoșii la înavuțire, eram mai curând un om nenorocos, dar care știa să-și câștige existența muncind cinstit, trăind de azi pe mâine.

Eu eram adâncit în gânduri, dar Bernard s-a apucat să aleagă și a ales o cămașă din piele de cerb, albă ca neaua, tăbăcită cu măiestrie și împodobită cu broderii roșii, pantaloni din piele, cu franjuri pe la cusături, un surtuc din piele groasă de bizon, tăbăcită astfel încât să fie moale precum blana de veveriță, cizme înalte din blană de urs, cu talpă groasă, împodobite cu piele de aligator și o căciulă din blană de castor împodobită pe margine cu piele de șarpe cu clopoței. M-am împotrivit, dar la insistențele lui Bernard a trebuit să îmbrac hainele cele noi. Apoi prietenul meu m-a luat de braț și am ieșit din prăvălie. Am vrut să mă întorc și să plătesc, dar Bernard plătise deja pentru mine.

Am vrut să-i dau banii, dar prietenul meu m-a refuzat, zicând:

— Lasă, dragă Charley! Îți sunt oricum îndatorat și, dacă ții neapărat, o să-mi dai banii altă dată.

Bernard a vrut să-i cumpere și lui Sans-ear un rând de haine, dar l-am sfătuit să nu facă asta, pentru că vestitul vânător era atât de mărunț, încât nu i s-ar fi potrivit nimic.

Când ne-am întors la hotelul „Valladolid”, Cesar s-a arătat încântat de veșmintele mele noi, zicând:

— Vai, *massa!* Acum arătat bine, frumos. Frumos la fel ca și Cesar, dacă negru' primește surtuc și căciulă nou.

Nu mă puteam supăra pe bunul Cesar că făcuse această comparație. Știam bine că negrul era bine intenționat. Lui Mark Jorrock camera i se păruse prea strâmtă și de aceea intrase în „restaurantul” hotelului. Stătea singur la o masă și, când ne-a zărit, ne-a făcut semn să ne apropiem și să ne așezăm.

— Ia ascultați! a spus micuțul vânător. La o masă alăturată se vorbește despre niște lucruri care ne privesc și pe noi.

— Cum așa? am întrebat eu.

— La minele de aur s-au petrecut niște lucruri despre care-aș zice, de pildă, că nu sunt deloc îmbucurătoare. Se pare că aceia ce găesc aur sunt atacați de o bandă de *bravos*¹ albi, care le iau oamenilor viața și îi jefuiesc. Ei, la o masă alăturată stă un om care abia a izbutit să scape din mâinile răufăcătorilor! Ascultați!

La masa aflată chiar lângă a noastră am remarcat niște bărbați pe fețele cărora se putea vedea că știau bine ce înseamnă suferința, viața grea și lipsurile. Unul dintre ei tocmai povestea ceva, iar ceilalți îl ascultau cu mare atenție.

— Trebuie să știți că eu sunt din Ohio, spunea necunoscutul, continuând să-și depene povestea. Asta înseamnă că știu ce înseamnă traiul pe apă, pe uscat, în prerie, în pădure și în munți. Mi-a fost dat să-i înfrunt pe răufăcătorii de pe Mississippi și pe bandiții preriei. Da, numai că nici prin cap nu mi-a putut trece că astfel de lucruri se pot întâmpla ziua-n amiaza mare, ba încă și pe un drum umblat!

— Mie mi se pare că le cam înflorești, a spus unul dintre comenșii necunoscutului. Caravana voastră era destul de mare. Auzi! Cincisprezece bărbați în toată puterea cuvântului să nu poată înfrunta opt bandiți! Asta e o adevărată rușine!

— Hm! Dumnezeu ai obiceiul de a nu gândi înainte să deschizi gura! i-a spus necunoscutul comeseanului său care-l acuzase că minte. Aș vrea să văd ce făceai dumneata dacă erai în locul meu! Eram, într-adevăr, cincisprezece, adică șase *tropeiros*² și nouă mineri. Dacă credeți, domnilor, că vă puteți bizui pe niște *tropeiros*, atunci vă spun eu că sunteți pierduți. Nu trebuie să uităm nici faptul că din nouă mineri câți eram, trei aveau febră. Erau atât de slăbiți, încât abia dacă se puteau ține pe spinările catărilor. În starea în care se găseau, nu puteau trage cu pușca sau cu pistolul și nici să pună mâna pe cuțit. Ei, mai eram cu adevărat cincisprezece?

— Dacă așa stăteau lucrurile, atunci începem și noi să credem întreaga poveste, dar pe drumul ăla sunt mereu oameni mulți, care-ți

¹ Bandiți.

² Persoană care se ocupă de catări.

pot veni în ajutor atunci când te afli la ananghie! a spus unul dintre comesenii povestitorului.

— Hei, desigur! a exclamat omul. Așa e, numai că nemernicii stau la pândă și te atacă atunci când le vine lor la socoteală!

— Te rog să fii atât de bun și să ne povestești totul pe rând, ca să pricepem și noi ceva! a spus unul dintre cei aflați la masa alăturată.

— Prea bine, prea bine! a spus povestitorul. Găsisem la Pyramide Lake un loc cum nu se putea altul mai bun! Am muncit opt săptămâni, și trebuie să mă credeți că în opt săptămâni fiecare dintre noi s-a ales cu un chintal de praf de aur și pepite. Nu am mai putut rămâne acolo, fiindcă unora dintre noi le intrase deja frigul în oase. Nu-i așa ușor să stai de dimineață până seara în apa rece, care-ți ajunge uneori până la brâu și să tot învârți batea¹. Ne-am strâns catrafusele și am pornit la drum. În Yellow Water Ground am dat peste un yankeu căruia i-am vândut praful și pepitele pe care le aveam. Vă spun eu că am vândut bine aurul. Yankeul cu pricina nu era un hoțoman dintre cei care-ți dau în schimbul unei uncii de aur un sfert de chil de făină proastă sau o mână de tutun și mai prost. Cum vă spun, yankeul ăla era cinstit. Marshal mi se pare că-l chema și, dacă nu mă-nșel, era din Kentucky.

Bernard s-a întors repede spre omul care vorbise și l-a întrebat:

— Yankeul ăsta, Marshal, despre care povestești, se mai află în Yellow Water Ground?

— Nu știu și nici nu mă privește! a replicat necunoscutul. Nu-mi mai puneți tot soiul de întrebări care nu-și au rostul! Dacă e să povestesc totul pe rând, atunci nu trebuie să mă-ntrerupă nimeni. Nu de alta, dar mă-ncurc! Carevasăzică, domnul Marshal, Allan Marshal mi se pare că-i zicea, a cumpărat tot praful și toate pepitele pe care le aveam. Hei! Dacă am fi fost isteți și ne-am fi văzut de drum! Dar nu! Noi am vrut să ne odihnim un pic după atâta muncă. Și ne cam dureau oasele, ce-i drept. Unde mai pui că domnul Marshal ne-a povestit că bandiții atacau căutătorii de aur. Ba ne-a și spus că unii dintre căutătorii de aur n-au mai apucat să ajungă niciodată la Sacramento sau la San Francisco.

¹ Strecurătoare pentru spălarea prafului de aur (n.a.).

— Și, și? au întrebat, nerăbdători, comesenii omului care povestea.

— Aveți răbdare, domnilor! Aveți răbdare! a exclamat necunoscutul, care ne stărnise și nouă curiozitate. Am rămas câteva săptămâni în Yellow Water Ground. După cum bine știți acolo traiu-i scump, da' ce ne păsa nouă? Lumea știa că avem bani, așa încât cartoforii ne tot îmbiau la joc și eram tot timpul înconjuțați de tot soiul de oameni. Dacă am văzut că oasele nu ne mai dureau așa tare, am mai găsit alți cinci oameni care voiau să ajungă-n San Francisco. Acuma eram nouă cu toții și era bine. Pe urmă, am închiriat și niște catări. Pentru că am închiriat animale destul de numeroase, ni s-au alăturat și șase *tropeiros*. Eram bine înarmați cu toții și trebuie să vă spun că fiecare dintre cei șase *tropeiros* arăta de parcă ar fi fost gata oricând să înfrunte zece dușmani. Am pornit la drum și la început totul a mers cât se poate de bine. Pe urmă, a început să plouă, și trei dintre tovarășii noștri s-au îmbolnăvit. S-a făcut noroi și am înaintat cu greu, abia dacă parcurgeam opt mile pe zi. Noaptea nu puteam să dormim, pentru că ploua tot timpul. Starea tovarășilor noștri s-a înrăutățit. Aveau febră mare și ne-am văzut nevoiți să-i legăm, astfel încât să nu cadă de pe catări.

— Blestemată treabă febra asta! a exclamat unul dintre comesenii povestitorului. Am avut și eu febră și știu ce rău e!

— Așa cum vă spun, domnilor, parcursesem vreo trei sferturi din drum și am căutat un loc în care să putem poposi peste noapte. Așezasem corturile și aprinsesem un foc mare. Deodată, am auzit împușcături. Pentru că mă aplecasem ca să înfig în pământ un băț de cort, răufăcătorii nu m-au zărit. M-am ridicat de la locul meu și am mai apucat să văd cum bravii *tropeiros* au încălecat și au spălat putina. Cei cinci tovarăși ai mei care se aflaseră lângă foc zăceau acum la pământ. Erau morți! Am dus pușca la ochi, dar nu am mai apucat să trag. Am auzit iar împușcături, și ceilalți trei tovarăși ai mei au căzut la pământ, răpuși de gloanțe. Rămăsesem singur! Singur împotriva bandiților! Ei, ce ați fi făcut în locul meu, domnilor?

— Pe toți dracii! a exclamat unul dintre comesenii povestitorului. Aș fi luptat împotriva netrebnicilor!

— Ha! a strigat un altul. Cu siguranță i-aș fi omorât pe câțiva dintre ei!

— Prea bine, domnilor! a spus povestitorul. Asta ziceți acum, dar dacă ați fi trecut prin ce-am trecut eu, ați fi făcut întocmai ca mine. Dacă m-aș fi avântat în luptă, aș fi fost pierdut. Trăgeam în ei și nu aș mai fi scăpat cu viață. Oricum, niciunul dintre noi nu mai trebuia să rămână în viață, ca să nu poată povesti cum s-a petrecut atacul.

— Ei, ce-ai făcut? a întrebat, curios, unul dintre cei ce se găseau la masa povestitorului.

— Banii îi aveam asupra mea, catârul meu se găsea destul de aproape, lângă un cort. În timp ce bandiții scotoceau prin corturi, m-am apropiat de catârul meu și l-am dezlegat. Deodată, unul dintre netrebnici a fluierat. Ei, ce credeți că s-a întâmplat?

— Ce? Ce? au întrebat curioși comesezii povestitorului.

— Cei șase *tropeiros* s-au întors! Ei ne trădaseră! Ne dăduseră pe mâna bandiților! Acum ar fi trebuit să înfrunt paisprezece răufăcători! Am sărit în spinarea catârului și am pornit-o în galop. Norocul meu a fost că patrupedul era tare cuminte și ascultător. Nu era încăpățânat, așa cum se știe că sunt cei mai mulți dintre catări! E adevărat că netrebnicii m-au înjurat de mama focului și apoi au pornit-o pe urmele mele, dar era întuneric și am izbutit să scap.

— Și pe urmă?

— Pe urmă? Pe urmă, am făcut tot ce mi-a stat în putință să ajung cât mai iute la San Francisco, și iată-mă-s aici fericit că pot sta de vorbă cu dumneavoastră și că pot bea un pahar de vin bun!

— Nu l-ai recunoscut pe niciunul dintre bandiți?

— Nu, pentru că își acoperiseră fețele cu niște eșarfe. Numai unul dintre ei, unul care părea a fi șeful, și-a dezvelit fața atunci când a fluierat. Era un mulatru. L-aș recunoaște numai decît, dacă l-aș vedea. Pe obrazul drept avea o cicatrice mare și adîncă. Cred că-i de la vreo lamă de cuțit.

— Și cei șase *tropeiros*?

— I-aș recunoaște și pe ei îndată, dar știți, domnilor, eu nu mă mai întorc nicicînd în iadul ăla în care dracul topește aurul pentru a trimite, cu ajutorul său, oamenii la pieire!

— Știi cum îl cheamă pe *mulero*¹?

— Da. Îl cheamă Sanchez, dar s-ar putea ca acesta să fie doar un nume de împrumut. Oricum, *tropeiros* sunt mână-n mână cu

¹ Șeful unui grup de *tropeiros* (n.a.).

bandiții, cu așa-zișii *hounds*. Ce bine-ar fi dacă minerii și locuitorii din San Francisco ar stârpi bandele de răufăcători, cum s-a mai întâmplat, de altfel. Ei, acum am terminat de povestit.

— Domnule, pot să vă pun câteva întrebări legate de Allan Marshal? a îndrăznit Bernard. Știți, Allan e fratele meu.

— Fratele dumneavoastră? a întrebat povestitorul. Hm, da, acum, că mă uit mai bine la dumneavoastră, mi se pare că-i semănați! Întrebați-mă și o să vă răspund cum oi ști mai bine!

— Aș vrea să aflu cât mai multe despre el, a replicat Bernard. Câtă vreme a trecut de când l-ați văzut ultima oară?

— Să tot fie cinci săptămâni de-atunci.

— Și credeți că se mai află acum în Yellow Water Ground?

— Asta n-am de unde ști.

— Allan nu mi-a scris niciodată, deși a primit mai multe scrisori din partea mea.

— Dacă nu ați primit nicio scrisoare de la fratele dumneavoastră, asta nu înseamnă neapărat că nu v-a scris. Gândiți-vă numai la ce am povestit mai devreme. Există poștași care duc scrisorile sus, la minele de aur? Da! Există poștași care aduc scrisorile de-acolo-ncoace? Da! Numai că poștașii nu sunt de soiul celor la care cred că vă gândiți dumneavoastră! Vă spun eu că multe scrisori nu au ajuns în mâinile celor care ar fi fost în drept să le deschidă și să le citească. Să zicem că o luați către munți, ca să ajungeți la minele de aur. Intrați într-o cârciumă și cârciumarul este unul dintre temuții *hounds*. Intrați într-o prăvălie și proprietarul sau vânzătorul este unul dintre nemiloșii *hounds*. Jucați „Monte” și alături de dumneavoastră joacă alți trei bărbați. Unul dintre ei este sigur bandit, ba poate chiar doi, sau, cine știe, toți trei. Descoperiți un zăcământ de aur și vă faceți un prieten. Munciți împreună și el este un *hound*, gata să vă vândă tovarășilor lui, pentru a vă lua o parte, dacă nu chiar tot aurul pentru care v-ați trudit din zori și până-n noapte! Bandiți sunt peste tot! De ce nu ar fi bandiți și la poștă? Poate că este în folosul lor ca anumite scrisori să nu ajungă acolo unde ar trebui.

Dacă eră, într-adevăr, așa cum spunea omul din Ohio, atunci la minele de aur lucrurile nu stăteau deloc bine. Bernard a tăcut. Căzuse pe gânduri.

— Vreți să ajungeți la fratele dumneavoastră? l-a întrebat căutătorul de aur pe Bernard, care continua să tacă.

— Da, desigur! a răspuns prietenul meu, ca trezit dintr-un vis.

— Prea bine! a replicat omul din Ohio. Am să vă dau un sfat și este treaba dumneavoastră dacă vreți să-l urmați sau nu. Știți unde se află Yellow Water Ground?

— Nu știu decât că este într-o vale, pe lângă Sacramento.

— Pentru a ajunge acolo, trebuie să mergeți de-a lungul golfului San Francisco. Pe urmă, treceți Rio San Joaquin. Apoi veți ajunge în valea lui Rio Sacramento și veți urca pieptiș. Dacă începeți să urcați, veți găsi o mulțime de galerii și mine. Orice căutător de aur vă poate spune unde este Yellow Water Ground. Dacă nu aveți mult bagaj, puteți ajunge acolo în cinci zile. Deși v-am descris drumul, nu v-aș sfătui să-l urmați! Mai întâi, pentru că nu este cel mai scurt, deși este foarte ușor de urmat. Apoi, acest drum este plin de *hounds*. De obicei, ei îi atacă oamenii care vin de la minele de aur, nu pe cei ce vor să ajungă la minele de aur, dar cine știe...? Nu trebuie să uitați nici faptul că drumul pe care vi l-am descris este plin de dolari. De dolarii furați din buzunarele căutătorilor de aur. Poți să intri într-o cârciumă și să vezi spre uimirea ta că ți se aduce nota de plată. Vă spun eu că o asemenea hârtie este foarte ușor de citit. Mai greu este să plătești suma ce se află înscrisă pe ea. Într-un han aflat la Sacramento ești pus să plătești pentru un „pat” un dolar pe noapte și primești în schimb o mână de fân pe care îți este îngăduit să dormi. Un dolar te costă lumina, dar singurul tău felinar va fi luna. Mai dai un dolar pentru personalul care te va servi, dar de fapt nu te servește nimeni. Apoi ți se cere un dolar pentru ligheanul pe care ar urma să-l primești, dar de fapt te vezi nevoit să te speli în apele râului Sacramento. Pentru prosop trebuie să mai dai un dolar, dar te vei șterge pe pantaloni sau pe cămașă. Un dolar te costă nota de plată, dar nota de plată e tot ceea ce primești! Ei, cum vă place, domnule Marshal?

— Nu-i rău!

— Așa zic și eu! Mă rog! O să vă descriu eu un drum pe care, dacă-l urmați și dacă aveți un cal bun, puteți să ajungeți la Yellow Water Ground în patru zile. Traversați cu vaporul golful San Francisco. Apoi porniți de-a dreptul spre munții Saint Johns. După

aia o apucați spre răsărit și ajungeți la Rio Sacramento. De acolo mai aveți un pic și ajungeți în Yellow Water Ground.

— Vă mulțumesc, domnule! Am să vă urmez sfatul! a spus Bernard.

— Foarte bine! Dacă veți întâlni în drumul dumneavoastră un mulatru care are o cicatrice mare pe obrazul drept, împușcați-l, că scăpați lumea de-un netrebnic!

Timpul zburase pe negândite și venise ora la care trebuia să mergem la cină. Gustel a venit și ne-a condus într-o încăpere destul de mare. Masa era pusă ca pentru niște nobili spanioli. *Doña Elvira* ne aștepta deja. Domnul Gonzales nu se afla lângă consoarta sa. I-am prezentat foarte ceremonios pe prietenii mei, iar stăpâna casei i-a întâmpinat cu o sobrietate demnă de o mare căpetenie indiană.

Mai întâi *doña Elvira* ne-a vorbit mult despre știință și artă, dar s-a plictisit, în cele din urmă, și ne-a cerut să-i povestim aventuri pe care le-am trăit.

După ce am mâncat pe săturate și am vorbit destul de mult, doamna s-a ridicat în picioare, spunând:

— Domnilor, sper că v-am dovedit pe deplin faptul că vă bucurați de toată atenția mea. Trag nădejde că veți rămâne în casa mea pentru mai multă vreme.

— *Doña Elvira* de Gonzales, am replicat eu, vă mulțumim pentru amabilitatea de care dați dovadă. Desigur că vom petrece mult timp în casa dumneavoastră, dar nu acum. Suntem nevoiți să plecăm pentru scurtă vreme, chiar mâine-n zori.

— Încotro vreți să plecați? m-a întrebat doamna, nedumerită.

— Ne vom îndrepta spre Sacramento. Vrem neapărat să-l găsim pe Allan. Imediat ce-l vom găsi, îl vom aduce aici!

— Așa să faceți, domnilor! Vă rog să-mi cereți tot ce vă este necesar. De plătit, veți plăti mai târziu. Dacă mai aveți vreo dorință, vă rog să vă adresați Augustei. Trag nădejde că-mi veți spune „la revedere” mâine dimineață, înainte de a porni la drum.

Spunând acestea, doamna a ieșit din încăpere, iar noi am urmat-o pentru a ne ocupa de cai și pentru a ne odihni. A doua zi în zori, am plecat din San Francisco.

Capitolul 2

PRAFUL CARE UCIDE

Urmând sfatul căutătorului de aur și mergând pe drumul descris de el, am izbutit să ajungem în trei zile pe înălțimile munților Saint Johns. Am luat-o apoi către est și am ajuns, în cele din urmă, în valea râului Sacramento. Era agitație mare, așa cum se întâmplă mereu în locurile în care oamenii caută *deadly dust*. Praful de aur orbește ochiul, ucide simțămintele și sufletul.

S-a scris foarte mult despre aur și despre căutătorii de aur, așa încât mă voi mărgini la a spune că febra aurului îi cuprinde și pe bărbații care au capul pe umeri. Nu o dată mi-a fost dat să văd oameni cu obraji supti, îmbrăcați în zdrențe, care își sacrifică sănătatea și poate chiar viața pentru a se îmbogăți repede. De cele mai multe ori, „norocoșii” pierd foarte repede tot aurul pe care au izbutit să-l strângă muncind din greu. Există căutători de aur care muncesc luni de zile fără a găsi niciun gram de metal prețios. Ei își pierd speranțele. Spectrul foamei și al deznădejdiei pune stăpânire pe ei. Când sunt gata să renunțe, se aude că cineva a găsit mult, mult aur. Munca începe din nou. Mâna slabă prinde batea și, în final, aurul face noi și noi victime.

Am ajuns în Yellow Water Ground, o vale strâmtă, prin care curge un fir de apă, ce se varsă în Sacramento. Peste tot se zăreau galerii. Întreaga vale era înțesată de corturi și cocioabe din lut, cu toate acestea se vedea numaidecât că aici nu se mai prea găsea aur.

Undeva, la mijlocul văii, se zărea o baracă mare din scânduri. Deasupra intrării barăcii era scris cu cretă „Store and Boardinghouse of Yellow Water Ground”. Cred că proprietarul acestui „minunat” han, care servea în același timp drept cârciumă și prăvălie, ne-ar fi putut da niște informații. Am descălecat, l-am lăsat pe Cesar de strajă la cai și am intrat în baracă.

Pe băncile din lemn, la mesele încropite din scânduri, stăteau tot soiul de oameni. Unii amărâți, cu ochii goi, alții, dimpotrivă, veseli și bine dispuși.

— Ia uite! Lume nouă! a strigat unul dintre clienții „selectului” local. Poate că ei vor avea mai mult noroc decât noi! Hei, piele roșie, vino-ncoa’ să bei un pahar cu mine!

Winnetou s-a prefăcut că nu a auzit cuvintele ce-i fuseseră adresate. Căutătorul de aur s-a ridicat numaidecât în picioare, s-a apropiat de indian și i-a spus:

— Ia ascultă, netrebnicule! Tu nu știi că un om care sapă galerii se simte jignit dacă nu vrei să bei un pahar cu el? Te întreb dacă vrei să bei cu mine un pahar! Nu de alta, da’ poate că după aia faci și tu cinste, ha?

— Războinicul roșu nu bea apă de foc! a replicat Winnetou. Războinicul roșu nu vrea să-l jignească pe omul alb!

— Du-te dracului! a exclamat bețivul, aruncând paharul plin în direcția lui Winnetou și scoțând cuțitul.

Deodată, albul a scos un strigăt, s-a clătinat timp de câteva clipe și a căzut la pământ. Apașul scosese și el cuțitul. Îl mai ținea încă în mână. Lama armei era curată! Doar o clipă, atât durase totul. Winnetou își înjunghiasе adversarul într-o fracțiune de secundă!

Minerii și căutătorii de aur s-au ridicat numaidecât în picioare. Toți aveau cuțitele-n mâini. Noi am dus puștile la ochi. Cesar a intrat și el în baraca-han, ținând pușca în mâini.

— Stați pe loc! a strigat proprietarul „luxosului” local. Așezați-vă, oameni buni! Asta a fost o treabă care-l privea pe Jim și pe indian! Văd că treaba s-a lămurit! Nell, du mortul de-aici!

Se pare că armele noastre îi linișțiseră pe clienții din baraca de scânduri. Barmanul a ridicat de la pământ trupul neînsuflețit și l-a pus pe umăr, ca pe-un sac, și a ieșit. Am văzut apoi cum barmanul

a aruncat cadavrul într-o galerie părăsită. Acest Jim, care tocmai murise, venise la Yellow Water Ground pentru a găsi aur, pentru a se îmbogăți foarte repede, dar își găsise moartea. Omul murise numai și numai din vina lui... *deadly dust!* Câte astfel de scene violente nu se petrec oare în minele de aur!

Ne-am așezat și noi la o oarecare distanță de toți ceilalți.

— Ce doriți să beți, domnilor? ne-a întrebat proprietarul „selectului” local.

— Bere! a răspuns Bernard.

— Doriți „Porter” sau „Ale”?

— Ce-aveți mai bun!

— Atunci v-aș recomanda „Ale”, domnilor! Am bere „Burton Ale” de cea mai bună calitate, domnilor, bere adusă de-a dreptul din Staffordshire!

Chiar eram curios ce gust avea această bere, care — așa spunea gazda noastră — provenea din cea mai bună fabrică de bere a Angliei. Hangiul ne-a adus cinci sticle. Una i-am dus-o lui Cesar.

Negrul a luat sticla, și-a îndesat-o-n gură de parcă ar fi vrut să și-o bage cu totul în stomac, a dat berea pe gât, a deschis gura mare, de parcă fața lui Cesar devenise deodată toată numai gură, și a dat ochii peste cap. Acum bietul negru semăna cu un ins care avea rău de mare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, speriat, gândindu-mă că bietul om se tăia se cu gâtul sticlei.

— Oh, *massa, massa!* s-a jeluit bietul negru. Cesar murit! Cesar băut otravă!

— Vai, Cesar, dar ți-am dat „Ale”! Bere „Ale” adusă din Anglia!

— „Ale”? a întrebat negrul, mirat. Asta nu „Ale”! Cesar ai mai băut la bere „Ale”! Cesar cunoști la bere „Ale”! Oh, nu, nu! Cesar simțit la gura și la trup arsenic și la otrava pentru șoareci!

Negrul nu era deloc pretențios atunci când venea vorba despre mâncare sau despre băutură, și totuși minunata bere „Ale” i se păruse a fi otravă!

M-am grăbit să intru în han și am ajuns tocmai la timp, pentru că hangiul îi întreba pe prietenii mei:

— Nădăduiesc sincer că aveți cu ce plăti, domnilor!

Bernard a băgat mâna în buzunar. După privirea pe care i-a aruncat-o hangului, mi-am dat seama că prietenul meu se simțea jignit.

— Stați așa, domnule Bernard! a strigat Mark. Eu plătesc! Cât costă berea?

— Trei dolari sticla, stimat domn! a spus, solemn, hangiu. Cinci sticle vă costă cincisprezece dolari!

— E un preț bun, mai ales că primim și sticla, nu-i așa? a întrebat Sans-ear.

— Bineînțeles! a aprobat amabilul hangiu.

— Da, numai că noi vom lăsa sticlele aici! Pentru niște oameni care știu unde pot găsi aur nu mai contează niște sticle! Aduceți cântarul!

— Doriți să plătiți în aur? a întrebat hangiu, cu glas mios.

— Desigur! a spus Mark, desfăcând punga în care-și ținea gloanțele și scoțând de acolo o pepită mare cât un ou de porumbel.

— Pe toți dracii! a exclamat hangiu, admirativ. De unde aveți așa pepite, domnule?

— De la mina mea! a răspuns Sans-ear, cu un calm imperturbabil.

— Și unde se află mina asta?

— Undeva prin America, de pildă! Vedeți, am o memorie slabă și nu-mi aduc aminte locul în care se găsește mina, decât atunci când am eu însumi nevoie de aur!

Hangiu nu a răspuns nimic, dar ochii îi luceau când a cântărit pepita. Bucata de aur avea o valoare mult mai mare decât cea a berii, și curiosul hangiu i-a dat lui Mark suma ce depășea prețul băuturii. Plătea foarte puțin pentru aur și eram sigur că minunatul său cântar era măsluit. Mark a luat dolarii primiți de la hangiu și i-a băgat în buzunar, având aerul omului pentru care banii nu au nicio însemnătate. Fără să vreau, mi-am amintit că Sans-ear îmi mărturisise cu ceva vreme în urmă că știa el niște locuri de unde poate scoate aurul cu lopata.

Am gustat berea. Dacă am fi venit de-a dreptul din savană, poate că am fi putut-o bea. Ei, dar papilele noastre gustative fuseseră alintate de mâncărurile și băuturile cu care ne servise buna *doña* Elvira, așa încât ne-a fost cu neputință să înghițim berea hangului.

din Yellow Water Ground. Era clar că bunul hangiu făcea această bere el însuși, pentru ca apoi s-o vândă drept „Burton-Ale” de cea mai bună calitate, bere adusă direct din Staffordshire! Acesta este unul din puținele exemple care ne arată că omul care găsește aur nu este întotdeauna cel ce se bucură de el.

Se părea că domnul hangiu nu se dădea bătut cu una cu două, pentru că s-a așezat la masa noastră și l-a întrebat pe Mark:

— Mina dumneavoastră e departe de-aici, domnule?

— Care dintre ele? a întrebat Sans-ear. Cunosoc vreo patru sau cinci locuri în care se găsește aur.

— Patru sau cinci locuri? a întrebat hangiu. Nu se poate! Dacă ar fi așa, nu v-ați afla acum în Yellow Water Ground, unde nu se mai găsește niciun fir de metal prețios!

— Dacă mă credeți sau nu, asta-i, de pildă, treaba dumneavoastră! a replicat Mark.

— Și din locurile pe care le știți vă luați aur numai cât vă trebuie? a întrebat hangiu, indiferent la remarca prietenului meu.

— Da.

— Vai de mine! Dacă vine altcineva și vă lasă fără aur?

— Așa ceva n-are să se întâmple, stimate domnule berar! a răspuns Mark, tăios.

— Aș vrea să cumpăr de la dumneavoastră dreptul de a exploata una dintre mine.

— Nu puteți să cumpărați acest drept, domnule! Sau poate că aveți atâția bani cât să puteți cumpăra cincizeci sau șaiszeci de chintale de aur.

— La dracu'! Așa mult? Hm! Cred că ați avea nevoie de un partener, poate chiar de doi sau trei! Ha! V-ar trebui un partener cum era acel Allan Marshal! A venit aici cu câteva mii de dolari și a cumpărat o grămadă de aur! Trebuie să spun că Marshal ăla își cunoștea bine meseria!

— Acel Marshal a cumpărat aur? a întrebat Sans-ear.

— Da.

— E un cunoscut de-al dumneavoastră?

— Nu. Avea el un tovarăș, mai mult un soi de servitor, dar s-a descotorosit de el, pentru că-l fura. Acel tovarăș a povestit totul.

Marshal a vândut praful de aur și pepitele mici la Sacramento și s-a ales cu o grămadă de bani. Pepitele mari le-a îngropat. Pe urmă, a dispărut și nimeni nu știe încotro a luat-o.

— Domnul Marshal avea cai și catări?

— Nu. Avea doar un cal. Chiar ieri l-au căutat niște oameni.

— Așa? Ce fel de oameni?

— Doi albi și un mulatru, dar cred că și dumneavoastră îl cunoașteți pe Marshal.

— Da, îl știu. De aceea vreau să dau de urma lui. Încotro au luat-o cei trei oameni despre care spuneți că l-ar fi căutat?

— Nu știu bine. Voiau să găsească locul în care și-a pus Marshal cortul. Se pare că a îngropat pepitele cele mari, chiar în locul unde își pusese cortul. Oamenii aceia s-au întors aici și au stat multă vreme cu o bucată de hârtie-n față. Mi-am aruncat și eu o privire asupra hârtiei cu pricina și mi-am dat seama că era un plan sau o hartă.

— Și pe urmă?

— M-au întrebat unde este valea Short Rivulet. Le-am descris drumul și au plecat numaidecât.

— Le va fi destul de greu să găsească valea Short Rivulet.

— Cunoașteți locul?

— Am fost o dată acolo. Ne puteți arăta locul în care domnul Marshal și-a pus cortul?

— Asta nu-i greu. În dreapta, pe coasta muntelui, unde sunt niște tufe de trandafir sălbatic. Acolo se vede și cenușa ce a rămas în urma focului aprins de Marshal.

— Cum îl cheamă pe fostul servitor al lui Marshal?

— Fred Buller! Lucrează la o mină. Mai precis, este vorba de a treia mină cum porțiți în jos, după ce ați ajuns pe creastă.

I-am făcut un semn lui Bernard, am ieșit împreună din „elegantul” local și am luat-o de-a lungul pâraului. Am ajuns la mina, sau mai bine spus la galeria despre care ne vorbise hangiu. Acolo lucrau doar doi oameni.

— Bună ziua, domnilor! am spus eu. Îl putem găsi aici pe un anume domn Buller?

— Da, eu sunt! a spus unul dintre cei doi.

— Aveți puțin timp ca să stați de vorbă cu mine?

— Depinde. Dacă merită, atunci cu cea mai mare plăcere. Fiecare minut costă!

— Cât ar trebui să vă dau pentru a avea cinstea să stau de vorbă cu dumneavoastră timp de zece minute?

— Un dolar.

— Pofțiți! a spus Bernard, dându-i omului un dolar.

— Mulțumesc! a spus Buller. Îmi păreți a fi niște domni care nu se zgârcesc, atunci când vine vorba despre bani!

— Poate că vom fi generoși cu dumneavoastră, dacă ne veți răspunde la câteva întrebări, i-am spus eu lui Buller.

— Am înțeles! Vă ascult!

Se vedea că Buller era un om șiret. Puteam citi aceasta-n ochii lui. Cum să-l iau? M-am gândit să îi dau de-nțeles că aș fi un ins de soiul lui și l-am întrebat:

— N-ați vrea să vă apropiați un pic?

— Pe sufletul meu! a exclamat omul. Da' știu că aveți niște arme pe cinste!

Aha! Buller avea conștiința încărcată!

— Avem arme bune pentru dușmanii noștri și bani buni pentru cei ce ne sunt prieteni, am replicat eu. Nu vreți să faceți o plimbare împreună cu noi?

— De ce nu? a întrebat Buller, apropiindu-se.

— Ați fost vizitat de către trei oameni? am întrebat eu.

— Da.

— Erau doi albi și un mulatru?

— Da. De ce?

— Cei doi albi semănau între ei? Păreau a fi tată și fiu?

— Da. Mulatrul este un cunoscut de-al meu. Și cei doi albi care l-au însoțit aici sunt prieteni cu el.

— Ah! am exclamat eu, având deodată o idee genială. Pe mulatru îl cunosc și eu. Are o cicatrice mare pe obrazul drept, nu-i așa?

— Întocmai! Îl cunoașteți pe căp... hm, vreau să spun, îl cunoașteți pe domnul Shelley?

— Da. Am făcut niște afaceri pe cinste împreună cu dumnealui și tare-aș vrea să știu unde-i de găsit.

— Nu cunosc, domnule.

Eram convins că Buller îmi spusese adevărul.

— Ce au vrut cei trei?

— Domnule! a replicat Buller. Cred că cele zece minute s-au scurs!

— Încă nu! am replicat eu, cu hotărâre. Dar, la întrebarea pe care v-am pus-o, vă voi răspunde tot eu. Cei trei s-au interesat de domnul Marshal. Pot să vă mai spun, domnule Buller, că veți mai primi doi dolari.

Bernard a vârât mâna-n buzunar și i-a dat omului banii.

— Mulțumesc, domnule! a exclamat Buller, încântat. Dumneavoastră nu sunteți ca Fred și Patrick Morgan. De aceea am să vă spun adevărul și numai adevărul. Cei trei trebuiau să-l aștepte pe un tovarăș de-al lor care urma să vină de la Sid...

Buller s-a oprit, speriat de faptul că spunea prea multe.

— De la Sidney Coves, nu-i așa? l-am întrebat eu.

— Da, da, întocmai! a exclamat Buller. Nu știu încotro au luat-o cei trei, dar știu că au scormonit pământul pe-aici și au găsit, în cele din urmă, o hârtie. Dacă domnul Shelley ar fi vorbit altfel cu mine, i-aș fi dat și eu niște hârtii.

— Și cum s-ar cuveni să vorbesc eu cu dumneavoastră pentru a obține acele hârtii?

Nemernicul a râs cu nerușinare și mi-a spus:

— Ca și până acum!

Deci omul voia dolari! Hm! Nemernicul știa să se folosească de orice ocazie pentru a câștiga bani!

— Despre ce hârtii e vorba? l-am întrebat pe amabilul domn Buller.

— Despre scrisori.

— Ale cui și către cine?

— Hm! Stimate domn, de unde știu eu că noi doi vorbim aceeași limbă?

— Spuneți-mi cât vreți!

— O sută de dolari!

— Nu-î rău! Nu-i rău deloc! Carevasăzică ați păstrat scrisorile care îi erau adresate stăpânului dumneavoastră. Ați avut de gând să

le vindeți răufăcătorilor, numai că domnul Shelley nu v-ar fi dat pe ele un preț destul de bun și atunci le-ați păstrat, gândindu-vă că ar fi bine să vă folosiți de ele cu altă ocazie. Eu vă spun că acele scrisori v-ar putea fi de folos, dar la fel de bine v-ar putea duce la pierzanie. Ce ziceți dacă v-aș oferi pe ele cincizeci de dolari?

Probabil că omul s-a gândit la ceea ce-i spusese, pentru că s-a învoit numaidecât, spunând:

— Se vede că ați făcut afaceri cu căpitanul! Le știți pe toate și de aceea nu am să mă mai târgui! Mă învoiesc!

— Unde sunt scrisorile?

— În cortul meu!

Ne-am dus la ceea ce Buller denumise pompos „cortul său”. Umilul adăpost se compunea de fapt din patru pereți de lut ars, iar acoperișul era o bucată de pânză de cort. În fiecare dintre cele patru colțuri se găsea câte-o mică ascunzătoare, pentru că dintr-un colț Buller a dat la iveală o bucată de pânză în care erau învelite scrisorile. Netrebnicul a luat două scrisori și mi le-a întins. Când să pun mâna pe ele, Buller l-a tras către sine, zicând:

— Stați un pic, domnule! Mai întâi vreau banii!

— Vă voi da banii, numai după ce voi fi citit numele și adresa expeditorului, precum și numele destinatarului! i-am spus eu, hotărât.

— Prea bine! Eu voi ține scrisorile-n mână, iar dumneavoastră veți citi ce este scris pe plicuri!

Am privit plicurile cu atenție, am citit numele expeditorului și pe cel al destinatarului și după aceea am spus:

— E-n ordine! Dă-i banii, Bernard!

Scrisorile îi erau destinate domnului Marshal. Scrisul era al lui Allan, iar bunul domn Buller ar fi urmat să le expedieze. Allan nu aflase că tatăl său murise.

Bernard a scos banii, dar am citit în ochii prietenului meu că suma i se părea destul de mare. Buller s-a grăbit să împăturească pânza în care păstrase scrisorile și s-a văzut ceva lucind. Bernard a apucat imediat obiectul pe care-l zărise. Era un ceas cu capace de aur.

— Ce faceți? E ceasul meu! a exclamat Buller.

— Voiam doar să știu cât e ora, a răspuns Bernard, calm.

— Am uitat să-l întorc, așa că... Dați-mi ceasul, domnule!

L-am apucat de braț pe bunul domn Buller și i-am spus, amenințător:

— Stați liniștit. Prietenul meu vrea să se uite puțin la ceasul ăsta, chiar dacă ați uitat să-l întoarceți!

— E ceasul lui Allan! a exclamat Bernard.

— Cum a ajuns ceasul ăsta în mâinile dumneavoastră, stimate domn? l-am întrebat eu pe Buller.

— Nu vă privește! a strigat netrebnicul, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Oho! Ba da, mă privește! am replicat eu. Domnul care se află alături de mine este chiar fratele lui Allan Marshal. Cum a ajuns ceasul ăsta în mâinile dumneavoastră?

— Dom... domnul Marshal mi-a dăruit acest ceas! s-a bâlbâit hoțul.

— Asta-i o minciună sfruntată! a exclamat Bernard. Ia uită-te la pietrele astea prețioase, Charley. ăsta-i un ceas care valorează pe puțin trei sute de dolari și nimeni nu îi face un asemenea dar servitorului său!

— Ai dreptate, Bernard! Ia mai caută tu pe-aici! Vezi ce mai găsești. Între timp, eu o să-l țin bine pe nemernicul ăsta!

Buller încerca să se smulgă din mâinile mele, dar îl țineam strâns. Văzând că nu are scăpare, nemernicul a întrebat:

— Cine sunteți? Cine vă dă dreptul să cotrobăiți prin cortul meu? Am să strig după ajutor și o să fiți linșați!

— Lasă glumele, omule! i-am spus eu, amenințător. După mine, dumneata ești cel ce merită a fi linșat! Dacă scoți vreun sunet, am să strâng puțin mai tare și n-o să-ți placă!

Cu stânga îl prinsesem de brațul drept și cu dreapta îl țineam de ceafă. Nemernicul nu putea face nicio mișcare.

— N-am mai găsit nimic! a spus Bernard, în cele din urmă.

— Dați-mi drumul și înapoiți-mi ceasul! a spus Buller.

— Ușurel, stimate domn! am replicat eu. Mai întâi trebuie să hotărâm ce o să se întâmple cu dumneata! Ce spui, Bernard?

— Omul ăsta a furat ceasul lui Allan, a zis prietenul meu.

— Așa e! am replicat eu.

— Atunci ceasul va rămâne în posesia noastră.

— Ai dreptate!

— Cum să-l pedepsim?

— Dacă l-am linşa, nu ne-am alege cu nimic. Eu cred că domnul Buller ne va da scrisorile gratuit, cu titlu de despăgubire.

— Gratuit? a întrebato Bernard.

— Da, întocmai! Onorabilul domn Buller ne va da toţi banii pe care i-a obţinut de la noi. Pot să spun că pedeapsa asta e chiar prea blândă pentru acest domn! Bagă-i mâna-n buzunar, Bernard! ♦♦

Deşi s-a împotrivit din răsputeri, bunul domn a rămas fără bani. Apoi i-am dat drumul şi nemernicul a luat-o la sănătoasa, oprindu-se tocmai la luxosul „Store and Boardinghouse of Yellow Water Ground”.

L-am urmat şi noi încet. Când ne-am apropiat de mizerabilul local, am auzit strigăte şi am grăbit pasul. Caii noştri se găseau în faţa hanului, dar Cesar dispăruse. Când am păşit în baracă ne aflam... pe un câmp de luptă. Aşa cum aveam să aflăm mai târziu, Buller le ceruse ajutorul minerilor şi căutătorilor de aur. Urma ca aceştia să ne ia ostatici atât pe noi, cât şi pe prietenii noştri. Într-un colţ l-am zărit pe Winnetou care-l apucase pe Buller de gât şi se pregătea să-l lovească cu patul puştii. Într-un ungher, Sans-ear se apăra din răsputeri de nişte mineri furioşi. Cesar era şi el încolţit. Nu mai avea puşca şi pusese mâna pe cuţit. Winnetou şi Mark se descurcau bine, dar trebuia să-i venim în ajutor lui Cesar.

— Nu trage decât atunci când n-ai încotro! i-am strigat lui Bernard. Loveşte cu patul puştii!

M-am năpustit asupra celor care-l înconjuraseră pe negru. Când s-a văzut scăpat din mâinile duşmanilor, Cesar a pus mâna pe puşcă şi s-a repezit la mineri ca un tigru scăpat din cuşcă. Imediat ce unii dintre căutătorii de aur au căzut la pământ, tovarăşii lor au năvălit pe uşă afară. Eram singuri faţă-n faţă cu Buller şi cu hangiul.

— Ascultă, Charley, chiar i-ai furat omului āstuiabanii şi ceasul? m-a întrebato Mark.

— Nici vorbă! am replicat eu. Nemernicul a păstrato pentru sine nişte scrisori de-ale lui Allan Marshal şi i-a furato şi ceasul.

— Și v-ați gândit să-l lăsați în pace? a izbucnit Sans-ear. Ei, dar asta nu mă privește pe mine! Nu-i treaba mea! În schimb mă privește al dracului de mult faptul că acest domn i-a asmuțit pe căutătorii de aur asupra noastră! O să-l răsplătesc eu cum se cuvine!

— Trag nădejde că nu vrei să-l omori! am strigat eu.

— Nici nu merită nemernicul ăsta așa ceva! a replicat Sans-ear. Ține-l bine, Cesar!

Negrul l-a apucat pe Buller atât de strâns, încât netrebnicul nu putea face nicio mișcare.

Mark a scos cuțitul, a făcut o mișcare scurtă și i-a tăiat nasul lui Buller, zicând:

— Uite-așa, băiete! Trebuie să înveți și tu că nu e bine să-ncerci să iei viața unor vânători cinstiți! Știi ce-ai făcut mățulă? Ți-ai vărât nasul unde nu-ți fierbe oala, și cine face asemenea lucru rămâne fără nas! Așaaa! Ei, da' unde-i amabilul nostru hangiu? Aha! Uite-l colo! S-a pitit într-un colț. Ia vino-ncoace, stimabile domn! Să vedem cât de mare-i nasul dumitale!

Se pare că hangiuul nu era într-un totu de acord cu dorința prietenului meu, așa că a spus încet:

— Domnilor, trag nădejde că știți să prețuiți ospitalitatea de care v-ați bucurat.

— Ospitalitatea? a întrebat Mark. Asta-i ospitalitate? Știu doar că am plătit o grămadă de bani pentru o poșircă pe care dumneata ai îndrăzneala să o numești bere!

— Vă voi înapoia banii numaidecât, domnilor! a exclamat hangiuul, speriat.

— Nu-i nevoie! a spus Sans-ear. Cine să mai facă bere aici, în pustietatea asta, și mai ales „Porter” și „Ale”? Haideți, oameni buni, s-o ștergem de-aici! Nu de alta, da' s-ar putea ca viermii ăștia care sapă, sperând mereu că vor găsi aur, să dea buzna peste noi!

— *Massa* Mark vrei plecat? a întrebat Cesar. Oh, ah! Dacă plecat, atunci nu mai pedepsim pentru dat otravă la biet negru' Cesar? Cesar pedepsit la hangiu!

Spunând acestea, Cesar a luat o sticlă cu bere din cele ce se aflau pe tejghea și i-a întins-o hangiuului cu hotărâre:

— Bem, hangiu! Bem acum, pe loc! Dacă nu înghițit bere, Cesar împrușcă hangiu!

Omul s-a văzut nevoit să golească sticla pe nerăsuflăte. Imediat ce a terminat, Cesar i-a mai întins o sticlă, zicând:

— Mai bem!

Cea de-a doua sticlă a fost golită și ea, dar pentru Cesar nu era destul! Negrul i-a întins hangiului o altă sticlă, spunând:

— Încă mai bem!

Hangiu! a fost nevoit să bea cinci sticle de bere. Expresia feței sale nu poate fi descrisă în cuvinte! Se pare că negrul era, în sfârșit mulțumit, pentru că a exclamat:

— Așa! Ah, oh! Hangiu am băut cinci sticle! Cinci sticle la trei dolari, facem cinșpe dolari! Buuun! Acum burta de la hangiu plină cu piatră-vânăță este!

Am încălecat repede și am pornit. Era și timpul, pentru că minerii și căutătorii de aur își luaseră puștile și se îndreptau în grabă spre han.

Am ajuns la Rio Sacramento.

— Unde se află Short Rivulet? a întrebat Bernard.

— Deocamdată mergem în susul apei, a replicat Mark.

Ne-am continuat drumul în grabă până când am fost siguri că minerii nu ne mai puteau ajunge.

— Aș vrea să ne oprim! a spus Bernard. Trebuie să citesc scrisorile fratelui meu!

Ne-am strunit caii și am descălecat.

Bernard a deschis plicurile și a început să citească. Apoi, după o vreme, a spus:

— Cred că sunt ultimele scrisori pe care fratele meu ar fi vrut să ni le trimită. Hm! Se plânge că ne-a mai scris și nu a primit niciun răspuns din partea noastră! Ascultați ce mai scrie! Hm! Scrie așa: „Afacerile mi-au mers mai bine decât mă așteptam. Am trimis praful de aur și pepitele mici la San Francisco prin niște oameni de încredere. Acolo voi obține pentru aur un preț mai mare decât cel pe care-l plătesc eu aici. Procedând astfel, am izbutit să îmi măresc de patru ori capitalul. Acum trebuie să plec din Yellow Water Ground, pentru că aici se mai găsește aur foarte puțin și peste tot

mișună răufăcătorii. O să plec în Short Rivulet Valley. Se spune că acolo s-ar fi descoperit mult aur. Am la mine câteva mii de dolari și sper să fac și acolo afaceri la fel de rentabile ca și aici. Cred că bandiții vor încerca să mă prade și de aceea voi pleca pe neașteptate, fără să spun nimănui nimic! De la Short Rivulet Valley mă voi îndrepta spre Lynn Mountains și apoi spre portul Humboldt. Acolo voi găsi cu siguranță un vapor care să mă ducă la San Francisco”.

— Așadar, a luat-o într-adevăr spre Short Rivulet Valley! a spus Mark. Fred și Patrick Morgan au aflat și ei asta! De unde crezi că au aflat, ha?

— După cum spunea hangiul, hârtia pe care-au găsit-o cei trei netrebnici era o hartă sau un plan. Poate că tocmai hârtia aceea îi va fi ajutat să-și dea seama încotro a plecat Allan! am replicat eu.

— Se prea poate! a spus și Bernard. Ia ascultați ce mai scrie Allan: „Nu am nevoie de vreo călăuză. Am niște hărți pe care mi-am însemnat drumul”.

— Este cu puțință ca Allan să fi pierdut sau să fi aruncat vreuna dintre hărțile despre care pomeneste în scrisoare?

— Se poate! a replicat Mark. Domnul Allan nu e vânător. Nu a trăit în Vest și nu știe că viața unui om poate să depindă de un amănunt neînsemnat. Dacă a ajuns cu bine la Short Rivulet Valley, mă întreb cum se va descurca atunci când va da ochii cu indienii Snake.

— Sunt la fel de cruzi precum comanșii? a întrebat Bernard, îngrijorat.

— Indienii sunt toți la fel, a spus Mark. Se poartă bine cu prietenii, dar sunt cumpliți atunci când întâlnesc vreun dușman. Noi nu trebuie să ne facem griji din cauza lor. Am trăit multă vreme alături de ei și fiecare războinic Snake îl cunoaște pe Sans-ear sau a auzit vorbindu-se, de pildă, despre el.

— Snake? a întrebat Winnetou. Căpetenia apașilor îi cunoaște pe shoshoni¹. Shoshonii sunt frații lui Winnetou. Războinicii Snake sunt viteji și credincioși. Ei se vor bucura când îl vor revedea pe Winnetou. Căpetenia apașilor a fumat de multe ori calumetul cu ei.

¹ Sau indieni-șarpe (n.a.).

Nu aveam de ce să ne temem de shoshoni. Războinicii care aparțineau acestui neam îi cunoșteau atât pe Winnetou, cât și pe Sans-ear. Mark și Winnetou știau bine unde se găsea Short Rivulet, așa că ei doi ne-au călăuzit într-acolo.

Drumul era greu. Înaintam pe cărări strâmte de munte, dar se putea să ajungem la Short Rivulet înaintea bandiților, pentru că noi o apucasem pe drumul cel mai scurt, pe când răufăcătorii aveau să facă un ocol.

Trecuseră patru zile de când părăsisem Yellow Water Ground, când am ajuns în apropierea lacul Black-eye¹, în care râul Short Rivulet își revarsă undele. Aveam înaintea noastră un munte impunător, cu un diametru de aproximativ cincisprezece mile. Această vale era îmbrăcată în verdele unei păduri dese, de conifere.

Nisipul care purta în sine aurul atât de râvnit era adus poate chiar de apele limpezi ale râului Short Rivulet. Probabil că aici filoanele de metal prețios erau mai bogate decât la Sacramento.

Am înaintat la început cu greu, dar după aceea din ce în ce mai ușor și mai repede, pentru că tufișurile se răriseră simțitor. Mă înfioram de atâta frumusețe. Ne aflam cu toții într-o pădure în care piciorul omului nu părea să fi călcat până atunci. La un moment dat am ajuns înaintea unui dom impunător, străjuit de coloane uriașe, care te făcea să te simți precum copilul care pătrunde pentru prima dată în Casa Domnului și rostește emoționat:

*Tu însuți înălțat-ai uriașe coloane
Și clădit-ai biserici minunate.
Și-al meu ochi la ele cu sfială privește,
Căci doar în ele Te regăsește.*

Vântul bate printre uriașele coloane, și omul devine mai bun. Ființa pe care Domnul a zămislit-o își dă seama că este doar o viețuitoare mică și neînsemnată, că este doar un biet vierme care încearcă zadarnic să se târască pe scoarța groasă a copacului, murind înainte de a izbuti să ajună sus, la frunzele acestuia. Așa

¹ Ochi-negru.

sunt oamenii. Se cred stăpâni ai pământului, dar de fapt sunt niște viețuitoare care trebuie să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că ocupă cel dintâi loc printre toate ființele pe care le-a zămislit Domnul în născădarea-i milă. Am urcat anevoie, dar am izbutit să ajungem, în cele din urmă, pe un platou întins și, către seară, ne-am oprit pe malul sudic al lacului Black-eye. Cu sclipirea apelor sale adânci, asemănătoare unui șir de nestemate, lacul era pentru noi un mister pe care cu siguranță n-am fi izbutit să-l dezlegăm.

Lumina soarelui nu mai pătrundea în valea adâncă pe care o zăream înaintea noastră, dar aici, pe înălțimi mai era încă lumină și ne-am fi putut continua drumul.

— Mergem mai departe? a întrebat Bernard, care era nerăbdător să-l reîntâlnească pe Allan.

— Frații mei vor poposi aici, a spus Winnetou.

— Buuun! a exclamat Mark. Aici avem un minunat covor de mușchi pe care ne putem odihni, caii au și ei iarbă și apă din belșug. Acum eu cred că ar fi bine să căutăm, de pildă, un loc mai ferit și dacă izbutim să găsim un asemenea loc, putem aprinde mai târziu și un foc mic. Putem prăji liniștiți găinușa sălbatică pe care a împușcat-o Cesar.

Ei, da! Cesar vânașe! Era pentru prima dată când împușca o găinușă sălbatică, vrând să ne arate că era util.

Am găsit, în cele din urmă, un loc pe placul lui Mark. Focul a fost aprins, și negrul a început să jumulească pasărea. S-a făcut noapte. Era chiar întuneric beznă, și flacăra mică arunca în jurul ei o lumină palidă, transformând tufișurile și copacii în ființe uriașe care păreau să danseze în jurul nostru.

După ce am mâncat, ne-am culcat și am dormit neîntorși până-n zori. Am ajuns în scurtă vreme în valea râului cunoscut sub denumirea de Short Rivulet. Așa cum o arată și numele, Short Rivulet, este, într-adevăr, un pârâiaș scurt.

Am descoperit în această vale un cort mare, sfâșiat. Nu se mai afla nimic în el, nici cel mai neînsemnat obiect care să ne dea vreun indiciu cât de mic despre omul care se servise de acel cort. Bernard a fost dezamăgit. Nu îl întâlnise pe Allan și a rămas adâncit în gânduri. După câteva minute, a spus:

— Acest cort a fost al lui Allan!

Bernard intuia acest lucru. Era sigur că acel cort fusese al fratelui său.

Am pornit mai departe și am descoperit urmele bandiților. Duceau spre apus.

— De aici Allan voia să ajungă la munții Lynn și apoi în portul Humboldt, a spus Bernard. Bandiții au pornit pe urmele lui!

— Bineînțeles, am spus eu. Să sperăm că fratele mai este în viață. Dacă nu i-am găsit trupul neînsuflețit, asta nu înseamnă că bandiții nu l-ar fi putut arunca în lac.

Pe fundul lacului se aflau, desigur, cadavrele multor oameni care visaseră să devină bogați. Cumplitul demon, cunoscut sub numele de „aur”, i-a smuls din visele lor, pentru a-i arunca în brațele morții.

— Și cine să-l fi ucis? a întrebat Bernard.

— Cei trei netrebnici: mulatrul, Fred și Patrick Morgan, pe care-i urmărim de ceva vreme.

— Hei, acum a să-i prindem cu siguranță pe Fred și Patrick Morgan! a exclamat plâpândul Mark. Și când i-om prinde, vor fi ai mei! Amândoi! Mark Jorrock trebuie să schimbe-o vorbă cu acești doi domni!

Am mers de-a lungul urmelor și, pe măsură ce coboram, ne-am putut da seama că era vorba despre douăzeci de patrupede.

— Sunt șaisprezece călăreți care au cu sine și patru catări, am spus eu, după ce privisem atent urmele. Urmele a patru animale se văd mai clar, pentru că acestea duc în spinare greutate mare și au copitele mai mici decât cele ale cailor. Asta înseamnă că bandiții n-or să înainteze atât de repede pe cât credeam. Poate că îi vom ajunge din urmă, chiar înainte ca ei să-i poată face vreun rău lui Allan!

În cursul după-amiezii, am ajuns în locul în care poposiseră oamenii pe care-i urmăream. Ne-am continuat apoi drumul până la căderea serii.

În ziua următoare, am ajuns în punctul în care bandiții poposiseră pentru a doua oară. Aceasta însemna că avansul pe care-l aveau față de noi mai scăzuse puțin. Seară urma să fim la Mount Shasta. Speram ca în ziua următoare să-i ajungem pe răufăcători. Din păcate pentru noi, grupul de bandiți se separase în două. Șase

călăreți o luaseră spre stânga, împreună cu cei patru catâri, în timp ce zece dintre bandiți își continuaseră drumul înainte.

— La dracu'! a exclamat Sans-ear. O fi vorba, de pildă, de vreun șiretlic, sau netrebnicii ăștia s-au despărțit pentru că așa le-a venit lor?

— Nu s-au gândit că ne-am afla pe urmele lor, i-am spus plăpândului vânător.

— Dar de ce s-au despărțit? a întrebat Bernard.

— Asta-i ușor de ghicit, am răspuns eu. Cei șase duc prada la loc sigur. Ceilalți au pornit pe urmele lui Allan. După ce îl vor fi prădat pe Allan, se vor întâlni cu ceilalți și cred că asta se va întâmpla undeva, pe malul râului Sacramento.

— Prea bine! Îi lăsăm în pace pe cei șase care duc prada și ne luăm după ceilalți care-au pornit după domnul Allan! a spus Mark. Oricum, bătrâna mea Tony s-a cam săturat să tot meargă ca melcu'!

— Ca melcul, zici? am întrebat eu, râzând. Trebuie să ne mai gândim la ceva, dragă Mark. Pe cine vrei să pui mâna, pe Fred sau pe Patrick Morgan?

— Vreau să-i prind pe amândoi deodată! a exclamat prietenul meu.

— Asta nu se poate.

— De ce?

— Catării sunt încărcate cu aur. Dacă tu ai fi Fred Morgan, cui i-ai încredința acești catâri?

— Cui?

— Numai și numai lui Patrick Morgan.

— Ai dreptate, dar vorba e, ce facem!

— Pe cine-ai vrea să pui mâna mai întâi, pe Fred sau pe Patrick Morgan?

— Pe bătrânul Morgan!

— Bine! Atunci mergem drept înainte!

Am pornit și am traversat Rio Sacramento. După aceea am făcut popas și în zori am pornit mai departe. Către prânz am ajuns în prerie. Urmele bandiților erau foarte proaspete. Nemernicii se puteau afla la cel mult cinci mile depărtare față de noi. Am dat pinteii cailor. Voiam să-i ajungem din urmă înainte de căderea nopții, astfel încât să ne putem strecura în tabăra lor. Înaintam repede, dar, ce se întâmplase oare!? Am descoperit urmele a cel

puțin o sută de călăreți și ne-am dat seama că se dăduse o luptă. Am văzut chiar un tufiș ale cărui crengi erau stropite cu sânge!

Trei călăreți o luaseră spre stânga. Ceilalți o porniseră înainte. Am pornit și noi într-acolo, convinși fiind că acei călăreți numeroși nu puteau fi decât războinici indieni. Era cu puțință ca Allan Marshal să fi căzut în mâinile lor.

Am mai înaintat aproximativ o milă, când am zărit înaintea noastră un sat indian.

— Shoshoni! a șoptit Winnetou.

— Indieni Snake! a exclamat Sans-ear, la rândul său.

Am intrat în satul shoshonilor. Chiar în mijlocul așezării stăteau aproximativ o sută de războinici, cu toții strânși în jurul căpeteniei lor. Când ne-au zărit, au pus mâna pe arme.

— Ko-tu-ho!¹ a strigat Winnetou, îndreptându-se călare spre șeful de trib, de parcă ar fi vrut să-l ia în copite.

Apașul și-a strunit armăsarul la doar doi pași depărtare de căpetenia shoshonă. Șeful de trib nu a făcut nicio mișcare, nici măcar n-a clipit! După ce apașul și-a strunit calul, Ko-tu-ho i-a întins mâna, exclamând:

— Winnetou, căpetenia apașilor! El și-a adus prietenii în satul shoshonilor și i-a făcut lui Ko-tu-ho o mare bucurie, căci ochii lui Ko-tu-ho voiau de multă vreme să-l zărească pe vestitul Winnetou!

— Cred că ai vrut să mă vezi și pe mine! a exclamat micuțul Mark. Oare șeful de trib al indienilor Snake nu-l mai recunoaște pe prietenul său Sans-ear?

— Ko-tu-ho îi recunoaște pe toți prietenii și pe toți frații săi. Bun venit în satul războinicilor shoshoni!

Deodată, am auzit un răcnet și m-am întors. Bernard Marshal îngenunchease lângă un alb care era mort. Pieptul îi era străpuns de un glonț. Albul lângă care se afla Bernard era Allan Marshal.

Ne-am apropiat și noi de bietul Bernard. Nimeni nu a fost în stare să spună o vorbă, nimeni nu a putut rosti nici măcar un singur cuvânt. Bernard Marshal săruta obrajii supti și reci ai fratelui său care plecase dintre cei vii, îi mângâia fruntea albă, ca de marmură.

¹ Fulgerul care lovește (n.a.).

Apoi Bernard și-a trecut mâna peste față și s-a ridicat în picioare, întrebând:

— Cine l-a ucis?

Căpetenia shoshonilor l-a privit pe bietul Bernard și a început să povestească cu glas domol:

— Ko-tu-ho i-a trimis pe câțiva dintre războinicii săi cu armăsarii la păscut. Shoshonii au zărit deodată trei fețe palide urmărite de zece fețe palide. Dacă zece războinici urmăresc trei războinici, atunci cei zece războinici nu sunt viteji și nu au cugetul curat. De aceea războinicii shoshoni au sărit în ajutorul celor trei fețe palide care erau urmărite de zece fețe palide, numai că cele zece fețe palide au tras asupra celor trei fețe palide pe care le urmăreau și acest alb care zace aici a fost doborât de un glonț dușman. Dintre cele zece fețe palide care-au tras, șapte au căzut în mâinile shoshonilor. Trei au izbutit să scape. Cei doi tovarăși ai albului ucis se odihnesc în satul shoshonilor.

— Trebuie să-i văd chiar acum pe răufăcători! a spus Bernard. Albul ucis este fratele meu. Este fiul tatălui meu.

Bietul Bernard se corectase, gândindu-se că pentru indieni cuvântul „frate” poate avea și sensul de prieten foarte bun.

— Fratele meu alb a venit împreună cu Winnetou și Sans-ear, a răspuns căpetenia shoshonă. Winnetou și Sans-ear sunt prietenii shoshonilor. De aceea Ko-tu-ho este gata să facă orice îi vei cere! Frații mei albi să mă urmeze.

Șeful de trib al shoshonilor ne-a dus într-un cort mare, unde se găseau ostaticii. Mulatrul Shelley, cel cu obrazul drept brăzdat de o cicatrice adâncă, se afla printre prizonieri. În schimb, Fred Morgan scăpase.

— Ce vor face frații mei roșii cu aceste fețe palide? am întrebat eu.

— Fratele meu alb îi cunoaște? m-a întrebat șeful de trib.

— Îi cunosc, i-am răspuns. Sunt hoți și ucigași! Au pe cuget viețile multor oameni.

— Atunci se cuvine ca frații mei albi să hotărască asupra lor! a spus Ko-tu-ho.

I-am privit pe prietenii mei și am înțeles ce gândeau. De aceea i-am spus căpeteniei shoshone:

— Ostaticii merită să moară, dar noi nu avem acum vreme pentru a-i judeca. Noi îi vom lăsa în mâinile fraților noștri roșii.

— Fratele meu dă dovadă de înțelepciune! a replicat Ko-tu-ho.

— Unde sunt cei doi albi care s-au aflat în tovărășia celui ce-a fost ucis?

— Frații mei albi să mă urmeze! a spus din nou căpetenia shoshonă.

Ko-tu-ho ne-a dus în alt cort în care dormeau doi oameni. După îmbrăcăminte păreau a fi *tropeiros*. I-am trezit numaidecât și le-am pus mai multe întrebări. Ne-am convins că îl slujiseră pe Allan cu devotament și nu aveau nicio legătură cu bandiții.

În decursul ultimelor luni, Bernard trecuse prin grele încercări care-l făcuseră să se schimbe atât trupește, cât și sufletește. Aș îndrăzni să spun că prietenul meu devenise mai puternic. Bernard ingenunchease lângă trupul neînsuflețit al fratelui său și scotea din buzunarele decedatului tot ce găsea. Mâinile îi tremurau și bietul om privea fiecare obiect pe care-l găsea ca pe un lucru de mare preț. În cele din urmă, Bernard a descoperit un carnețel. Filele erau acoperite cu scrisul mărunț și ordonat al fratelui său. Bietul Bernard se stăpânise până atunci, dar nu s-a mai putut abține și a izbucnit în plâns. Și pe mine m-au podidit lacrimile.

Shoshonii stăteau în jurul nostru și nu schițau niciun gest, nu scoteau niciun sunet. Ko-tu-ho a făcut un semn discret prin care își manifesta disprețul față de noi, cei care nu ne puteam stăpâni lacrimile.

Winnetou a observat gestul șefului de trib și i-a spus:

— Căpetenia shoshonă să nu gândească cumva că acești doi albi ar fi niște babe! Cel ce este fratele mortului a luptat cu vitejie împotriva răufăcătorilor din deșert. Brațul său este puternic, iar sufletul său este neînfricat. Cel ce se află alături de fratele albului ucis este un vânător vestit. Numele acestui vânător este Old Shatterhand.

Războinicii shoshoni au început să murmure uimiți. Ko-tu-ho s-a apropiat de noi și ne-a întins mâna, zicând:

— Vom cinsti cu toții această zi. Frații mei vor rămâne în satul shoshonilor, se vor ospăta din vânatul nostru și vor fuma pipa prieteniei cu noi. Ei vor privi la jocurile războinicilor shoshoni.

— Pentru oamenii albi este o plăcere să fie oaspeții războinicilor roșii, dar astăzi nu vom rămâne în satul shoshonilor! Desigur că ne vom întoarce aici. Oamenii albi vor lăsa aici trupul neînsuflețit și avutul celui ce-a fost ucis, am spus eu. Nu mai putem zăbovi. Se cuvine să pornim de îndată pe urmele ucigașilor ce au izbutit să fugă.

— Așa trebuie să facem! a spus și Bernard. Voi lăsa aici trupul neînsuflețit al lui Allan. Și cei doi *tropeiros* care s-au aflat alături de el vor rămâne aici. Pornesc la drum chiar acum. Cine vrea să mi se alăture?

— Noi toți! am răspuns eu.

Winnetou și Mark s-au îndreptat deja spre cai.

Căpetenia shoshonă le-a dat războinicilor câteva porunci și i-a fost adus un minunat armăsar indian.

— Ko-tu-ho îi va însoți pe frații săi! a spus șeful de trib. Avutul feței palide care a murit se va păstra în cortul căpeteniei, iar femeile căpeteniei îl vor jeli și vor cânta cântecele morții pentru albul care a plecat pe veșnicele plaiuri ale vânătorii.

Popasul nostru printre vitejii războinici shoshoni a fost unul foarte scurt, dar parcă acum căpătasem noi puteri. Am găsit cu ușurință urmele răufăcătorilor. Aveau față de noi un avans destul de mic. Urmele nu erau mai vechi de două ceasuri.

Caii parcă înțelegeau intențiile noastre, căci am zburat pe întinsul preriei. Dacă am fi înaintat pe un drum pietruit, ar fi sărit scânteii din copite. Numai calul maroniu al negrului era obosit și nu avea poftă să se grăbească, dar Cesar îl îndemna mereu:

— Hai, diii, die! Cal trebuie alergat! Alergat iute, pentru Cesar prinde ucigaș de la bun *massa* Allan!

Ne-am continuat drumul în galop. Trebuia să-i prindem pe răufăcători la lăsarea serii. În cursul după-amiezii, după ce gonisem mai bine de trei ceasuri, am descălecat și am privit urmele. Erau proaspete și se zăreau limpede. Pe unde trecuseră bandiții, firele de iarbă erau încă culcate la pământ. Răufăcătorii se aflau la cel mult o milă distanță față de noi.

Am încălecat și am pornit din nou. Din când în când, îmi luam ocheanul și priveam înainte. La un moment dat, am zărit trei puncte. Erau bandiții care înaintau încet.

— I-am zărit! am exclamat eu. Sunt chiar înaintea noastră!

— Atunci să ne grăbim! a exclamat Bernard, îndemnându-și calul.

— Stai! i-am spus. Nu ne-ar folosi la nimic dacă am porni în goană după ei. Trebuie să-i încolțim. Calul meu și armăsarul lui Ko-tu-ho sunt foarte iuți și nu au ostenit încă. Eu o voi lua către dreapta, Ko-tu-ho o va lua spre stânga. În douăzeci de minute vom fi înaintea lor. Când se va fi întâmplat asta, puteți să porniți în galop după cei trei nemernici.

— Uff! a exclamat Winnetou, semn că era de acord cu cele spuse de mine.

— Uff! a strigat și căpetenia indienilor Snake.

Într-un sfert de ceas i-am zărit în urma mea pe cei trei ucigași. Ko-tu-ho era în stânga și am văzut cum s-a îndreptat spre cei trei bandiți.

I-am urmat și eu exemplul.

Pentru că le ieșisem înainte, cei trei răufăcători ne-au zărit numaidecât. Apoi au privit înapoi și au văzut că erau urmăriți. Pentru ei nu exista decât o singură cale de scăpare, și anume aceea de a trece de noi.

Mi-am îndemnat calul cu un strigăt de soiul celor pe care le scot indienii când arde preria și vor ca armășarii lor să alerge cât îi țin puterile. Mi-am proptit picioarele în scări și m-am ridicat în sa, pentru a-i face calului sarcina mai ușoară. Deodată, am văzut cum Fred Morgan a dus pușca la ochi și a tras asupra lui Ko-tu-ho. Indianul și calul său s-au prăbușit numaidecât. Am crezut că șeful de trib este rănit sau că armăsarul său a fost împușcat, dar mă înșelasem. În clipa următoare, Ko-tu-ho se năpustea asupra celor trei cu securea-n mână. Acea cădere a calului și călărețului nu fusese decât un exemplu de măiestrie specific indiană pentru care armășarii indieni sunt dresați luni și ani în șir. Este de-ajuns ca războinicul să rostească un singur cuvânt pentru ca armăsarul său să se culce fulgerător la pământ. Astfel, glonțul dușmanului trece pe deasupra călărețului.

Căpetenia tocmai îl doboră la pământ pe unul dintre ucigași, când m-am apropiat de Fred Morgan. Voiam să-l prind viu și nici nu am luat în seamă faptul că netrebnicul și-a îndreptat pușca

asupra mea. Am auzit împuşcătura. Glonţul a găurit mâneca hainei din piele, şi eu am strigat:

— Hei, aici se află Old Shatterhand!

Am apucat lasoul, l-am învărtit deasupra capului şi l-am prins pe Fred Morgan. Mi-am strunit calul şi am simţit o smucitură puternică, ce nu se putea compara însă cu cea pe care o simţisem când prinsesem vaca onorabilului *don* Fernando de Venango y Colonna de Molynares de Gajalpa y Rostredo. Acum se apropia şi Winnetou, însoţit de Mark, Bernard şi Cesar. Unul dintre răufăcători a tras asupra lui Bernard, dar a fost împuşcat imediat de Mark.

Am descălecat. În sfârşit, îl prinsesem pe Fred Morgan!

Mi-am strâns lasoul şi l-am legat pe netrebnic cu lasoul său. Ceilalţi s-au apropiat şi ei. Cesar a descălecat primul şi a scos cuţitul, apropiindu-se de Fred Mogan şi spunându-i acestuia printre dinţi:

— Aici Cesar este! Cesar are cuţit! Acuma Cesar înjunghiat încet la bandit, hoţ, ucigaş!

— Stai aşa! a strigat Mark, apucându-l de mână pe negru. Nemernicul ăsta-i al meu!

— Ceilalţi sunt morţi? am întrebat eu.

— Da, amândoi! a răspuns Bernard, căruia îi curgea sânge din pulpa dreaptă.

— Eşti rănit? l-am întrebat.

— E doar o zgârietură! a răspuns prietenul meu.

— Asta nu-i bine, pentru că mai avem drum lung! Ce facem cu Fred Morgan?

— Ucigaşul ăsta-i al meu! a spus Mark. Numai eu am dreptul să hotărâsc ce se va întâmpla cu el! Am să-l las pe mâna domnului Bernard şi în grija lui Cesar. Ei îl vor duce pe Morgan în tabăra shoshonilor, iar Cesar îl va păzi cu străşnicie. Domnul Bernard este rănit şi oricum trebuie să se ocupe de rămăşiţele pământeşti ale fratelui său. Cesar se va întoarce şi el în tabăra shoshonilor. Vom fi patru la număr şi cred că suntem în stare să-i înfruntăm pe cei şase nemernici care însoţesc asinii cu prada.

— Foarte bine! am spus eu. Planul tău e bun, dar trebuie să ne grăbim!

L-am urcat pe Morgan în șa și l-am legat pe cal. Bernard și Cesar l-au luat între ei și s-au îndreptat spre tabăra indienilor Snake.

Noi am hotărât să mai așteptăm puțin, dându-le timp cailor noștri să-și mai tragă sufletul.

— Nu putem să zăbovim prea mult, am spus eu, după o vreme. Trebuie să ne folosim de lumina zilei ca să mai înaintăm.

— Încotro pleacă frații mei? a întrebat Ko-tu-ho.

— Mergem la apa care se numește Sacramento, i-am răspuns eu.

— Atunci frații mei nu trebuie să-și facă griji. Căpetenia shoshonilor cunoaște foarte bine drumul ce duce la acea apă. Frații mei își pot lăsa caii să pască, pentru că putem porni la drum și în timpul nopții.

— Nu ar fi trebuit să-l trimitem pe Fred Morgan atât de repede în tabăra shoshonilor! a spus Mark.

— De ce? l-am întrebat.

— S-ar fi convenit să-i punem câteva întrebări.

— O să facem asta mai târziu. Deocamdată nu avea niciun rost să-l interogăm. Știm foarte bine că este un hoț și un ucigaș!

— Nu despre asta-i vorba! Poate că am fi aflat de la el unde urma să-i întâlnească pe cei șase netrebnici care duc cu sine prada.

— Chiar crezi că ne-ar fi spus așa ceva?

— Se prea poate!

— Îți spun eu sigur că nu ar fi scos niciun cuvânt. Nu l-ar fi trădat pe fiul său și nu ne-ar fi dat prada pe mână. Știe prea bine că soarta lui este pecetluită, chiar dacă ne-ar fi spus tot ce voiam să știm.

— Fratele meu Sharlih spune adevărul! a spus Winnetou. Oricum, ochii vânătorilor albi și ai războinicilor roșii vor vedea urmele catârilor.

Apașul avea dreptate, dar am fi câștigat destul de mult timp, dacă am fi putut afla unde urma să se întâlnească Morgan cu fiul său și cu ceilalți cinci bandiți.

— Pe cine caută frații mei? a întrebat căpetenia shoshonilor, deși indienii au obiceiul de a nu-și trăda niciodată curiozitatea, mai ales față de străini.

— Îi căutăm pe tovarășii răufăcătorilor prinși de vitejii războinici shoshoni, am răspuns eu.

— Câți sunt?

— Șase.

— Este de-ajuns ca unul dintre frații mei să lupte împotriva lor pentru a-i învinge. Îi vom găsi! Îi vom găsi cu siguranță și îi vom duce în tabăra shoshonilor!

Când s-a lăsat seara, caii noștri erau odihniți și am putut porni din nou la drum, lăsându-ne călăuziți de căpetenia shoshonilor. Ko-tu-ho spusese adevărul. El cunoștea foarte bine drumul care ducea la Sacramento.

După ce am lăsat preria în urma noastră și am înaintat pe cărări strâmte de munte, am ajuns în zori în valea râului Sacramento.

Am trecut râul și am zărit înaintea noastră un loc minunat din care porneau, spre stânga și spre dreapta, două văi. În acel loc am văzut o casă cu pereți din lut, acoperiți cu scândură. Deasupra intrării scria cu litere de-o șchioapă „Hotel”. Proprietarul își alesese un loc foarte bun pentru a pune pe picioare o afacere. În curte se vedeau căruțe, cai și catări. Era limpede că minunatul hotel nu-i putea găzdui pe toți cei care-i călcau pragul. Dovadă era și faptul că mesele așezate afară fuseseră toate ocupate.

— Ce facem? Intrăm în hanul ăsta să vedem dacă aflăm, de pildă, ceva? m-a întrebat Mark.

— Mai ai pepite pentru bere „Ale”? l-am întrebat eu, râzând.

— Mai am, mai am! a răspuns Sans-ear, vesel.

— Bine, atunci intrăm!

— Lasă, lasă! Mai bine nu intrăm! a spus Mark. Mai bine mergem doar până acolo, dacă nu te superi! Știi, mie-mi place să stau la aer curat!

Ne-am apropiat de „hotel”, ne-am priponit caii și ne-am așezat la o masă, într-un fel de chioșc mare, din lemn, care purta denumirea de „Verandă”, inscripționată pe o bucată de tablă.

— Ce doresc domnii? ne-a întrebat hangiu, cu un glas mai dulce ca mierea.

— Am dori niște bere! Cât costă, de pildă?

Aha! Bunul Mark devenise mai prudent.

— Avem bere „Porter” sau „Ale”, la o jumătate de dolar sticla.

— Atunci, dați-ne „Porter”! a spus Mark, hotărât.

Un ospătar ne-a adus sticlele cu bere, și micuțul Mark a vrut să înceapă cu întrebările, când i-am făcut un semn discret. Spre hotel veneau șase călăreți. Doi dintre ei duceau cu sine patru catări. În fruntea celor șase călăreți se afla însuși Patrick Morgan! Netrebnicii s-au apropiat de „hotel”, au priponit caii și catării și s-au așezat la o masă. Mă întrebam de ce catării nu erau încărcați. Probabil că bandiții ascuseseră prada undeva. Patrick și tovarășii săi au comandat rachiu și au început să vorbească. Spre norocul nostru puteam auzi tot ce-și spuneau.

— Crezi că îi vom întâlni pe tatăl tău și pe căpitan? a întrebat unul dintre bandiți.

— Se prea poate! a răspuns Patrick. Ei au înaintat mai iute decât noi, iar cu Marshal cred că au terminat repede treaba, pentru că nu era însoțit decât de doi oameni.

— Hm! Ce om fără minte! a exclamat tovarășul lui Patrick. Să ai la tine așa o comoară și să iei cu tine doar doi oameni!

— Cu atât mai bine pentru noi! a replicat tânărul Morgan. Ai dreptate, e un om fără minte! Dacă ar fi gândit puțin, nu ar fi aruncat hârtia aia cu planul la Yellow Water Ground! Hei, la naiba! Ce-i asta?

— Ce?

— Ia uită-te la caii ăia de colo!

— Hm! Trei armăsari pe cinstel! Da' ce mârțoaă! Care om cu scaun la cap ar încăleca asemenea creatură?

La auzul acestei întrebări, Mark a scrâșnit din dinți, mormăind:

— O să v-arăt eu creatură, nemernicilor!

— Da, e o iapă care-arată rău, a spus Patrick. Mârțoaga asta este cunoscută în tot Vestul! Știi a cui e?

— A cui?

— A lui Sans-ear!

— La dracu! Sans-ear călărește așa un țap?

— Hm! a mormăit Patrick. Hai, beți iute și să o ștergem de-aici! Sans-ear trebuie să fie pe-aproape. L-am întâlnit o dată și n-aș mai vrea să am de-a face cu el!

— Chiar dacă nu vrei, tot o să mai ai de-a face cu mine! a mormăit Sans-ear.

— Aceștia sunt oamenii pe care-i căutăm! i-am șoptit lui Ko-tu-ho. Căpetenia shoshonilor va pleca împreună cu fratele meu de cruce. Vitejii războinici roșii vor ieși înaintea netrebnicilor. Noi îi vom ajunge din urmă și așa vor fi prinși la mijloc!

— Uff! a exclamat Ko-tu-ho, ridicându-se imediat de la masă și încălecând.

Winnetou a sărit și el în spinarea armăsarului său. Mark a plătit berea care nu a fost rea deloc.

Am încălecat apoi și am pornit în galop pe urmele răufăcătorilor. I-am ajuns foarte repede din urmă, și chiar înaintea lor se aflau Winnetou și Ko-tu-ho.

— Bună ziua, domnule Mercroft! a strigat Mark. Țștia-s caii pe care i-ați furat de la comanși?

— La dracu'! a exclamat Patrick, îndreptând pușca asupra lui Mark.

Din fericire, tânărul Morgan a căzut din șa înainte de a mai apuca să tragă. Winnetou îl prinsese cu lasoul. Ceilalți cinci răufăcători au luat-o care-ncotro. Mark și Ko-tu-ho au început să tragă asupra lor și apoi au pornit după ei.

— Stați pe loc! Lăsați-l! am strigat eu, dar nici Mark, nici căpetenia shoshonilor nu mi-au dat ascultare.

După ce i-au ucis pe fugari, cei doi s-au întors.

— De ce ați făcut asta? i-am întrebat pe Mark și pe Ko-tu-ho. Urmele bandiților ne-ar fi dus cu siguranță în locul în care ar fi urmat să-i întâlnească pe ceilalți. Mai apoi s-ar fi îndreptat spre ascunzătoarea în care au lăsat prada!

— Domnul Patrick Morgan ne va spune cu siguranță tot ce vrem să știm! a replicat Mark.

— Nici prin gând nu-i va trece așa ceva! l-am contrazis eu.

Nu peste multă vreme, s-a dovedit faptul că avusesem dreptate. Deși l-am amenințat în fel și chip, Patrick Morgan nu avea să ne spună nimic. Aurul era pierdut... *deadly dust!*

L-am legat pe Patrick pe calul său și am pornit, ocolind „hotelul” pentru a nu fi zăriți. Nici pe drumul până în satul războinicilor Snake nu am întâlnit pe nimeni. Tânărul Morgan nu a scos niciun cuvânt. Doar când am ajuns în satul shoshonilor și l-a văzut pe

Bernard, Patrick a început să înjure printre dinți. L-am dus pe Patrick în cortul în care se găseau și ceilalți ostatici și i-am spus bătrânului Morgan:

— Domnule Morgan, am onoarea de a vi-l prezenta pe fiul dumneavoastră, de care cred că v-a fost dor.

Dacă ar fi putut, banditul m-ar fi ucis din priviri.

Seara am fost oaspeții căpeteniei Ko-tu-ho și am fumat împreună pipa păcii. Apoi fiecare dintre noi s-a dus în cortul care-i era destinat. Eram ostenit și am dormit foarte adânc, lucru pe care mi-l puteam îngădui aici, în satul shoshonilor, dar pe care nu-l puteam face când mă aflam în prerie. Visam că mă luptam cu tot soiul de monștri. Sudoarea-mi curgea pe frunte. Răpuneam oribilele creaturi și apăreau mereu altele și altele. Visam, sau era realitate? În cele din urmă, m-am trezit! Fusesse un vis, dar acum auzeam zgomot afară. Mi-am luat armele și am ieșit numaidecât din cort. Nu se știe cum, dar ostaticii izbutiseră să-și desfacă legăturile și încercau să ucidă războinicii care făceau de strajă. Indienii au ieșit numaidecât din corturi. Unii aveau puști, alții cuțite, alții securi. Winnetou s-a arătat și el, a privit în jur și a strigat:

— Înconjurați satul!

Shoshonii i-au dat numaidecât ascultare. Ostaticii nu mai aveau cum să scape. Nu aveau arme, iar războinicii lui Ko-tu-ho erau destul de numeroși. Am auzit deodată glasul lui Sans-ear și m-am liniștit.

Ostaticii au murit rând pe rând. Ultimul a închis ochii Fred Morgan. Banditul a fost înjunghiat chiar de Mark.

Micuțul vânător venea încet printre corturi. S-a oprit înaintea mea, m-a privit în ochi și m-a întrebat:

— Tu de ce nu ai luat parte la luptă, Charley?

— Am crezut că te descurci și singur, am răspuns eu.

— Chiar așa a și fost. Să știi că, dacă nu aș fi vegheat chiar lângă cortul în care se aflau ostaticii, netrebnicii ar fi izbutit poate să scape! Când am auzit glasuri, le-am spus războinicilor care făceau de strajă să fie cu băgare de seamă!

— A scăpat vreunul?

— Niciunul! I-am numărat, dar vezi, îmi închipuisem altfel reîntâlnirea cu Fred și Patrick Morgan!

Spunând acestea, micuțul Mark Jorrocks s-a așezat de-a dreptul pe pământ și a făcut cu cuțitul două creștături adânci în patul puștii sale, apoi a zis încet:

— Așa! I-am răzbunat pe cei pe care i-am iubit, dragă Charley. Acum pot să mor oricând, azi, mâine, când o fi! Nu-mi mai pasă!

— Cred că se cuvine să mai spunem: „Dumnezeu să aibă milă de sufletele acestor răufăcători”. Se cuvine să rostim aceste cuvinte, pentru că suntem creștini, dragă Mark.

— Prea bine, Charley! Trebuie să știi că nu-i urăsc pe ucigași și dincolo de mormânt.

Sans-ear s-a îndepărtat încet și a intrat în cortul său.

Ziua care a urmat a fost una cu totul tristă. Lui Allan Marshal i se aducea un ultim omagiu. Shoshonii au făcut din bolovani un fel de platformă dreptunghiulară. Pentru că războinicii lui Ko-tu-ho nu se pricepeau să facă un coșciug, ei au învelit trupul lui Allan în piei de bizon și l-au pus pe platforma din bolovani. Apoi shoshonii au făcut o piramidă a cărei bază era platforma pe care stătea întins corpul lipsit de viață. În vârful acelei piramide am așezat o cruce din crengi de copac, semnul mântuirii. Bernard m-a rugat să țin o scurtă cuvântare și să rostesc o rugăciune. I-am îndeplinit rugămintea, deși eram adânc mișcat și abia dacă puteam vorbi. Shoshonii au luat și ei parte la această tristă ceremonie. Războinicii erau și ei mișcați și purtarea lor m-a impresionat profund.

După ce totul s-a terminat, shoshonii nu l-au lăsat pe Bernard să se gândească prea mult la tragedia prin care trecuse, ci l-au tratat ca pe unul de-al lor. Am petrecut o săptămână minunată printre războinicii lui Ko-tu-ho. Am vânat și i-am admirat pe vitejii războinici shoshoni care și-au arătat îndemânarea în așa-numitele „jocuri de luptă”.

Cele câteva zile petrecute alături de shoshoni au trecut pe nesimțite și ne-am întors la San Francisco.

Capitolul 3

PE URMELE BANDIȚILOR

În Wyoming, mai precis în apropierea izvoarelor lui Yellowstone River, chiar în inima Munților Stâncoși, munți de o frumusețe neînchipuită, se găsește Parcul Național al Statelor Unite, o rezervație naturală cu o suprafață de aproximativ 8.670 de kilometri pătrați, un teritoriu minunat cum nu cred să mai existe un al doilea pe acest pământ. În anul 1856, generalul Warren a primit primele însemnări despre acele locuri extraordinare și s-a hotărât să întreprindă o călătorie până în Wyoming, pentru a vedea cu ochii săi minunea. Din păcate, expediția organizată de generalul Warren nu și-a atins nicicând ținta. În schimb, au izbutit alții să pătrundă în colțul de rai din apropierea izvoarelor lui Yellowstone River. În 1871, profesorul Hyden a ajuns în Wyoming și a scris foarte mult despre ceea ce a văzut. Datorită însemnărilor lui, foarte precise de altfel, membrii Congresului Statelor Unite au hotărât să transforme acel paradis în rezervație naturală.

Dincolo de întinsa prerie, dominând crestele Munților Black Hills, se înalță până la cer uriașele piscuri ale Munților Stâncoși. S-ar putea spune că acești munți nu sunt făcuți de mâna, ci mai curând de pumnul lui Dumnezeu. Unde sunt oare ciclopii care știau să înalțe cetăți uriașe? Unde sunt titanii care știau să înalțe castele până la nori? Unde este neîntrecutul meșter care a pus coroane de gheață pe creștetele munților?

Dincolo de zidurile din cremene, pământul fierbe. Pământul fierbe și izvoare țâșnesc din adâncul său. Masele de apă sfâșie aerul. Vulcanii vor parcă să acopere tot cerul. Își aruncă masele fierbinți în sus și apoi se potolesc, închizând gurile uriașe.

Aici drumetul este supus primejdiilor la fiecare pas. Omul poate pune piciorul pe teren nesigur, subțire, care-l poate înghiți într-o clipită. Mulți oameni își caută alinarea suferințelor în aceste locuri și de multe ori găsesc nebănuite bogății.

Am fost nevoit să plec la Hamburg, unde am întâlnit un cunoscut de-al meu. Omul era din Saint Louis și am vânat de multe ori împreună în mlaștinile din apropierea fluviului Mississippi. Acel cunoscut al meu era bogat, foarte bogat, și mi-a propus să-mi plătească el costul călătoriei peste ocean, punându-mi o singură condiție, și anume aceea de a-l însoți până la Saint Louis. M-a cuprins dorul de prerie. Am acceptat și am telegrafiat acasă, cerând să mi se trimită puștile și toate celelalte lucruri care-mi erau de folos în Vest. La cinci zile după aceea, am pornit la drum. Ajunși în America, ne-am petrecut ceva timp în pădurile din Missouri. Apoi prietenul meu a fost nevoit să se întoarcă în Germania. Eu am mers la Omaha și am luat trenul, îndreptându-mă către apus.

Aveam eu motivele mele pentru care îmi doream să merg cu trenul. Cunoșteam bine Munții Stâncoși de la Norden Mountains, până la deșertul Mapimi, dar voiam neapărat să văd cum arată Munții Stâncoși între Helena și Nordpark, aceasta tocmai pentru că între Helena și Nordpark se pot vedea lucruri și locuri interesante cum ar fi, de pildă Teton Range, Munții Vindriver, South Pass, izvoarele lui Yellowstone River, Snake River și Green River. În acest ținut doar războinicul indian sau temerarul vânător alb îndrăznesc să pătrundă, căci, conform legendelor spuse de bătrânii indieni, canioanele adânci sunt bântuite de duhuri rele.

Desigur că, atunci când citim despre o călătorie, totul pare cât se poate de lesne, dar cât trebuie să se pregătească un elvețian îndrăzneț pentru a întreprinde o călătorie în Alpi? Cât trebuie să se pregătească și cât de cutezător trebuie să fie un vânător pentru a pleca în ținuturile sălbatice din Vest, bizuindu-se doar pe propriile forțe și pe pușca sa? Despre toate acestea, excursionistul european

nu are habar! Poate că tocmai primejdiile care-l pândesc la tot pasul îl atrag pe vânător. Mușchii săi sunt de fier, oasele sunt de oțel, trupul său este gata să îndure osteneala, cugetul său este călit. Vânătorul știe cum să iasă din cele mai grele situații. De aceea vânătorul nu se simte bine în lumea civilizată, unde toate calitățile sale nu-i sunt de niciun folos. Vânătorul trebuie să pornească spre nesfârșita prerie, spre piscurile înalte ale munților. Cu cât primejdiile care-l pândesc sunt mai mari, cu atât curajul vânătorului este mai mare. Încrederea în propriile forțe devine de nezdruccinat și vânătorul este sigur că va ști să-și croiască drumul, chiar și în sălbăticie, bizuindu-se doar pe propriile sale forțe.

Eram pregătit pentru a porni spre Vestul sălbatic. Aveam tot ce-mi trebuia; doar un lucru îmi lipsea: un cal bun. După ce vânasem în Missouri, vândusem armăsarul care mă purtase cu credință în spinare și urcasem în tren, fiind sigur că voi putea face rost de un cal, atunci când voi avea nevoie de el.

Pe vremea aceea pe anumite porțiuni ale liniei ferate „Pacific” se mai lucra fie la consolidarea structurilor de rezistență ale diverselor poduri și punți, fie la repararea căii ferate care suferise stricăciuni pe alocuri. De aceea călătorul putea zări când și când, pe parcursul călătoriei sale, muncitori care lucrau la drumul de fier. Dacă nu lucrau în apropierea orașelor, care răsăreau în acea vreme ca ciupercile după ploaie, muncitorii de la calea ferată își făceau câte un *camp*, adică o tabără bine îngrădită, încercând să se apere astfel împotriva indienilor. Războinicii roșii erau de părere că trenul, „calul de foc” cum îl numeau ei, nu trebuia să circule pe pământurile lor și de aceea făceau tot ce le stătea în putere pentru a îngreuna munca celor de la calea ferată.

Existau însă în Vest și alți dușmani ai muncitorilor de la calea ferată. Niște dușmani care erau chiar mai primejdioși decât războinicii roșii. Este vorba despre bandele de răufăcători, formate din oameni care nu mai puteau pune piciorul în orașele din Est. Creaturi îndoielnice, inși dubioși cărora nu le mai păsa nici de lege, nici de viață, pentru că nu mai aveau nimic de pierdut, se uneau în bande pentru a duce la bun sfârșit tot soiul de mârșavii. Aceste bande de răufăcători erau mai primejdioase decât cetele de indieni.

Pe vremea când se lucra la calea ferată, bandiții puseseră ochii pe orașele care apăruseră de curând sau pe taberele muncitorilor. De aceea locuitorii micilor așezări și muncitorii de la drumul de fier purtau mereu arme.

Datorită faptului că bandiții atacau taberele muncitorilor și trenurile care transportau bunuri și obișnuiau să demonteze sau să distrugă șinele, astfel încât să aibă siguranța că trenurile se vor opri, răufăcătorii erau numiți *railtroublers*, adică „cei ce strică șinele”. Oamenii deveniseră atenți și erau mereu pregătiți pentru atacurile acestor răufăcători, astfel încât temușii *railtroublers* nu atacau decât atunci când erau foarte numeroși. Toată lumea era pornită împotriva lor, astfel încât orice *railtroubler* care era prins era sortit morții. Ura neîmpăcată împotriva acestor răufăcători se datora și faptului că ei nu cruțau pe nimeni.

Către prânz, trenul a plecat din Omaha. Toți călătorii din vagonul în care mă aflam m-au privit, fie și în treacăt, cu nestăpânită curiozitate. La Fremont s-a urcat chiar în vagonul meu și s-a așezat lângă mine un bărbat care mi-a atras numai decît atenția prin felul în care arăta. Hainele sale i-ar fi făcut să strâmbe din nas pe locuitorii oricărui oraș din Est. În Vest însă hainele nu au nicio însemnătate. Omul era mic dar destul de gras și purta pe umeri un cojoc de miel care năpărlise cu totul. Abia dacă se mai zărea ici-colo câte-un smoc de lână, ca o oază în deșert. Poate că pe vremuri cojocul i se potrivea celui care îl purta, dar anii-trecuseră și obiectul vestimentar care îndurase ploi, vânt, zăpadă, soare își mai schimbase forma și aspectul, scurtându-se, astfel încât nu-i mai ajungea decît până deasupra genunchilor. Mânele avuseseră și ele de suferit, căci se întindeau până la coate. De altfel, necunoscutul nu-și mai putea încheia cojocul.

Pe dedesubt se zărea o vestă roșie de lână. Necunoscutul purta pantaloni din piele care fuseseră negri pe vremuri, dar care acum luceau în toate culorile curcubeului, deoarece stăpânul lor îi folosisese drept față de masă, prosop și batistă. Pantalonii se terminau cu niște glezne vinete de frig. Picioarele și le vârase în niște ghetete care fuseseră pe vremuri cizme din piele de bivoliță, cu talpă dublă și cu ținte atît de groase, încât sunt sigur că omul ar fi putut ucide un

crocodil, mulțumindu-se doar să-l calce. Pe cap, necunoscutul purta o pălărie care își pierduse de mult forma și culoarea. În loc de brâu, purta un fular vechi, prins în jurul șoldurilor. Bine înfipite în acest original brâu se zăreau cuțitul, un pistol de soiul celor pe care-l purtau cavaleriștii, un săculeț pentru gloanțe, altul pentru tutun, o oglindă mică, așa cum se găsesc prin iarmaroace, un bidon îmbrăcat în piele și frumos ornamentat și o potcoavă de felul celor pe care le poți prinde cu șuruburi pe copita calului. Interesantul personaj avea lângă sine un săculeț al cărui conținut îmi era necunoscut, dar despre care aveam să aflu mai târziu că ascundea o trusă completă de bărbierit.

Cel mai interesant lucru la acel om era însă fața proaspăt rasă, de parcă necunoscutul ar fi ieșit chiar atunci din salonul unui bărbier. Obrajii roșii erau atât de rotunzi, încât nasul mic abia dacă se mai zărea și ochisorii mici, căprui, abia dacă se mai vedeau. Omul deschidea din când în când gura cu buze foarte groase, dând la iveală niște dinți albi ca neaua, care mai mult ca sigur erau falși.

Stătea înaintea mea și ținea între degetele groase o pușcă ce semăna izbitor cu minunata Liddy a bunului meu prieten, Sam Hawkens, mulțumindu-se să-mi spună „Bună ziua, domnule!”, pentru ca apoi să nu se mai sinchisească de mine.

După ce tăcuse mai bine de un ceas, necunoscutul mi-a cerut permisiunea să-și aprindă pipa, lucru ce mi s-a părut ciudat, pentru că un adevărat vânător din Vest nu cere niciodată voie, atunci când vrea să facă un anumit lucru.

— Puteți fuma cât doriți, domnule, i-am spus eu. Vă voi ține imediat tovărășie. Nu doriți o țigară de foi?

— Mulțumesc, domnule! mi-a răspuns necunoscutul. Vedeți, minunățiile astea care se numesc țigări de foi sunt prea fine pentru mine! Eu prefer pipa.

După obiceiul vânătorilor din prerie, grăsuțul își atârname pipe de gât. După ce a umplut-o bine, m-am grăbit să scot un chibrit pentru a-i aprinde pipa, dar omul a dat din cap, mulțumindu-mi respectuos și dând la iveală un *punks*, adică un amnar din cele pe care vânătorii obișnuiesc să le folosească.

— Hm! Chibritul este o invenție care nu face doi bani în prerie! a remarcat rotofeiul, după ce și-a aprins pipa. Nu se cuvine să m-alint!

Zicând acestea, omul din fața mea a tăcut, trăgând cu nesaț din pipa ce răspândea un miros de frunză de alun și privind foarte atent pe geam. Trenul a oprit în North Plate, un important punct, în care se unesc North și South Plate River. Grăsuțul a coborât și s-a grăbit să ajungă la unul dintre vagoanele din față, în care se afla un cal, probabil armăsarul lui.

Apoi s-a urcat din nou în tren și a continuat să păstreze tăcerea. Abia către miezul nopții, când am ajuns în Cheyenne, m-a întrebat:

— De aici luați cumva trenul spre Denver, domnule?

— Nu.

— Prea bine! Înseamnă că vom mai călători împreună.

— Mergeți departe cu trenul ăsta? l-am întrebat eu.

— Poate da, poate nu, cum am poftă. Și dumneavoastră?

— Vreau să ajung la Odgen.

— Aha! Vreți să vizitați orașul mormonilor?

— Da, și apoi aș vrea să ajung sus, în Munții Vindriver. Mai apoi vreau să ajung în Teton Range.

— Până acolo vreți să mergeți? Așa o călătorie n-o poate întreprinde decât un vânător încercat. Sunteți singur sau călătoriți împreună cu niște prieteni?

— Sunt singur.

Ochișorii rotofeiului m-au privit cu nespusă veselie, și m-a întrebat:

— Singur? Vreți să ajungeți singur în Munții Teton? Singur printre războinici Sioux și urși cenușii? Ah! Știți cumva de ce este în stare un războinic Sioux sau un urs grizzly?

— Cred că știu.

— Îmi este îngăduit să vă întreb ce sunteți, cu ce vă ocupați?

— Sunt *writer*.

— *Writer*, adică scriitor? Hm! Carevasăzică, dumneavoastră scrieți cărți?

— Da.

Omul a început să râdă cu poftă. Nu-i venea să creadă că un scriitor se putea încumeta să pornească de unul singur prin cele mai

primejdioase locuri din câte există în Munții Stâncoși. Era uimit de ideea mea, la fel cum fusese uimit și bunul Sans-ear când întâlnise un scriitor în prerie.

— Buuun! a spus grăsuțul, chicotind. Vreți să scrieți o carte despre Munții Teton, stimate domn?

— Poate.

— Și ați răsfoit și vreo carte în care erau desene cu indieni și cu urși?

— Bineînțeles! am spus eu, cât se poate de serios.

— Și acum credeți că puteți supraviețui în Munții Stâncoși?

— Desigur!

— Am să vă dau un sfat, onorabile domn, coborâți la prima stație și întoarceți-vă acasă! Sunteți un bărbat bine făcut după cum văd eu, dar nu păreți a fi omul care să-mpuște o veveriță, cu atât mai puțin un urs! Ar fi păcat de tinerețea dumneavoastră să vă aventurați până la Teton Range. Nu de alta, dar, dacă vă va fi dat să vedeți vreo pisică sălbatică, veți muri cu siguranță de frică. Ați citit romanele lui Cooper¹?

— Bineînțeles!

— M-am gândit eu! Poate că ați auzit vorbindu-se și despre vestiți vânători sau indieni din Vest.

— Da, am auzit.

— Ați auzit vreodată despre Winnetou, Old Firehand, Old Shatterhand, Sharp-eye² sau despre Mătușa Droll?

— Da.

Rotofeiul nu bănuia că mă amuza la fel de mult precum îl amuzam eu pe el.

— Păi da! a continuat grăsuțul, sigur pe sine. E lesne să citești tot soiul de romane și să ascuți povești frumoase despre Vestul sălbatic. Totul pare lesne, totul este romantic, totul este frumos, dar, dragul meu domn, nu mi-o luați în nume de rău, vă deplâng! De pildă, Winnetou este o căpetenie apașă care poate lupta și cu o mie de

¹ James Fenimore Cooper (1789–1851), scriitor american: *Ultimul mohican*, *Vânătorul de cerbi* ș.a.

² Ochi ager (n.a.).

diavoli. Old Firehand este în stare să împuște și o muscă, dacă e nevoie. Old Shatterhand nu-și greșește niciodată ținta și doboară orice dușman, fie el cât de puternic, cu pumnul gol. Dacă unul dintre cei trei vrea să ajungă în Munții Teton, atunci poate că scapă cu viață, dar dumneavoastră, un om care scrie cărți? Ah! Unde vă e calul?

— N-am cal.

Grăsuțul a râs din toată inima. Mai-mai să plesnească, nu altceva!

— N-aveți cal, dar vreți să mergeți în Munții Teton! a spus el, în cele din urmă. Sunteți nebun, domnule?

— Nu cred! Chiar dacă acum n-am cal, o să cumpăr sau o să prind unul.

— Așa? O să cumpărați sau o să prindeți unul? Unde?

— Unde o să am poftă.

— Chiar dumneavoastră vreți să prindeți un cal? Chiar dumneavoastră?

— Da.

— Asta-i de râs, domnule! Văd că aveți un lasou, dar cu lasoul ăla n-o să prindeți nici măcar o muscă!

— De ce?

— De ce? Pentru că sunteți ceea ce se cheamă un „vânător de duminică”!

— De ce credeți asta?

— Hm! Asta poate să-și închipuie oricine! Aveți haine și arme curate. Ia uitați-vă la un vânător, să vedeți cum arată! Uite, aveți cizme noi și mai sunt și văcsuite pe deasupra! Haina dumneavoastră este o minune. Precis că-i lucrată de mâna vreunei indiene. Pălăria pe care-o purtați a costat cel puțin doisprezece dolari. Armele pe care le purtați nu au fost folosite niciodată împotriva unui om. Știți să trageți?

— Da! Am fost chiar foarte bun la tir! am spus eu, umflându-mă-n pene.

— Foarte bun la tir? Poate că sunteți chiar neamț.

— Da, desigur!

— Hm! Așa? Sunteți neamț? Veți fi tras și dumneavoastră în figurine din lemn și spuneți că sunteți foarte bun la tir! Hm! Se zice

că și Old Shatterhand ar fi neamț, dar dumnealui e o excepție! Vă rog frumos, întoarceți-vă de unde ați venit. Dacă nu-mi urmați sfatul, veți muri cu siguranță!

— Vom mai vedea! Deocamdată v-aș ruga să vorbim despre altceva. Pe unde se află, de fapt, acest Old Shatterhand?

— Ehe! Cine poate să știe asta? Am fost în urmă cu puțină vreme în Kansas City și l-am întâlnit acolo pe vestitul Sans-ear care mi-a spus că s-a aflat o vreme în tovărășia lui Old Shatterhand. De la Sans-ear am aflat că Old Shatterhand s-ar afla acum în Africa, mai precis în Sahara. Pe-acolo cred că se luptă cu niște indieni numiți „arabi”. Știți, porecla de „Shatterhand” i s-a tras de la faptul că îi este ușor să-și doboare dușmanii cu pumnul. Doar a făcut asta de atâtea ori! Ei, ia uitați-vă la mânuțele dumneavoastră! Se vede numaidecât că umblați cu hârtie și că n-ați mănuit decât pana. Ascultați-mă! Ascultați-mă, vă rog din suflet! Întoarceți-vă în Germania!

Spunând acestea, rotofeiul s-a cufundat în tăcere, iar eu nu mi-am dat osteneala de a mai sta de vorbă cu el. Grăsuțul avea dreptate, îi spuseseam lui Sans-ear că aș vrea să ajung în Orient.

Când s-au ivit primii zori, trenul s-a oprit la Rawlins. Dincolo de acest orașel, se întinde un ținut arid. Nu se zăresc decât munți pe care nu crește nicio plantă. Din când în când, se zăresc tufe răzlețe. Ținutul seamănă cu un pustiu înțesat de munți și este, ca să spun așa, un fel de Sahara muntoasă. Pământul uscat și nisipos obosește ochiul cu albul său. În acest ținut pustiu se găsește stația de cale ferată „Bitter Creek”, adică „Pârâul amar”, deși cel mai apropiat pârâu se află la trei mile distanță de stație.

Am pornit mai departe, în pufăitul obosit al locomotivei. Am trecut prin Rock Springs și apoi prin Green River, o localitate care se află la peste o mie de kilometri vest de Omaha.

Vegetația a început să-și facă din nou apariția, înveselind peisajul. Am trecut printr-o vale minunată și apoi am ajuns în prerie. Deodată, am auzit fluierăturile scurte și înalte ale locomotivei, care anunță întotdeauna primejdia. Locomotiva a frânat brusc și s-a oprit. Am sărit cu toții din vagoane și priveliștea pe care am zărit-o era de-a dreptul cutremurătoare. Peste tot zăceau resturile

carbonizate ale unui tren care transporta provizii pentru muncitorii de la calea ferată. În timpul nopții, temuții *railtroublers* scosese rădăcina lor câteva șine. Trenul deraia și se prăbușise cu totul dincolo de terasament. Din vagoane nu mai rămăseseră decât părțile metalice. Bandiții le dăduseră foc. Printre mormanele de scrum se zăreau trupurile neînsuflețite ale călătorilor. Mulți dintre ei muriseră în urma deraierii și prăbușirii vagoanelor, dar unii dintre ei fuseseră uciși de bandiți.

Spre norocul nostru, mecanicul văzuse la timp ce se petrecuse și frânase din vreme. Oamenii au căutat printre grămezile de cenușă, dar nu au mai găsit niciun om în viață. Nu mai rămânea altceva de făcut, decât să se repare cât mai repede linia ferată. Unelte se găseau destule, căci pe vremea aceea fiecare tren era prevăzut cu tot ce era de folos pentru repararea șinelor. Nu se putea face mai nimic pentru cei jefuiți și uciși. Mecanicul și conductorul urmau să raporteze incidentul în următoarea stație de cale ferată, și oamenii legii aveau datoria de a-i prinde pe răufăcători.

În timp ce unii dintre pasageri continuau să caute fără rost printre grămezile de scrum, eu am încercat să descopăr urmele bandiților.

Mergând puțin înapoi pe linia ferată, am descoperit un loc în care iarba era culcată la pământ pe o suprafață destul de mare, semn sigur că acolo se aflaseră mulți oameni. Am mers de-a lungul urmelor pe care le descoperisem și am găsit locul în care necunoscuții își prăpădiseră caii. Tocmai voiam să văd despre câți cai era vorba, când am dat nas în nas cu grăsuțul care m-a întrebat mirat:

— Dumneavoastră aici, domnule? Ce căutați?

— Caut urmele bandiților.

— Dumneavoastră? Ah! Cred că o să le și găsiți urmele! Nu vă faceți griji, răufăcătorii ăștia sunt unși cu toate alifiile și au avut atâta minte încât să-și șteargă urmele! Eu unul n-am găsit mare lucru, ce credeți că va descoperi un *greenhorn* ca dumneavoastră?

— Poate că *greenhorn*-ul are ochi mai ageri decât dumneavoastră, domnule! am replicat eu, zâmbind. De ce căutați urme în stânga? Dumneavoastră vă pretindeți a fi un vânător

încercat. Nu vedeți că în dreapta sunt tufișuri în dosul cărora te poți ascunde?

Necunoscutul m-a privit uimit câteva clipe și apoi mi-a spus:

— Hm! Nu-i rău! Se pare că scriitorii au din când în când câte o idee bună! Ați găsit ceva?

— Da. Bandiții au poposit acolo, lângă cireșii sălbatici și și-au priponit caii aici lângă aluni.

— Ah! Trebuie să văd despre ce e vorba! Dumneavoastră nu aveți cum să vă dați seama câți cai au fost!

— Douăzeci și șase.

Omul m-a privit din nou mirat și apoi a întrebat:

— Douăzeci și șase? De unde știți?

— În mod sigur nu am aflat asta uitându-mă la cer, ci la urme. Din cei douăzeci și șase de cai, opt erau potcoviți și optsprezece nu aveau potcoave. Douăzeci și trei dintre călăreți erau albi și trei erau indieni. Capul bandei este un alb și are probabil un cal roșcat. Printre cei trei indieni se află și un șef de trib care are un armăsar negru sau maroniu. Este probabil o căpetenie Ogellallah.

Expresia feței rotofeiului nici nu se poate descrie. Rămăsese cu gura căscată și mă privea de parcă ar fi avut o fantomă înaintea lui.

— La dracu'! a izbucnit grăsuțul, în cele din urmă. Visați, stimate domn!

— Uitați-vă atent la urme! am replicat eu, sec.

— De unde știți câți albi și câți indieni au fost? De unde știți că printre indieni s-a aflat și o căpetenie Ogellallah? De unde știți că acea căpetenie a avut un armăsar negru sau maroniu?

— V-am rugat să vă uitați atent la urme și apoi se va dovedi cine are ochi mai buni, eu, *greenhorn*-ul, sau dumneavoastră, vânătorul din Vest!

— Prea bine! O să vedem! Vă rog să mă urmați, domnule! Auzi colo, un *greenhorn* să ghicească cine-au fost nemernicii ăștia!

Omul a privit atent urmele și, după vreo zece minute, mi-a spus:

— Așa e! Aveți dreptate! Au fost douăzeci și șase. Optsprezece cai nu erau potcoviți! Ce mi-ați mai spus sunt doar povești! Știu doar că bandiții s-au oprit aici și după aceea au pornit-o încolo!

— Dacă-i așa, atunci urmați-mă, domnule, și am să vă arăt ce poate vedea un *greenhorn*.

— Păi chiar sunt curios! a spus rotofeiul, râzând.

— Uitați-vă bine la urmele cailor! Trei cai au mers mai într-o parte. Au înaintat unul în spatele altuia, deci erau caii unor indieni.

Grăsuțul s-a aplecat și a privit cu atenție urmele pe care i le-am arătat.

— Pe Dumnezeuul meu! a exclamat omul. Aveți dreptate, domnule! Au fost cai indieni!

— Prea bine! Urmați-mă! Acolo e un lac mic. Indienii și-au spălat fețele și apoi s-au vopsit din nou în culorile războiului. Culorile și le-au făcut cu grăsime de urs. Vedeți aceste mici urme în formă de cerc? Indienii au folosit niște pensule mici pentru a se vopsi. Vedeți, vopselele au curs. Acum priviți aici! Vedeți o picătură de culoare neagră, una de culoare roșie și două de culoare albastră?

— Da, da! Aveți dreptate!

— Oare războinicii Ogellallah nu-și vopsesc fețele în negru, roșu și albastru atunci când pornesc pe cărarea războiului?

Grăsuțul nici nu mi-a mai răspuns. Era cu totul uimit.

— Să mergem mai departe! am continuat eu. Bandiții s-au oprit aici. Doi dintre ei se aflau în frunte. Erau, deci, șefii, capii răufăcătorilor. Ia priviți urmele cailor celor doi! Unul e potcovit, celălalt nu! Calul nepotcovit calcă mai apăsător pe picioarele din spate. În spinarea acestui cal se afla un indian! Calul potcovit calcă mai apăsător pe picioarele din față. În spinarea acestui cal se afla un alb! Știți, desigur, că albi stau altfel în șa decât indienii.

— Dom... domnu... le, cred că... s-a bâlbâit rotofeiul.

— Buuun! am continuat eu. Să mai facem șase pași! Caii celor doi capi ai răufăcătorilor s-au repezit unul la celălalt și s-au mușcat unul pe altul! Drept urmare erau armăsari! Ați înțeles?

— De unde știți că s-au repezit unul la celălalt și s-au mușcat unul pe altul? Ei?

— Mai întâi e vorba despre felul cum arată urmele. Calul indianului s-a repezit la calul albului. Ia priviți perii de cal pe care-i am în mână! I-am găsit când am examinat urmele pe care vi le-am arătat acum! Am patru fire de păr de culoare deschisă, de la calul

albului. Mai încolo am găsit două fire de păr de culoare închisă. Aceste fire au fost smulse din coada unui cal. Indianul are un armăsar negru sau maroniu. Să mai facem câțiva pași. Aici albul a descălecat și a urcat pe terasament. Urma unei tălpi se vede mai bine decât urma celeilalte tălpi. Deci albul șchiopătează. Bandiții ăștia nu au fost cu băgare de seamă. Asta înseamnă că s-au simțit foarte siguri pe ei. S-ar fi putut simți astfel din două motive.

— Care? m-a întrebat grăsuțul, uluit.

— Fie aveau de gând să se îndepărteze cât mai mult de acest loc, ceea ce nu cred pentru că armăsarii lor erau osteniți, fie îi mai așteaptă niște răufăcători prin apropiere. Cred că despre asta-i vorba. Oricum, trei indieni nu stau prea mult în tovărășia a peste douăzeci de albi. De aceea pot să spun că undeva, la mieznoapte de locul în care ne aflăm noi acum, se găsește o ceată de războinici Ogellallah căreia i s-a alăturat o haită de *railtroublers*.

Rotofeiul m-a măsurat uimit din cap până-n picioare. Îmi venea să râd privind-l.

— Domnule! a exclamat el, în cele din urmă. Cine sunteți dumneavoastră de fapt?

— V-am spus deja cine sunt și cu ce mă ocup.

— Ah! Dumneavoastră nu sunteți un *greenhorn* și nu sunteți scriitor, deși aveți haine noi-nouțe și cizme văcsuite! Sunteți atât de curat și îngrijit, de parcă ar urma să urcați chiar acum pe scenă pentru a juca rolul unui vânător din Vest! Da, dar din o sută de vânători încercați, niciunul nu ar putea spune atât de multe lucruri despre niște urme! Pe Dumnezeuul meu! Până acum credeam că sunt și eu bun de ceva, dar văd că nu am ochii și mai ales mintea dumneavoastră ageră!

— Cu toate că nu mă credeți, vă spun că sunt scriitor, dar este adevărat că am cutreierat bătrâna prerie de la sud la nord și de la est la vest. De aceea mă pricep așa de bine la urme.

— Și chiar vreți să ajungeți sus, în munți? Dar, domnule, nu mi-o luați în nume de rău, pentru asta nu este de-ajuns să vă pricepeți la urme, mai e nevoie de câte ceva, și nu cred eu că vă veți descurca.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, cel ce vrea să umble prin locuri în care primejdiile pândesc la tot pasul nu pornește la drum așa, ca dumneavoastră, ci își face rost de un cal bun. Ați înțeles?

— O să-mi fac eu rost de un cal!

— De unde?

— Un cal, fie chiar și unul bun de pus la căruță, pot să-mi cumpăr din orice stație de cale ferată. Pe urmă prind eu un cal sălbatic, un mustang.

— Dumneavoastră să prindeți un mustang? Ah! Chiar vă pricepeți la călărie? Și unde veți găsi un cal sălbatic?

— Ați uitat că tocmai în această perioadă a anului bizonii și caii pornesc la drum pentru a găsi iarbă mai bună! O să dau eu de-o herghelie.

— Hm! Carevasăzică, vă pricepeți să călăriți, dar cum trageți cu arma?

— Vreți să mă puneți la încercare? am întrebat eu, râzând.

— Desigur! a răspuns rotofeiul. M-am gândit eu la ceva!

— Îmi este îngăduit să aflu și eu la ce anume v-ați gândit?

— Mai târziu! Deocamdată aș vrea să văd cum trageți!

„Proba” la care mă supunea necunoscutul mă amuza copios. Mi-ar fi fost foarte ușor să-i spun că eu eram Old Shatterhand, dar am vrut să-și dea el însuși seama de asta. M-am întors în vagonul de tren și mi-am luat pătura în care erau învelite puștile mele. Ceilalți călători au început să devină atenți și unii dintre ei s-au strâns în jurul nostru. Americanul nu pierde nicio ocazie de a vedea cum trage cineva cu o armă, indiferent în ce scop.

Am dat la iveală carabina.

— Pe Dumnezeu! a exclamat grăsuțul. O carabină Henry! E chiar o carabină Henry! Câte focuri puteți trage, fără a încărca pușca asta?

— Douăzeci și cinci.

— Hm! Chiar că vă invidiez pentru așa armă!

— Da, dar pușca asta mi-e mai dragă! am spus eu, dând la iveală doborătorul de urși.

— Ha! O pușcă bine întreținută! Ia uite ce curată e! a exclamat rotofeiul. Mie-mi place pușca mea din Kentucky!

— Nu vreți să vă uitați unde-i făcută pușca asta și ce marcă este? am întreat eu, dându-i grăsuțului arma.

El a examinat-o atent și apoi a spus:

— Iertați-mă, domnule! N-am știut ce armă e! Hm! Un doborător de urși! Am auzit că Old Shatterhand ar avea așa o pușcă! Dacă aș ști că vă pricepeți să trageți, atunci...

— Atunci ce?

— Mai târziu! Mai întâi vreau să vă văd la treabă!

— Prea bine! Spuneți-mi care să fie ținta, domnule!

— Mai întâi încărcăți arma cu cartușe noi!

— Ah! Nu-i nevoie! Arma este deja încărcată și cartușele sunt în cea mai bună stare!

— Bine! Atunci împușcați pasărea care s-a cocoțat pe tufișul de colo!

Pasărea pe care mi-o arătase grăsuțul se afla la cel mult două sute de pași distanță față de locul în care mă găseam. A împușca o pasăre de la asemenea depărtare nu însemna mare lucru. Văzusem însă un uliu în înaltul cerului. Pasărea de pradă se învârtea mai mult pe loc, dând alene din aripi.

— Vedeți uliul acela? i-am întreat pe călătorii curioși, adunați în jurul nostru. Am să-l dobor!

— Asta nu se poate! a exclamat grăsuțul. Așa ceva nu ar fi în stare să facă nici măcar Sans-ear, ba nici chiar Old Firehand!

— O să vedem! am replicat eu, calm.

Am dus arma la ochi și am tras.

— Ha! S-a dus! a exclamat rotofeiul. Pasărea a auzit împușcătura, s-a speriat și pe-aici ți-e drumu'!

— Vă asigur că am nimerit pasărea! am spus eu. Uliul trebuie să fi căzut la vreo optzeci de pași de-aici, pe terasament.

Câțiva curioși au dat imediat fuga și au adus pasărea pe care o nimerisem în plin. Grăsuțul privea ba la uliu, ba la mine, cu niște ochi mirați.

— Ați nimerit! Ați nimerit cu adevărat, domnule! a exclamat rotofeiul. Nu am văzut pe nimeni trăgând astfel! Cred că până acuma m-ați cam dus de nas, dar acum gata cu joaca! Acum știu cu cine am de-a face. Haideți să ne depărtăm puțin!

Grăsuțul m-a apucat de braț și m-a dus în locul în care urmele bandiților se zăreau cel mai bine. Apoi a scos o foaie de hârtie și a pus-o lângă una dintre urme, mormăind:

— Hm, hm! Deci așa stă treaba!

Apoi m-a privit și m-a întrebat:

— Domnule, vă grăbiți? Vreți să ajungeți numaidecât la Teton Mountains, sau aveți vreme să mergeți mai întâi în altă parte?

— Pot face ceea ce doresc, i-am spus eu.

— Minunat! Am să vă întreb ceva. Ați auzit vreodată vorbindu-se despre un anume Stephen Moody, zis și Sharp-eye?

— Da, am auzit. Se spune că s-ar pricepe de minune la „citirea” urmelor. Se mai zice că ar vorbi mai multe graiuri indiene.

— Eu sunt Stephen Moody, domnule.

— Mă bucur nespun că am onoarea de a vă cunoaște, i-am spus eu rotofeiului, strângându-i mâna.

— Așa? Ei, poate că vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine. Am o socoteală cu un anume Monk. Acest Monk este capul unei bande de răufăcători. Într-o vreme, s-a ocupat cu furtul de cai, dar mai are și alte lucruri pe cuget. Banditul a venit în Vest, și m-am aflat mai tot timpul pe urmele lui. Pe foaia de hârtie pe care-am pus-o alături de urme aveam desenate dinainte copitele din spate ale armăsarului stimabilului domn Monk. Văd că desenul seamănă întocmai cu niște urme pe care le-am găsit aici. Știu bine că domnul Monk șchiopătează de piciorul drept și de aceea sunt sigur că el este șeful acestor *railtroublers* care au făcut nenorocirea de aici.

— Monk? Cum îl mai cheamă pe acest Monk despre care vorbiți? am întrebat eu.

— Lew, adică Lewis, numai că netrebnicul poartă tot felul de nume.

— Aha! Lewis Monk! Am auzit de el. N-a fost contabilul domnului Rallow, cel ce a făcut o avere frumușică din afaceri cu țigări? Se spune că acest Lewis Monk ar fi furat o sumă mare de bani și s-ar fi făcut nevăzut.

— Da, da! E adevărat! Vorbim despre același om! Monk l-a convins pe casierul domnului Rallow să fure banii și să fugă împreună cu el. În cele din urmă, Monk l-a împușcat pe casier. Oamenii

legii au pornit pe urmele lui Lewis Monk, dar netrebnicul a ucis doi polițiști. Apoi a fost prins la New Orleans, tocmai când avea de gând să se îmbarce pe un vapor. A izbutit să scape din nou, ucigându-l pe cel care-l păzea. Apoi a fugit în Vest și, pentru că banii furati de la domnul Rallow i-au fost confiscați de către oamenii legii, a strâns în jurul său tot soiul de lepădături și a dus la bun sfârșit tot soiul de mârșăvii. Nemernicul trebuie prins cu orice preț!

— Și vreți să puneți mâna pe el?

— Al meu va fi! Viu sau mort!

— Aveți o răfuială personală cu el, domnule?

Moody a privit în pământ și apoi a spus, încet:

— Nu-mi prea place să vorbesc despre asta! Poate am să vă povestesc totul mai târziu, după ce ne vom cunoaște mai bine, și trag nădejde că vom avea ocazia de a ne cunoaște mai bine. Vedeți dumneavoastră, este o adevărată minune că m-am aflat în trenul ăsta. Dacă nu călătoream cu acest tren, nu aş fi dat de urma lui Monk. De altfel trebuie să spun că, oricum, aş fi dat cu greu de urma răufăcătorului, dacă nu m-ar fi ajutat un anume Old Shatterhand.

— Credeți că eu aş fi Old Shatterhand?

— Să cred? Sunt sigur!

— Și dacă vă înșelați?

— Asta nu se poate! Un neamț care scrie cărți, care îndrăznește să pornească de unul singur către Teton Mountains, în sfârșit, un om care are o carabină Henry și un vechi doborător de urși, un bărbat care știe să „citească” urmele ca nimeni altul nu poate fi decât Old Shatterhand! Atunci când nu trăiești pe Lună, ci în bătrâna prerie, ca Stephen Moody, trebuie să-ți dai seama când l-ai întâlnit pe vestitul Old Shatterhand, așa că nu vă mai răciți gura de pomană și lăsați-mă să sfârșesc! Nu mi-aș fi dat seama niciodată că șeful bandeii de *railtroublers* este șchiop și că are un cal roșcat. Și tocmai aceste două amănunte sunt cât se poate de însemnate pentru mine. O să pornesc pe urmele bandiților. Vreți să mă însoțiți, domnule?

— Hm! Nu ar fi mai bine să vă alăturați oamenilor ce vor porni pe urmele lor? Cred că în următoarea stație de cale ferată se va forma o poteră.

— Nu, n-ar fi mai bine! Nu-mi mai veniți cu asemenea povești! Știți prea bine că un singur vânător încercat face mai mult decât o adunătură de oameni care pornesc pe urmele unor bandiți. Ca să fiu cinstit, trebuie să spun că în situații din astea îți pui viața în primejdie. Cred că dumneavoastră sunteți omul care iubește aventura și care știe să se descurce în situații grele. Acum aveți prilejul de a trăi o aventură cât se poate de captivantă!

— Așa este! am încuviințat eu. Trebuie să vă spun însă că niciodată nu mi-a plăcut să mă amestec în treburile altora. Nu mă privește ce a făcut sau ce nu a făcut acest Lew Monk și oricum nu știu dacă n-am să vă stânjenesc.

Grăsuțul m-a privit o clipă și apoi mi-a făcut cu ochiul, zicând:

— Cred că ați vrut să spuneți cu totul altceva. Poate vă întrebați dacă n-am să vă stânjenesc eu pe dumneavoastră. Dinspre partea asta nu trebuie să vă faceți griji, domnule. Sharp-eye nu bate palma cu oricine, iar cel ce se află în tovărășia lui Sharp-eye trebuie să fie un bărbat în toată firea. Ați înțeles?

— În această privință semănăm, domnule, am replicat eu. Cel mai bine mă simt atunci când sunt singur. Nu de alta, dar trebuie să fii cu băgare de seamă când îți alegi tovarășii de drum. Se întâmplă să te afli în tovărășia cuiva, să te culci liniștit la căderea nopții și a doua zi să fii doar un cadavru. În schimb, bunul tău tovarăș pleacă nestingherit mai departe, după ce a avut grijă să te jefuiască.

— Pe toți dracii! Credeți cumva că eu aș fi un astfel de nemernic?

— Ah, nu! Nici vorbă! Sunteți un om cinstit, asta se vede numaidecât pe fața dumneavoastră. Pe deasupra mai sunteți și polițist, iar nemernicii nu sunt primiți în rândul oamenilor legii.

Moody a schimbat fețe-fețe, exclamând:

— Domnule! Ce vă trece prin cap?

— Nu vă mai dați osteneala să negați, domnule! am replicat eu. E adevărat că nu prea arătați a polițist, dar poate că tocmai de aceea sunteți unul dintre cei mai buni detectivi ai Americii. Dumneavoastră nu v-ați trădat în niciun fel, dar mi-am dat eu seama cu cine am de-a face. Este bine să fiți mai prudent pe viitor. Dacă se află că Ochi ager e prin părțile astea și a pornit pe urmele unor oameni certați cu legea, atunci nu vă văd bine!

— Vă înșelați, domnule! a ripostat rotofeiul.

— Nu mă-nșel! l-am contrazis eu. Vă mărturisesc deschis că sunt gata să pornesc împreună cu dumneavoastră pe urmele bandiților. Nu primejdia mă sperie, căci ea ne pândește la tot pasul atunci când suntem pe întinsa prerie. Stau pe gânduri, pentru că ați încercat să-mi ascundeți adevărul. Dacă mă hotărâsc să pornesc la drum alături de un om, atunci trebuie să știu foarte bine cu cine am de-a face.

Grăsuțul a privit în pământ preț de câteva clipe și apoi a spus:

— Prea bine! Veți afla cu cine aveți de-a face, deși nu ați fost cu totul cinstit față de mine și nu mi-ați spus cine sunteți cu adevărat. Ei, da! Sunt detectiv particular și lucrez pentru doctorul Sumter din Saint Louis. Misiunea mea este aceea de a prinde răufăcătorii care fug în Vest. Nu am o viață tocmai ușoară, dar fac tot ce-mi stă-n putință pentru a-mi duce treburile la bun sfârșit. De ce am devenit detectiv și de ce umblu pe urmele răufăcătorilor o să vă spun eu mai târziu, când vom avea vreme. E o poveste tare tristă. Ei, dar spuneți-mi, domnule, dacă sunteți gata să mă însoțiți!

— Da, sunt gata, domnule! Dați-mi voie să vă strâng mâna! Vom fi tovarăși la bine și la rău! Vom înfrunta amândoi, cot la cot, primejdiile care ne pândesc. Și recunosc faptul că eu sunt Old Shatterhand!

Moody mi-a strâns mâna, zicând:

— Mă bucur tare mult! Vă mulțumesc, domnule! Trag nădejde că ne vom înțelege cum nu se poate mai bine! Vă rog, nu-mi mai spuneți „domnule”! Mai bine spuneți-mi Stephen! E mai bine așa! Eu cum să vă spun?

— Charley! am răspuns eu, arătând apoi spre terasament și spunându-i lui Moody: L-au reparat și au montat șinele. Cred că trenul se va pune în mișcare foarte curând.

— Mă duc să-l iau pe Viktor. Să nu te sperii de el. Arată rău, m-a purtat în spinare timp de doisprezece ani, dar nu l-aș da nici măcar în schimbul celui mai bun armăsar din câți sunt pe lume. Mai ai ceva de luat din vagon?

— Nu. Oricum aș vrea să dispar cât mai iute de aici!

— Așa e! Ai dreptate. Cu cât plecăm mai curând de aici, cu atât va fi mai bine pentru noi.

Stephen s-a apropiat de vagonul în care se afla calul său. Nu era prevăzut cu vreo rampă sau cu altceva pe care armăsarul să poată coborî cu ușurință. Bătrânul Viktor s-a descurcat însă și fără rampă.

— *Come on*, Viktor! a exclamat rotofeul.

La auzul vocii stăpânului său, bătrânul armăsar a scos mai întâi capul din vagon pentru a vedea ce se întâmplă, apoi și-a dat pe spate urechile lungi și a făcut un salt, aterizând pe terasament. Oamenii care admiraseră saltul artistic al lui Viktor au început să bată din palme. Bătrânul armăsar a înțeles că pe el îl aplaudau, pentru că a prins să dea din coadă și a scos un nechezat prelung.

Calul nu arăta deloc faptul că își merita numele de „Viktor”, care vine de la substantivul „victorie”. Era un armăsar roșcat, cu picioare lungi și foarte slab, de cel puțin cincisprezece ani. Avea coama rară la fel ca și coada, iar urechile semănau cu cele ale unui iepure, dar erau mult mai mari. Cu toate acestea nu disprețuiam acest armăsar bătrân care a dat cu copita și apoi a încercat să muște un bărbat care a vrut să-l mângâie. Armăsarul acesta semăna tare mult cu bătrâna Tony, de care Sans-ear nu se despărțea nicio clipă.

Moody a încălecat și a trecut de terasament. Nimeni nu se interesa de noi. Nimeni nu se întreba de ce nu ne continuam călătoria cu trenul.

— Vezi, Charley, ce bine era dacă aveai și dumneata un cal! mi-a spus rotofeul.

— Nu-ți face griji, Stephen, am replicat eu. Cu ajutorul armăsarului dumitale o să-mi fac eu rost de unul!

— Dumneata? Nu te vei putea folosi de armăsarul meu, pentru că nu mă duce-n spinare decât pe mine. Chiar dacă ești Old Shatterhand, nu vei izbuti să-l încăleci!

— O să vedem!

— Îți spun eu că așa este! Vei fi nevoit să mergi pe jos până ce vom întâlni o herghelie de mustangi. Asta nu e bine, pentru că o să înaintăm încet, dar uite, oamenii se urcă în vagoane!

Stephen avea dreptate, trenul se punea în mișcare, continuându-și drumul spre vest. După câteva minute, a dispărut în zare, și Moody mi-a spus:

— Hai, dragă Charley, atârnă-ți puștile de șaua mea.

— Îți mulțumesc mult pentru bunele intenții, dar un vânător nu se desparte niciodată de armele sale.

— Bine, atunci o să o iau la pas!

— Nu e nevoie, Viktor poate grăbi pasul, pentru că mă pricep să alerg!

— Prea bine! Să plecăm de-aici! a spus Stephen, îndemnându-și calul.

Mi-am pus pătura și puștile pe umăr și am pornit.

Am pornit pe urmele bandiților!

Capitolul 4

REÎNTÂLNIRE PE CĂRAREA RĂZBOIULUI

Urmele bandiților se vedeau atât de bine, încât nu am fost nevoiți să ne ostenim pentru a le zări. Ele duceau dincolo de Green River, mereu spre miazănoapte. Ne-am continuat drumul fără întrerupere până la ora amiezii. Apoi ne-am oprit, ne-am odihnit și am mâncat din puținele merinde pe care le aveam la noi. Adevărul este că, atâta vreme cât are gloanțe și praf de pușcă, vânătorul nu rabdă niciodată de foame. Cel puțin așa gândeam și gândesc eu. De aceea îmi luasem plumbi și praf de pușcă din belșug.

Am trecut printr-o zonă deluroasă, cu vegetație din belșug. Urmele răufăcătorilor duceau către un râu, iar pe malul apei iarba era atât de deasă și pământul atât de moale, încât urmele cailor celor pe care-i urmăream se zăreau cât se poate de limpede.

După-amiază am împușcat o antilopă. Acum aveam carne din belșug. Când s-a lăsat seara, am poposit într-o vâlcea mică, străjuită de tufișuri dese și, pentru că nu ne pândeau nicio primejdie, am aprins un foc mic la care am fript carnea vânatului. Locul era atât de bine ales, încât cu greu am fi putut fi descoperiți. Datorită acestui fapt, ne-am culcat și nu am crezut de cuviință că mai trebuia să facem de strajă pe rând.

A doua zi, ne-am continuat drumul și am ajuns la marginea unei păduri dese, prin care nu părea să fi călcat picior de om. Am vrut să intrăm în pădure, când am zărit, la oarecare depărtare, un indian.

Războinicul roșu a descălecat fulgerător, făcând un scut din calul său. După aceea indianul și-a îndreptat pușca spre noi. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici nu am apucat să-l vedem bine. Stephen a descălecat și el foarte repede, s-a ascuns în spatele armăsarului său și și-a scos pușca. Eu m-am îndreptat în fugă spre un molid bătrân și m-am pitit în spatele trunchiului său gros. Abia apucasem să mă ghemuiesc, că pușca indianului a și trosnit. Glonțul a pătruns adânc în trunchiul bătrânului molid. Războinicul a înțeles numaidecât că în primul rând eu eram o primejdie pentru el. Stephen putea să mai aștepte.

Mă pregătisem să trag, dar am lăsat arma deoparte. De ce? Orice vânător încercat știe că fiecare pușcă are „glasul” ei. Traiul în sălbăcie ascute simțurile și așa se explică faptul că doi vânători se recunosc unul pe altul după „vocile” armelor lor, chiar dacă nu s-au mai văzut de multă vreme.

Asta mi se întâmpla și mie. Nu voi uita toată viața „glasul” puștii de care se folosisese indianul acela. Pușca era a lui Winnetou, marea căpetenie a apașilor, fratele meu de cruce! Oare chiar el trăsesese sau pușca lui ajunsese în mâinile altcuiva? Am strigat în graiul apașilor:

— *Toselkihita, shi shteke* — nu trage, sunt eu, prietenul tău. Tu ești Winnetou, căpetenia apașilor!

— *Ha-au!* a răspuns apașul, recunoscându-mi glasul.

M-am îndreptat spre el în fugă.

— *Sharlih!* a strigat Winnetou, zărindu-mă. *Sharlih, shi shteke, shi nta-ye* — Charley, prietenul meu, fratele meu! a exclamat apașul. *Shi inta ni inta, shi itchi ni itchi* — ochiul tău este ochiul meu, sufletul tău este sufletul meu.

Eram mișcat de această neașteptată reîntâlnire. Winnetou nu se mai sătura privindu-mă și m-a strâns la piept de mai multe ori. Dându-și seama că nu eram singuri, apașul m-a întrebat, în cele din urmă, privind spre Ochi ager:

— *Ti ti nte* — cine este acest om?

— *Aguan nte nsho, shi shteke ni shteke* — este un om bun, este prietenul meu și prietenul tău, am răspuns eu.

— *Ti tenlye aguan* — care este numele său?

— Sharp-eye am răspuns eu, rostind numele prietenului meu, așa cum se pronunța el în engleză.

Stephen se apropiase, și Winnetou i-a întins mâna, zicând:

— Prietenul fratelui meu este și prietenul meu! Poate că am fi tras unul asupra celuilalt, dar Sharlih a recunoscut glasul puștii mele. Cred că și Winnetou ar fi recunoscut glasul puștii lui Sharlih. Ce fac frații mei albi aici?

— Suntem pe urmele unor dușmani ale căror urme le vezi tu însuși în iarbă, am spus eu.

— Apașul a zărit urmele, căci a venit dinspre răsărit către această apă. Cine sunt acei oameni?

— Sunt răufăcători albi și războinici Ogellallah.

La auzul acestor cuvinte, Winnetou s-a încruntat. Apoi a pus mâna pe securea pe care o purta la brâu și a spus:

— Războinicii Ogellallah sunt ca niște broaște. Dacă vor ieși din ascunzătorile lor, îi voi strivi sub tălpile mele. Fratele meu îmi va îngădui să-l însoțesc?

Nimic nu mă putea bucura mai mult decât această propunere. A-l avea pe Winnetou alături era ca și cum am fi avut de partea noastră douăzeci de vânători încercați. Știam că apașul voia să mă însoțească, dar propunerea lui mă încânta.

— Fratele meu roșu este bine venit, așa cum bine venită este raza soarelui într-o dimineață răcoroasă! am spus eu, repede. Armele tale vor sta alături de armele noastre și armele noastre îți vor sta alături la nevoie!

— Brațul meu este alături de brațele voastre! *Howgh!* a exclamat apașul.

Bunul Stephen era profund impresionat de figura lui Winnetou. Oricare vânător din Vest era impresionat când îl zărea, pentru că Winnetou era prototipul indianului. Fratele meu de cruce nu era deosebit de înalt sau foarte solid, ba chiar aproape plăpând, dar avea mișcări iuți și mușchi de oțel, stârnind respectul fiecărui om care avea norocul să-l întâlnească. Îl priveam cum stătea înaintea mea, curat și sufletește, și trupește, un suflet nobil ca de vechi cavaler medieval.

— Frații mei să-mi stea alături și să fumeze cu mine pipa păcii! a spus, în cele din urmă, apașul, așezându-se de-a dreptul în iarbă.

Apoi a scos din săculețul pe care îl avea la brâu o mână de tutun amestecat cu cânepă indiană și și-a umplut calumetul împodobit cu pene. Ne-am așezat lângă Winnetou. Ceremonialul fumării pipei păcii era neapărat necesar, pentru că el pecetluia prietenia dintre noi.

Apașul a aprins pipa, a slobozit fumul spre cer, spre pământ, spre vest, spre est, spre sud și spre nord, zicând:

— Marele Spirit aude vorbele mele: frații mei sunt precum Winnetou, iar Winnetou este precum frații săi. Suntem prietenii!

Am luat pipa, am tras din ea, am trimis fumul spre cer, spre pământ, spre apus, spre răsărit, spre miazănoapte și spre miazăzi. Apoi am spus:

— Marele Manitou este stăpânul cerului și al pământului. El ne va auzi vorbele. Noi suntem frați și vom fi alături la vreme de primejdie. Pipa păcii întărește legământul nostru.

I-am dat pipa lui Sharp-eye. Acesta a tras din calumet, slobozind fumul către cer, către pământ și către cele patru puncte cardinale și zicând:

— Îl zăresc pe Winnetou, marea căpetenie a apașilor, eu beau fumul păcii din pipa sa și sunt fratele său. Prietenii săi sunt și prietenii mei, iar dușmanii săi sunt și dușmanii mei. Acest legământ nu va fi încălcat nicicând!

Stephen s-a așezat la locul său și i-a dat apașului pipa. Winnetou a continuat să fumeze liniștit.

— Dragul meu frate să-mi spună prin ce a trecut de când drumurile noastre s-au despărțit. Să-mi istorisească prin ce întâmplare a dat el de urma căinilor Ogellallah, m-a rugat apașul.

I-am îndeplinit dorința în parte, povestindu-i de ce îi urmăream pe războinicii Ogellallah, și apoi i-am spus:

— Fratele meu să-mi povestească din ce cauză s-a depărtat el atât de mult de așezările strămoșilor săi și de ce a ajuns el pe plaiurile războinicilor Sioux.

Winnetou m-a privit preț de câteva clipe și apoi a spus:

— Marele Spirit aduce apa ploii peste pământ. Soarele o ridică apoi din nou la cer. Așa este și viața omului. Zilele vin și trec. Ce

rost are să povestească Winnetou despre niște ceasuri ce-au trecut? Căpetenia Sioux l-a jignit pe Winnetou. Apașul a pornit pe urmele sale, și căpetenia Sioux a murit, luptând cu Winnetou. Războinicii Sioux au pornit pe urmele apașului. Winnetou și-a șters urmele și a pornit către satul războinicilor Ogellallah, de unde și-a luat ca semn al victoriei sale multă pradă și calul căpeteniei Sioux. Iată-l!

În cuvinte puține apașul istorisise faptele sale. Poate că altul ar fi vorbit săptămâni în șir despre îndrăzneala de care dăduse dovadă intrând în tabăra dușmanilor și luând de acolo un lucru de mare preț, cum era armăsarul unei căpetenii indiene, dar Winnetou... Winnetou nu se lăuda niciodată cu faptele sale.

După ce a tăcut câteva secunde, fratele meu de cruce a continuat:
— Frații mei vor să pornească mai departe pe urmele războinicilor Ogellallah și ale răufăcătorilor albi, numiți *railtroublers*. Pentru aceasta este nevoie de cai buni. Oare fratele meu Old Shatterhand dorește armăsarul căpeteniei Sioux?

— L-aș ruga pe fratele meu să-mi îngăduie să prind eu însumi un cal sălbatic. Armăsarul căpeteniei Sioux trebuie să ducă în spinare prada pe care Winnetou a luat-o din tabăra războinicilor Ogellallah.

Winnetou a dat din cap, zicând:

— De ce vrea fratele meu să uite că tot ce este al meu este și al lui? De ce vrea el să-și irosească timpul pentru a prinde un cal sălbatic? Crede fratele meu că voi duce cu mine prada, atunci când se cuvine să pornim pe urmele câinilor Ogellallah? Winnetou are să îngroape prada și atunci armăsarul nu va mai trebui s-o ducă în spinare! *Howgh!*

Nu mă mai puteam opune în niciun fel. Trebuia să accept darul apașului. Ce-mi puteam dori mai mult decât un armăsar crescut și dresat de indienii Sioux! Era un cal minunat, cu păr negru ca smoala, scurt în picioare și tot numai mușchi!

Winnetou avea armăsarul său, pe credinciosul Ilci, un cal minunat pe care l-am mai descris. Armăsarul căpeteniei Sioux avea nările roșii, o calitate pe care indienii o prețuiesc atât de mult. Coama și coada îi atârnavă până aproape de pământ, în ochii vii ai minunatului patruped se citeau inteligența și calmul.

— Dar șaua? a întrebat Stephen. Doar nu poți călări fără să ai o șa cum se cuvine.

— Nu e o problemă dacă acest armăsar va avea o șa indiană! am replicat eu. Nu ai văzut cum indienii știu să-și facă din pielea și coastele unui animal pe care tocmai l-au vânat o șa pe cinste? Chiar mâine vei avea ocazia să vezi că-mi voi face o asemenea șa pentru care ai să mă invidiezi cu siguranță.

Apașul a dat din cap, semn că era întru totul de acord cu mine, și apoi a spus:

— Winnetou a zărit, nu departe de aici, urmele unui coiot mare. Apașul e sigur că vom avea coastele și blana lupului, chiar înainte ca soarele să asfințească. Frații mei au îndeajuns de multă carne?

— Da, am răspuns eu.

— Atunci se cuvine să pornim la drum. Trebuie să dăm de urma lupului și să găsim un loc bun, unde Winnetou poate îngropa prada. Îndată ce soarele își va arăta fața, vom porni pe urmele răufăcătorilor. Ei au stricat cărarea pe care merge calul de foc, au ucis și au ars pe mulți albi nevinovați. Marele Spirit este supărat pe răufăcători și îi va da pe mâinile noastre, căci după legea preriei ei trebuie să moară.

Am pornit la drum și am descoperit urmele coiotului, pe care mai apoi l-am împușcat. După aceea am aprins un foc și am făcut o șa din coastele și din blana animalului de pradă. În zori, l-am ajutat pe Winnetou să-și îngroape prada, constând din arme indiene și din săculețe ce conțineau „leacuri”. Am avut grijă să lăsăm un semn, astfel încât să regăsim locul cu pricina. După aceea am pornit pe urmele bandiților, care ar fi răs cu siguranță dacă ar fi știut că trei oameni îndrăzneau să-i urmărească pentru a-i pedepsi după faptele lor.

Capitolul 5

„AVE MARIA”

Am pornit la drum îndată ce s-au ivit zorile, și s-a dovedit că armăsarul negru pe care mi-l dăruise Winnetou era un cal minunat. Bineînțeles că un om care nu era obișnuit cu armăsarii indieni nu s-ar fi putut ține în șa nici măcar un minut, dar mie nu mi-a trebuit mult până ce am ajuns să mă înțeleg de minune cu minunatul patruped. Și bătrânul Viktor s-a dovedit a fi un armăsar pe cinste. Așa se face că am înaintat destul de repede. Către amiază, am ajuns în locul în care bandiții și indienii poposiseră peste noapte.

Mergând pe urmele răufăcătorilor, am ajuns în valea lui Pacific Creek și am băgat de seamă că Winnetou examina urmele cu mai mare atenție decât până atunci.

La un moment dat, apașul s-a oprit și a exclamat:

— Uff! Ce spune fratele meu despre drumul pe care au pornit-o cei pe care-i urmărim?

— Urmele lor vor merge până sus, pe creasta muntelui.

— Și apoi?

— Apoi vor coborî în vale și vor fi ajuns acolo unde vor.

— Și unde vor ei să ajungă?

— În tabăra războinicilor Ogellallah.

Winnetou a dat din cap, zicând:

— Fratele meu alb are ochi de vultur și nas de vulpe. El a ghicit ce se va întâmpla!

— Bandiții vor să ajungă în tabăra războinicilor Ogellallah? m-a întrebat Ochi ager.

— Desigur! i-am răspuns eu. Douăzeci de bandiți nu pot umbla pe aici, fără a nu fi zăriți de indieni.

— Nu, nu! Sigur că nu! a fost de acord rotofeiu.

— Și atunci ce sunt nevoiți să facă bandiții? l-am întrebat eu.

— Hm, da! Sunt nevoiți să se pună sub protecția indienilor, ca să spun așa.

— Întocmai! Și se vor bucura de această protecție fără a da nimic în schimb?

— Nu! Vor fi nevoiți să-i răsplătească pe indieni.

— Cu ce?

— Cu ceea ce au, adică vor trebui să le dea o parte din pradă.

— Foarte bine! Acum ai înțeles cum stau lucrurile?

— Aha! Pricep! Albii au prădat trenul și cei trei indieni i-au însoțit numai pentru că trebuie să le revină și lor o parte din pradă!

— Poate că lucrurile stau așa, poate că nu. Sigur este că „frații” noștri albi se vor întâlni foarte curând cu o ceată mare de indieni. Crezi oare că albii se vor afla în tovărășia indienilor doar așa, ca să fumeze împreună pipa păcii? Nu! Nicidecum! Sunt sigur că pun la cale o nouă mârșăvie.

— Hm! Despre ce poate fi vorba?

— Nu știu.

— Asta ar fi prea din cale-afară, Charley! Îl respect mult pe Old Shatterhand, dar îți spun că nu cred în presupunerea ta!

— O să vedem! Pot să-ți spun că am mai avut adeseori de-a face cu indienii și știu cum gândesc. Știi cum poți să-ți dai seama ce are de gând să facă un om?

— Cum?

— Trebuie să încerci să te pui în locul lui și să gândești ca el. Vrei să încerc să ghicesc ce pun la cale bandiții și indienii?

— Chiar că mă faci curios!

— Buun! Păi ia să vedem! Unde a fost raportat faptul că trenul a fost prădat?

— În următoarea stație de cale ferată.

— Întocmai! Ei, din stația aceea vor fi trimiși niște oameni care au datoria de a vedea, ce s-a întâmplat și de a porni pe urmele răufăcătorilor. Din cauza asta, stația cu pricina va rămâne aproape goală, și răufăcătorii o pot ataca fără să-și facă prea multe griji și fără a întâmpina cine știe ce rezistență.

— Dumnezeu! Acum știu la ce te gândești!

— Vezi? Uite, stau și mă întreb în ce stație există destui oameni care ar putea porni pe urmele bandiților. Cred că stația aia e chiar Echo. Numele i se trage de la canionul Echo în care este așezată.

— S-ar putea să ai dreptate, Charley! Bandiții și indienii știu bine că acolo vor rămâne doar câțiva oameni.

— Nu trebuie să uităm nici faptul că indienii s-au vopsit în culorile războiului. Cred că stația Echo va fi atacată! Hai! Nu mai avem vreme să stăm la povești!

Am pornit spre South Pass. Înaintam încet. Sus, pe creasta muntelui, se întindea un platou care cobora apoi brusc în vale, pentru a ajunge pe malul râului Sweet Water. Am înaintat, mergând pe urmele bandiților care mai făcuseră un popas, îndreptându-se apoi spre miazănoapte. Trebuia să fim cu băgare de seamă, fiindcă urmele răufăcătorilor și cele ale indienilor erau din ce în ce mai proaspete. Către seară, am ajuns pe coama lină a unui munte. Am vrut să o luăm spre creastă, dar Winnetou și-a strunit calul, a întins brațul înainte și a exclamat:

— Uff!

Ne-am oprit și noi, am descălecat și am privit înainte. În dreapta noastră, se întindea o vale largă, acoperită toată de un covor de iarbă deasă. În valea aceea am zărit multe corturi indiene. Am văzut că în mica așezare era agitație. Războinici roșii umblau încoace și-ncolo, foarte mulți cai pășteau păziți cu strășnicie, se frigea carne la focuri mari, printre corturi fuseseră așezate mai multe schelete de bizon și fuseseră întinse frânghii pe care erau atârinate bucăți mari de carne.

— Ogellallah! a exclamat Stephen.

— Ai văzut că am avut dreptate? l-am întrebat eu.

— Treizeci și două de corturi! a mai spus Sharp-eye.

Winnetou privea și el cu încordare tabăra indiană și a șoptit:

— *Naki gutesnontin nagoya* — două sute de războinici!

— Albii se află în satul indienilor! am spus eu. Să numărăm caii, pentru că așa vom ști câți oameni sunt în sat.

Puteam zări foarte limpede toată valea și am numărat caii. Erau două sute cinci. Indienii nu aveau de gând să plece la vânătoare. Nu aveau destulă carne pentru așa ceva, iar în valea în care își așezaseră tabăra nu se găseau bizoni. Era, deci, limpede că porniseră pe cărarea războiului. O dovedea și faptul că își pusese războinicii scuturile în fața corturilor. Războinicul roșu nu-și ia niciodată scutul atunci când pornește la vânătoare, pentru că acesta îl stânjenește.

La o mică depărtare față de celelalte corturi, se zărea un cort mare, împodobit cu pene. Penele și lancea lungă, așezată înaintea intrării, dovedeau că acel cort mare îi aparținea căpeteniei.

— Ce crede fratele meu Sharlih? m-a întrebat Winnetou. Oare aceste broaște râioase care se numesc Ogellallah vor mai zăbovi multă vreme aici?

— Nu, am răspuns eu, scurt.

— De unde știi? m-a întrebat Stephen. E destul de greu de spus cât vor mai rămâne indienii în această vale.

— Uită-te și dumneata la scheletele de bizon, i-am spus eu detectivului. Oasele sunt albe. Asta înseamnă că stau în soare de patru sau cinci zile. Carnea de bizon s-a uscat și s-a afumat îndejuns, nu crezi?

— Ba da.

— Asta înseamnă că indienii pot porni la drum, ori poate crezi că vor mai zăbovi pentru a juca șah sau dame?

— Devii ironic, dragă Charley, iar eu nu am făcut altceva decât să-ți pun o întrebare și să-mi exprim o părere, a spus Sharp-eye. Hm! Ia priviți! a exclamat el, apoi. Iese cineva din cortul căpeteniei!

Apașul a luat din coburi un ochean pentru a-l zări mai bine pe omul despre care vorbise Stephen. Apoi Winnetou a spus, lăsând ocheanul deoparte:

— Este Ko-tse, mincinosul! Trădătorul!

Am privit și eu prin ochean. Era într-adevăr șeful de trib Ko-tse. Numele pe care-l purta se traducea prin „Gură de foc”. Căpetenia Ogellallah primise acest nume deoarece era un orator desăvârșit.

Gură de foc era un războinic viteaz și un dușman neîmpăcat al albilor.

I-am dat ocheanul și lui Stephen și i-am spus;

— Ar fi bine să ne ascundem. Sunt sigur că războinicii Ogellallah au trimis iscoade pe-aici.

— Frații mei să aștepte! a spus Winnetou. Apașul are să caute un loc bun în care se poate ascunde împreună cu Old Shatterhand și Sharp-eye!

Spunând acestea, Winnetou a dispărut printre copaci. A apărut după destul de multă vreme și ne-a dus într-un loc în care tufișurile erau atât de dese, încât era greu să fim descoperiți de cineva. Apoi apașul a dispărut din nou pentru a șterge urmele noastre. Am rămas între tufișuri până la lăsarea întunericului. Eram pregătiți ca, la orice zgomot suspect, să le astupăm cailor nările, pentru a nu ne trăda prin fornăitul lor. Când s-a lăsat întunericul, Winnetou s-a strecurat până în tabăra dușmană și s-a întors, spunându-ne că războinicii Ogellallah aprinseseră mai multe focuri.

— Indienii ăștia se simt foarte siguri pe ei! a spus Ochi ager. Dacă ar ști că ne aflăm aici...

— Știu că niște oameni se află pe urmele lor, nu și că muncitorii de la calea ferată se află deja aici, am spus eu. Toate acestea mă fac să cred că vor porni la drum mâine-n zori. Trebuie să încercăm să aflăm câte ceva.

— Winnetou va merge în tabăra dușmanilor! a spus apașul.

— Merg și eu. Sharp-eye va rămâne la cai. Puștile o să le lăsăm aici. N-ar face altceva decât să ne stânjenească. Ne vom folosi de cuțite și de pumni. Dacă vom avea neapărată nevoie de arme de foc, avem la noi revolverele.

Detectivul a fost de acord să rămână la cai. Bineînțeles că Ochi ager ar fi fost în stare să se strecoare în tabăra indiană, dar știa că Winnetou era mult mai priceput ca el, și apoi, alături de Winnetou nu se putea afla decât Old Shatterhand.

Peste trei sau patru zile avea să fie Lună plină. Cerul era acoperit de nori. Nu se zărea nicio stea. Era noapte neagră, numai bună pentru ceea ce aveam noi de gând să facem. Ne-am apropiat de tabăra indienilor Ogellallah și fratele meu de cruce mi-a șoptit:

— Winnetou o va lua spre dreapta și Old Shatterhand spre stânga.

Am coborât destul de repede panta, ascunzându-mă cu grijă în dosul copacilor și tufişurilor. Apoi am zărit înaintea mea focurile aprinse de indieni. Am apucat cuţitul între dinţi, m-am întins pe burtă și m-am apropiat târâș de cortul căpeteniei, care se afla la vreo două sute de pași de mine. În fața cortului ardea un foc, dar eu eram în umbră.

Am înaintat încet. Vântul îmi bătea în față și nu trebuia să mă tem că armăsarii indienilor mă vor simți și vor fornăi, dând de veste că în tabără se afla un străin. Winnetou avea de înfruntat greutăți mai mari decât mine. Mi-a trebuit o jumătate de ceas ca să parcurg cei două sute de pași care mă despărțeau de cortul căpeteniei, dar, în cele din urmă, am ajuns în spatele cortului cu pricina. În jurul focului se aflau opt oameni — cinci albi și trei indieni. Vorbeau între ei în engleză. De fapt, cei care vorbeau mai mult erau albi. Indienii, tăcuți, spuneau din când în când doar câte un cuvânt.

Unul dintre albi era foarte înalt, purta barbă și avea pe frunte o cicatrice mare. Albii din jurul lui îl priveau cu respect și se pare că acel bărbat înalt era un fel de șef.

Auzeam foarte bine ce se vorbea.

— Cât de departe se află Echo? a întrebat unul dintre albi.

— Echo se află la două sute de mile de aici, a spus omul înalt. În cinci-șase zile, putem să ajungem acolo.

— Dar dacă oamenii nu au pornit pe urmele noastre și se află cu toții acolo?

Omul cu cicatrice pe frunte a râs disprețuitor, spunând:

— Prostii! Oamenii au pornit pe urmele noastre! Asta-i sigur! Doar am lăsat urme care pot fi zărite foarte bine. În urma atacului nostru asupra trenului, au murit vreo treizeci de oameni și ne-am ales cu pradă bogată. Nimeni nu o să treacă cu vederea ceea ce am făcut noi.

— Dacă lucrurile stau astfel, atunci totul va merge ca pe roate! Cam câți muncitori lucrează în Echo, Daniels?

— O sută cincizeci, toți sunt bine înarmați. În afară de asta, există în Echo mai multe cârciumi. Bani sunt din belșug. Știu că

acolo se adună banii pentru toți oamenii care lucrează între Green River și Promontory, adică pe o distanță de două sute treizeci de mile. Asta înseamnă că la Echo vom avea mai multe mii de dolari.

— Dumnezeu! a exclamat unul dintre albi așezați lângă foc. Îmi place tare mult ce-aud! Crezi că îi putem abate pe urmăritori de la urmele noastre?

— Desigur, a răspuns omul cel înalt. Cred că or să ajungă aici abia mâine după-amiază. Noi vom porni de aici mâine-n zori. Vom merge spre miez-noapte. Apoi ne vom împărți și vom porni în mai multe direcții, iar cei ce au pornit în căutarea noastră nu vor mai ști încotro s-o ia. După aceea fiecare dintre noi își va șterge urmele cu mare grijă și ne întâlnim la Green River. Vom avea grijă să nu trecem prin vreun oraș. În șase zile putem fi în Echo.

— Trimitem iscoade?

— Desigur! a spus Daniels. Vor porni chiar mâine către Echo și ne vor aștepta la nord de stația de cale ferată. Chiar dacă în Echo se vor afla mai mulți muncitori, noi o să știm din timp cum stau lucrurile. O să putem să-i împușcăm pe toți.

Aflasem tot ce voiam să aflu. Să mai fi rămas în tabăra dușmană? Nu! Nu mai avea niciun rost! Am început să mă retrag încet, încet, înaintând cu spatele, astfel încât să-mi pot șterge urmele. Desigur că mi-a luat mult timp, adică mai bine de două ceasuri, ca să răzbat la liziera pădurii, unde mă aflam în siguranță. Îndată ce am ajuns între copaci, am dus mâinile pâlnie la gură și am imitat orăcăitul broaștei. Era seară, pământul era umed și o broască pe acele meleaguri nu era un lucru ieșit din comun. Acest orăcăit era semnalul de retragere pe care îl stabilisem împreună cu Winnetou. Gândeam că era bine să-l îndemn pe apaș să se retragă din tabăra dușmană, mai ales că avea vântul în spate și caii războinicilor Ogellallah l-ar fi putut adulmeca.

Am urcat încet coasta muntelui, având grijă să șterg fiecare urmă pe care o lăsam. M-am bucurat foarte mult când am ajuns, în sfârșit, alături de prietenul meu Ochi ager. Când m-a văzut, m-a întrebat, cu vădită nerăbdare:

— Ei, ei, cum a fost?

— Mai așteaptă să ni se alătore și Winnetou, am răspuns eu.

— Să mai aștept? Mor de curiozitate!

— Ai puțină răbdare, te rog! Nu de alta, dar nu-mi place să spun de două ori același lucru.

Esté adevărat că a trebuit să așteptăm destul de mult, dar, în cele din urmă, tufișurile au foșnit și apașul s-a așezat lângă mine, întrebând:

— Fratele meu a făcut precum broscoiul?

— Da, am răspuns eu.

— Atunci înseamnă că fratele meu a avut noroc.

— Da. Ce a izbutit să afle căpetenia apașilor?

— Winnetou nu a aflat nimic. Apașului i-a trebuit multă vreme pentru a trece de caii dușmanilor și apoi el a auzit orăcăitul broaștei și s-a întors aici. Ce a izbutit să afle fratele meu Old Shatterhand?

— Am aflat tot ceea ce se cuvine să știm.

— Fratele meu are mereu noroc atunci când se strecoară în tabăra dușmanilor! Fratele meu să povestească!

Le-am relatat lui Winnetou și lui Sharp-eye tot ce aflasem. Când am terminat, Ochi ager a spus:

— Ai avut dreptate, Charley! Au de gând să atace stația de tren Echo!

— Nici nu a fost greu de presupus un asemenea lucru, am replicat eu.

— Și cum arăta albul acela înalt? m-a întrebat detectivul. Zici că avea o cicatrice mare pe frunte?

— Da.

— Și purta barbă?

— Întocmai.

— Aha! El e! E Monk! Îl caut de multă vreme! Cicatricea aia a căpătat-o în timpul unui atac asupra unei ferme din Leavenworth. Cum ai zis că-i spuneau ceilalți?

— Daniels.

— Trebuie să rețin asta! E al patrulea nume fals de care se folosește! Ce trebuie să facem după părerea ta, Charley? Nu-l putem scoate din mijlocul taberei indiene. Asta ar fi cu neputință!

— Da, am spus eu, ar fi cu neputință, și chiar dacă am izbuti, tot nu ți-ar folosi la nimic lucrul ăsta, pentru că ceilalți bandiți trebuie și ei pedepsiți pentru faptele lor. Trebuie să știi, Stephen, că m-am ferit întotdeauna să omor oameni, pentru că viața este darul cel mai

prețios din câte pot exista. Eu nu pun mâna pe armă decât atunci când simt că viața mi-e în primejdie. Încerc să-mi scot dușmanii din luptă, fără să-iucid.

— Mda! a exclamat Ochi ager. Asta mi s-a povestit și mie despre Old Shatterhand.

— Numai că nu-mi trece prin cap să las să scape nepedepsiți niște nemernici de teapa celor care se află acum în tabăra războinicilor Ogellallah, am continuat eu. Bandiții ăștia pornesc din nou împotriva unor oameni nevinovați. Nu avem cum să-l scoatem pe Daniels, Monk sau cum l-o fi chemând din tabăra indienilor. Nu mi-ar fi fost greu să-l ucid, dar dacă aș fi făcut-o, netrebnicul s-ar fi bucurat de o moarte ușoară și o moarte ușoară este pentru un om ca el o răsplată, nu o pedeapsă. Cred că se cuvine să prindem întreaga bandă de răufăcători, și pentru asta este nevoie să îi lăsăm să ajungă teferi la Echo.

— Și noi ce facem?

— Ajungem la Echo înaintea lor și îi prevenim pe oamenii de acolo în legătură cu atacul bandiților.

— Buuun! Îmi place! Poate că izbutim să-i prindem vii pe bandiții ăștia, dar nu sunt prea mulți la număr?

— Am pornit pe urmele lor și nu ne-am temut s-o facem, deși suntem doar trei. Cred că nu trebuie să ne temem de ei nici de acum încolo, mai ales că la Echo mai sunt oameni care ni se vor alătura.

— Din păcate, în Echo nu vor mai fi prea mulți bărbați gata să pună mâna pe arme. Cei mai mulți dintre ei au plecat, desigur, pe urmele răufăcătorilor.

— Le vom ieși în întâmpinare și le vom spune cum stau lucrurile. O să scriu un bilet și o să-l prind de un copac aflat chiar pe drumul pe care l-au parcurs răufăcătorii, astfel încât răvașul să fie găsit de oamenii care-i urmăresc.

— Dar or să creadă ce le scrii dumneata? Nu se vor gândi oare că e vreun șiretlic de-al bandiților?

— Hm! Oamenii ne-au văzut coborând din tren și or să dea cu siguranță de urmele noastre. În afară de asta, îi voi sfătui să nu se apropie de Green River și să nu intre în oraș venind dinspre nord, ci dinspre sud.

— Uff! a exclamat Winnetou. Frații mei vor pleca acum împreună cu mine. Când soarele va răsări, noi vom fi plecat de multă vreme de aici!

— Dar dacă vor da de urmele noastre, chiar mâine-n zori? a întrebat Sharp-eye.

— Căinii Ogellallah vor porni spre mieznoapte și nu vor urca până aici! *Howgh!*

Am încălecat toți trei și am pornit pe drumul pe care venisem. Din păcate, nu ne puteam odihni peste noapte.

Numai un vânător iscusit poate porni la drum pe o noapte întunecoasă. Doar un om trăit în Vest știe că armăsarul are ochi mai buni decât el. Winnetou și-a arătat din plin calitățile. El a fost cel care ne-a călăuzit și nu a ezitat nici măcar pentru o clipă. Știa că se află pe drumul cel bun. Ilci zbură ca vântul, armăsarul meu abia dacă atingea pământul și bătrânul Viktor ținea pasul, fornăind doar din când în când.

Când s-au ivit zorile, ne aflam la vreo nouă mile distanță de tabăra războinicilor Ogellallah. Ne îndreptam spre miezăzi. Am găsit un loc bun în care puteam lăsa răvașul, l-am scris cu creionul și l-am prins de un copac, astfel încât orice om care venea dinspre sud trebuia să-l zărească.

În ziua următoare, la amiază, am traversat Green River. Ne aflam încă destul de departe de punctul în care bandiții și indienii urmau să se întâlnească. Indienii Ogellallah trebuiau să înainteze numai prin pădure, pentru a nu fi zăriți. Noi, în schimb, puteam trece și prin prerie și astfel puteam înainta pe drumul cel mai scurt. Trebuie să arăt că nu ne-am oprit decât atunci când soarele cobora spre asfințit.

A treia zi, pe înserat, parcursesem deja o sută cincizeci de mile, și era de mirare că bătrânul Viktor se mai ținea încă pe picioare. Ne-am croit drumul printr-o vâlcea strâmtă ce șerpuia între doi munți, vrând să găsim un loc bun în care să poposim peste noapte. Am ajuns la intrarea într-o vale, în mijlocul căreia se găsea un lac. În acest lac își revărsa undele un râu mic, ce șerpuia de la est la vest. Ne-am oprit locului privind cu surprindere, dar surprinderea noastră nu era provocată de valea în sine, ci de ceea ce ne-a fost dat să zărim în ea. Pe coama muntelui care se afla înaintea noastră nu

creșteau copaci. Aceștia fuseseră tăiați și pământul era cultivat. În vale pășteau cai, vite, oi și capre. Pe malul râului se zăreau cinci colibe mari din bârne, iar lângă aceste colibe se vedeau cotețe și grajduri. Parcă aveam înaintea ochilor cinci gospodării țărănești de soiul celor pe care le văzusem de atâtea ori în Germania. Sus, către culme, se zărea o bisericuță împodobită cu o cruce enormă, pe care fusese sculptat chipul Mântuitorului. Chiar la intrarea în bisericuță se aflau câțiva oameni care nu ne-au zărit, pentru că priveau spre vest, admirând parcă asfințitul soarelui. Către apus, cerul se colora în tonuri încântătoare și, în liniștea serii, s-a auzit sunetul unui clopot mic.

Era de-a dreptul uluitor să descoperi în pustietate, în Vestul sălbatic, chiar la hotarul dintre pământurile aparținând unor triburi indiene aflate permanent în război, chipul Mântuitorului! Mișcat, mi-am scos pălăria.

— *Ti ti* — ce-i asta? a întrebat Winnetou.

— Un *settlement*, o așezare, a spus Sharp-eye. Oamenii sunt la Sfânta Slujbă.

— Uff! Winnetou vede așezarea și aude sunetul clopotului, dar cum a ajuns așezarea aici, în sălbăcie?

— O să vedem! a replicat Ochi ager.

Deodată, a răsunat un cântec, umplând cu sunetele sale toată valea:

*Soarele se-ndreaptă spre apus, ostenit,
Și noaptea cu umbrele ei a venit.
Ah, ce bine ar fi dacă
Durerea din suflet ar fi uitată
Și-ar trece precum ziua de îndată!
Rugă-mi ascultă și du-o la Tronul lui Dumnezeu!
Ascultă-mă, mamă a Mântuitorului meu!
Căci rugăciunea mea e din suflet rostită
Și tu vei fi pe veci slăvită,
Ave Maria!*

Ce se întâmpla oare? Melodia și versurile erau compuse chiar de mine. Cântecul se numea „Ave Maria”. Oamenii aceia cântaseră

prima strofă a poeziei mele puse pe muzică. Cum se explica faptul că acest cântec de slavă se putea auzi aici, în inima Munților Stâncoși? Eram mut, copleșit de emoție, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

Am luat doborătorul de urși și am tras în aer. Apoi am dat pinteni calului și am zburat spre mica așezare, fără a ști dacă Winnetou și Sharp-eye mă urmau sau nu.

Cele două împușcături au răsunat puternic, purtate de ecou. Oamenii au început să iasă de prin colibe și din mica biserică. Erau speriați, dar s-au mai liniștit când au zărit un alb îmbrăcat cât de cât civilizat.

În ușa uneia dintre colibe stătea o bătrânică îmbrăcată în haine curate. Măinile îi erau muncite, părul îi era alb ca neaua și fața rotundă îi era luminată de un zâmbet plin de bunătate. Această bunătate nu putea izvorî decât din sufletul unei ființe care își lasă soarta în mâinile lui Dumnezeu.

— *Good evening, grandmother* — bună seara, bunico! i-am strigat eu. Te rog să nu te sperii! Suntem niște vânători cinstiți. Ne este îngădui să descălecăm aici?

Bătrâna a dat din cap și a spus, zâmbind:

— *Welcome, sir* — bine-ați venit, domnule! Descălecați în numele Domnului! Niște oameni cinstiți sunt mereu bine primiți în casa noastră. Dar uitați că vine bărbatul meu împreună cu Willy!

Într-adevăr, spre coliba în fața căreia mă oprisem veneau acum un bărbat în vârstă și un tânăr voinic. Amândoi erau curat îmbrăcați. Bătrânul mi-a strâns mâna, zicând:

— Hei, domnule, bine-ați venit în Helldorf! E o bucurie să mai vezi câte-un om trecând pe-aici! Bine-ați venit!

— Vă mulțumesc, domnule! am replicat eu. Pentru mine nu există bucurie mai mare decât aceea de a zări un chip prietenos! Aveți cumva vreun loc în care s-ar putea odihni trei călăreți obosiți?

— Desigur! Avem destul loc pentru niște oameni cinstiți!

Eu vorbisem cu bătrâna și cu soțul ei în engleză, dar deodată s-a apropiat de noi un bărbat în floarea vârstei, care i-a spus bătrânului:

— Tată Hillmann, cu acest domn poți vorbi în germană! Venirea lui aici este o cinste pentru noi! Ei, ghicește cine-i domnul pe care-l ai înaintea dumitale!

Bătrânul Hillmann l-a privit cu mirare pe omul care-i vorbise și apoi l-a întrebat:

— O fi vreun neamț de-al nostru? Îl cunoști?

— Da, îl cunosc! a răspuns omul, care s-a întors apoi spre mine, zicând: Bine-ați venit, domnule! Dumneavoastră sunteți cel care-a compus „Ave Maria”, nu-i așa?

— Eu sunt, am răspuns mirat. Dar de unde mă cunoașteți?

— De la Chicago. Am fost în corul înființat de doctorul Balding. De la dumnealui am învățat „Ave Maria”. Vă mai amintiți de concertul în care s-a cântat pentru prima dată? Pe atunci eram tenor, acum sunt bas. Mi s-a mai schimbat vocea de-atunci!

— E un neamț! Bill îl cunoaște! E cel care-a compus „Ave Maria”! șopteau oamenii care se strânseseră între timp în jurul nostru.

Bărbați, băieți, femei, fete, fetițe, toți voiau să-mi strângă mâna, toți voiau să-mi ureze „bun venit”. A fost o mare bucurie pentru mine să văd atâta lume strânsă în jurul meu!

Între timp se apropiaseră și Winnetou și Sharp-eye. Unii dintre oamenii strânși în jurul meu s-au speriat, văzându-l pe apaș, dar i-am liniștit numaidecât, zicând:

— Acest indian este Winnetou, căpetenia apașilor! Nu trebuie să vă temeți! Alături de Winnetou se află Sharp-eye, un vânător vestit.

— Winnetou? a întrebat bătrânul Hillmann. Dumnealui este Winnetou? Am auzit povestindu-se atâtea despre el și trebuie să spun că am auzit numai lucruri bune! Asta-i o mare cinste pentru noi. Winnetou este vestit și se bucură chiar de mai mult respect decât regii din bătrâna Europă.

Bătrânul și-a scos căciula din cap și i-a întins mâna lui Winnetou, spunând:

— La ordinele dumneavoastră, domnule!

O astfel de formulă de salut ar fi putut stârni zâmbetul oricărei căpetenii indiene, dar cuvintele fuseseră rostite din adâncul sufletului, și apașul i-a răspuns bătrânului Hillmann:

— *Winnetou is your friend. He likes the pale faces if they are good* — Winnetou este prietenul tău. Lui îi plac fețele palide dacă sunt bune.

Locuitorii din Helldorf au început să discute cu aprindere, pentru că fiecare dintre ei ar fi vrut să ne găzduiască. În cele din urmă, bătrânul Hillmann a spus:

— Au descălecat în fața casei mele și eu sunt cel care-i va găzdui pe toți trei. Ca să nu vă supărați, vă poftesc pe toți la mine. Acuma lăsați-i în pace pe acești trei domni, c-or fi osteniți.

Caii noștri au fost duși în grajd, iar noi am intrat în casa din bârne a bătrânului Hillmann, unde am fost întâmpinați de o femeie frumoasă. Era soția lui Willy, nora bătrânului Hillmann. Tânăra doamnă ne-a dat să mâncăm, spunându-ne că asta era doar o gustare, cina propriu-zisă urmând să fie de fapt un soi de masă festivă, dată în cinstea „distingșilor oaspeți”. Stând de vorbă cu gazda noastră, am aflat anumite lucruri despre mica așezare.

Majoritatea locuitorilor veniseră din Chicago. Plecaseră cu toții dintr-o așezare bavareză unde cei mai mulți dintre bărbați se ocupau cu șlefuitul pietrelor prețioase și semiprețioase. Oameni harnici și strângători, nemții veniți din munții Bavariei rămăseseră uniți și strânseseră destui bani pentru a-și putea cumpăra o fermă. Așa se face că membrii a cinci familii hotărâseră să aibă undeva în America o nouă patrie, dar unde? Unde să se așeze? Din întâmplare au auzit cum un bătrân vânător povestea despre Munții Teton, despre frumusețea și bogățiile acelor meleaguri în care nu călcase încă picior de om. Bătrânul le jurase nemților că în Munții Teton s-ar găsi din belșug calcedonii, opale, agate, carneole și alte pietre semiprețioase. Hillmann, care se pricepea la șlefuitul pietrelor semiprețioase, fusese încântat de cele auzite, și membrii celor cinci familii au pornit spre Munții Teton. Apoi au hotărât să își construiască gospodăria, urmând ca, după ce vor avea toate cele necesare traiului, să caute pietre semiprețioase. Bătrânul Hillmann descoperise valea minunată și lacul, iar după trei ani de muncă neobosită locuitorii din Helldorf se puteau declara mulțumiți.

— Și ați fost sus, pe crestele munților Teton? am întrebat-o pe gazda mea.

— Nu, eu nu, dar au fost acolo soțul meu, Willy, și Bill Meinert, cel pe care l-ați cunoscut la Chicago. Asta s-a întâmplat toamna trecută, dar n-au mers decât până la lacul John Gray, apoi s-au întors, pentru că ținutul era mult prea sălbatic și neumblat și n-au putut merge mai departe.

— Îmi pare rău pentru ei, am spus eu. Nu sunt obișnuiți cu viața în Vest.

— Ba eu cred că suntem obișnuiți cu viața în sălbăcie, a spus Willy.

— Să-mi fie cu iertare, dar voi rămâne la părerea mea, am replicat eu. Chiar dacă ați stat trei ani aici, nu puteți spune că știți ce înseamnă viața în Vest. Ați vrut să ajungeți pe crestele Munților Teton, dar ați luat-o de-a dreptul, și orice vânător trăit în Vest știe foarte bine că asta nu se poate. Cum puteați trece prin păduri în care nu a călcat picior de om, prin păduri stăpânite de urși și de lupi? Cum v-ați gândit că o să străbateți canioanele, în care vă pot pândi la fiecare pas indienii? Trebuia să mergeți mai întâi până la Salt River sau până la John Days River și abia apoi să porniți mai departe spre înălțimi. Atât Salt River, cât și John Days River se varsă în Snake River. Trebuia să mergeți apoi în sus, pe malul lui Snake River. Dacă ați fi făcut astfel, ați fi văzut în stânga Snake River Range și apoi Teton Range, dar drumul este lung și primejdios. Ați găsit ceva pietre prețioase sau semiprețioase?

— Câteva agate, nimic mai mult! a răspuns Willy.

— Numai o clipă! Am să-l întreb pe Winnetou ce știe despre zăcămintele de pietre prețioase și semiprețioase. El cunoaște Munții Stâncoși ca nimeni altul.

Știam bine că unui indian nu-i face plăcere să vorbească deschis despre aur și pietre prețioase, așa că i-am pus câteva întrebări în graiul apașilor.

— Vrea fratele meu alb să pornească după aur și nestemate? m-a întrebat apașul, serios.

I-am explicat despre ce era vorba, și Winnetou i-a privit cu atenție pe cei ce se aflau în jurul lui la masă. Apoi m-a întrebat:

— Oare acești oameni îi vor îndeplini lui Winnetou o dorință?

— Cu siguranță, am răspuns eu.

— Dacă mai cântă o dată cântecul pe care l-au cântat când apașul a ajuns aici, atunci el le va spune unde sunt pietrele prețioase!

Eram de-a dreptul uimit. Era cu puțință ca acel cântec de slavă să fi făcut o așa puternică impresie asupra lui Winnetou, încât el, indianul, să fie hotărât să le spună acestor oameni unde se aflau comorile pe care le purtau acești munți?

— Vor cânta, i-am spus eu apașului.

— Prea bine! a replicat Winnetou. Acești oameni să meargă în munții Gros-Ventre. Acolo vor găsi multe pepite de aur. Apoi să meargă în valea lui Beaver-Damm River. Acolo unde Beaver-Damm River își varsă apele în lacul Yellowstone, ei vor găsi multe pietre prețioase.

Le-am spus gazdelor unde trebuiau să meargă pentru a găsi aur și pietre prețioase și le-am împărtășit rugămintea lui Winnetou.

Coliba bătrânului Hillmann s-a umplut treptat de oameni și am petrecut o seară minunată, cum nu am mai petrecut alta în Vest. Bărbații mai știau încă toate cântecele pe care le învățaseră în Germania, precum și pe cele învățate și cântate la Chicago. Așa cum se întâmplă în cazul tuturor nemților, și celor din Helldorf le plăcea să cânte. Chiar și bătrânul Hillmann cânta. Avea o minunată voce de bas. Discutam și cântam, apoi iar discutam și iar cântam. Winnetou, care asculta în tăcere, a spus la un moment dat:

— Când își vor ține cuvântul oamenii aceștia?

I-am amintit lui Hillmann de promisiunea făcută apașului și oamenii au început să cânte „Ave Maria”, dar Winnetou a ridicat mâna, spunând:

— Nu! În casă cântecul nu sună frumos. Winnetou vrea să audă cum cântă oamenii albi afară, pe munte!

— Are dreptate! a spus Bill Meinert. Cântecul ăsta sună mai bine afară! Să mergem!

Bărbații au urcat puțin coasta muntelui. Noi, ceilalți am rămas pe loc și deodată în vale a răsunat minunatul cântec:

*Soarele se-ndreaptă spre apus, ostenit,
Și noaptea cu umbrele ei a venit.
Ah, ce bine ar fi dacă*

*Durerea din suflet ar fi uitată
Și-ar trece precum ziua de îndată!
Ruga-mi ascultă și du-o la Tronul lui Dumnezeu!
Ascultă-mă, mamă a Mântuitorului meu!
Căci rugăciunea mea e din suflet rostită
Și tu vei fi pe veci slăvită,
Ave Maria!*

Dacă Winnetou s-a aflat la început lângă mine, el se făcu nevăzut, imediat ce oamenii au început să cânte. Era noapte și sunetele păreau că picură din înaltul cerului, revărsându-se dulce în vale. Acest cântec, căruia modestul compozitor nu-i conferise nimic deosebit, era de-a dreptul înălțător și stârnea în sufletele noastre un simțământ pe care nu ni-l puteam explica.

Cântecul se sfârșise, dar noi am mai rămas o vreme în liniștea nopții. Apoi am intrat în casă, dar Winnetou lipsea. A trecut mai bine de un ceas și apașul tot nu apăruse. M-a cuprins îngrijorarea. Mă gândeam că poate i s-a întâmplat ceva. Mi-am luat doborătorul de urși și i-am rugat pe oameni să nu mă urmeze decât dacă auzeau o împușcătură. Am luat-o în direcția în care îl văzusem plecând pe apaș. L-am zărit, în cele din urmă. Stătea lângă lac, nemișcat precum o statuie. M-am apropiat încet și m-am așezat alături de el.

A trecut destulă vreme până când apașul a ridicat brațul, zicând:
— *Ti paapu shi itsji* — lacul acesta este precum sufletul meu.

Apoi a tăcut din nou, pentru ca, după o vreme, să continue:

— *Ntsh-nha Manitou nsho; shi aguan t'enese* — Marele Spirit este bun; eu îl iubesc.

Știam că, dacă aș fi rostit vreun cuvânt, aș fi întrerupt șirul gândurilor fratelui meu de cruce, așa că am preferat să tac, și Winnetou a continuat, după un timp:

— Fratele meu Sharlih este un mare războinic și un bărbat înțelept. Sufletul său este ca sufletul meu, dar eu nu-l voi mai vedea, dacă voi pleca pe veșnicele plaiuri ale vânătorii.

Pe Winnetou acest gând îl întrista. Știam cât de mult ținea Winnetou la mine, dar acum aveam dovada.

— Fratele meu Winnetou a primit sufletul meu, iar sufletul său trăiește prin faptele mele, dar eu n-am să-l zăresc atunci când voi ajunge în Cer.

— Unde este Cerul fratelui meu? a întrebat Winnetou.

— Unde sunt veșnicele plaiuri ale vânătorii despre care vorbește fratele meu.

— Manitou este stăpânul pământului și al tuturor stelelor! a replicat fratele meu de cruce.

— Oare de ce marele Manitou le dă fiilor săi roșii atât de puțin și le dăruiește totul copiilor săi albi? Unde sunt minunatele pământuri pe care vâneau indienii? Ce sunt teritoriile pe care vânează și trăiesc războinicii roșii, dacă le asemuim cu nesfârșitele întinderi de pământ pe care albi trăiesc precum în Rai? Oare Manitou nu-i iubește pe fiii săi roșii? Oh, nu! Asta este o mare minciună! Crezul albilor spune: „Bunul Manitou este Părintele tuturor copiilor săi care se află atât în Cer, cât și pe Pământ”. Crezul oamenilor roșii spune însă: „Manitou este stăpân numai peste oamenii roșii. El le poruncește copiilor săi să-i ucidă pe toți albi”. Fratele meu Winnetou este înțelept. Să se gândească! Manitou care stăpânește peste albi este și Manitou care stăpânește peste indieni? Oare de ce Manitou îi amăgește pe fiii săi cu pielea roșie? De ce îngăduie El ca oamenii roșii să dispară de pe fața pământului și albi să se înmulțească cu milioanele și să ia în stăpânirea lor lumea-ntreagă? Oare Manitou care stăpânește peste albi nu este unul și același cu Manitou care stăpânește peste indieni? Oare Manitou care stăpânește peste albi este mai bun decât Manitou care stăpânește peste indieni? Manitou care stăpânește peste albi le dă fiilor săi tot pământul, toate bucuriile, toate plăcerile. Manitou care stăpânește peste indieni le dă fiilor săi doar savana, munții goi, animalele sălbatice, vărsare de sânge și moarte. Indienii îi cred pe vracii lor care le spun că pe veșnicele plaiuri ale vânătorii vor putea ucide toate sufletele fețelor palide. Dacă fratele meu Winnetou mă va întâlni pe veșnicele plaiuri ale vânătorii ce va face el? Mă va ucide?

— Uff! a exclamat apașul. Winnetou l-ar apăra pe fratele său Sharlih împotriva tuturor războinicilor roșii! *Howgh!*

— Atunci fratele meu să se gândească dacă nu cumva vracii mint!

Winnetou a tăcut. Căzuse pe gânduri, iar eu am crezut de cuviință să nu mai spun nimic. Ne cunoșteam de mulți ani, am împărțit și bucurii, și necazuri, dar până atunci nu vorbisem niciodată despre credință.

După ce a tăcut multă vreme, Winnetou m-a întrebat:

— De ce nu sunt toate fețele palide asemenea fratelui meu? Dacă toate fețele palide ar fi asemenea fratelui meu, atunci Winnetou ar crede vorbele preoților albi.

— De ce nu sunt toți războinicii roșii asemenea fratelui meu? am întrebat eu. Există oameni răi și oameni buni atât printre indieni, cât și printre albi. Pământul este foarte mare, iar fratele meu cunoaște doar o mică parte din el. Peste tot stăpânesc albi, dar tocmai în savană, unde trăiește fratele meu Winnetou, tocmai acolo trăiesc și cei mai răi dintre albi. De aceea căpetenia apașilor crede că cei mai mulți dintre albi sunt răi. Fratele meu umblă singur prin savană și pe crestele munților. El vânează bizonul și luptă împotriva dușmanilor săi. De ce se poate bucura fratele meu? Oare moartea nu-l pândește peste tot, după fiecare tufiș, în dosul fiecărui trunchi de copac? Oare a putut el să se încreadă vreodată pe de-a-ntregul într-un războinic indian? Oare viața fratelui meu nu înseamnă doar muncă, griji și dezamăgiri? Unde poate găsi fratele meu liniște sufletească? Printre scalpurile ce-i împodobesc wigwamul sau în sălbăticie, unde primejdiile îl pândesc la tot pasul? Mântuitorul albilor spune: „Veniți la Mine, voi toți ce sunteți năpăstuiți și Eu vă voi da fericire”. Eu mi-am încredințat sufletul în mâinile Mântuitorului și acum sunt liniștit. De ce nu vrea și fratele meu să facă ceea ce am făcut eu?

— Winnetou nu îl cunoaște pe acest Mântuitor al albilor.

— Dorește căpetenia apașilor ca eu să-i povestesc despre Mântuitor?

Apașul a stat pe gânduri preț de câteva clipe și apoi a spus:

— Fratele meu a spus adevărul. Niciodată Winnetou nu a ținut la vreun tovarăș al său așa cum ține la fratele său Sharlih. Winnetou nu a avut niciodată atâta încredere într-un om cum are încredere în fratele său, care este alb și creștin. Winnetou nu are încredere deplină decât în fratele său alb. Fratele meu cunoaște multe țări de

pe pământ și i-a văzut pe locuitorii acelor țări, a citit multe cărți ale albilor, este viteaz în luptă și înțelept atunci când stă la sfat, este milos față de dușmani. Fratele meu îi iubește pe oamenii roșii. El le vrea binele. El nu l-a dezamăgit nicicând pe fratele său Winnetou și îi va spune și astăzi adevărul. Cuvântul fratelui meu înseamnă pentru mine mai mult decât cuvintele rostite de toți vracii indieni și de toți învățații albi. Indienii țipă și urlă, albi au cântece care pătrund în sufletul apașului. Fratele meu să-mi tălmăcească vorbele pe care le-au cântat oamenii din această mică așezare.

I-am îndeplinit dorința lui Winnetou și i-am tradus „Ave Maria”. Apoi am început să-i vorbesc despre credința fețelor palide. Am încercat să prezint într-o lumină favorabilă comportamentul albilor față de indieni. Am încercat să nu mă exprim în cuvinte pretențioase, elevate, ci, dimpotrivă, în cuvinte cât mai simple. I-am vorbit pe un ton cald, convingător, astfel încât vorbele mele să pătrundă în sufletul apașului, deși eram convins că Winnetou nu va face niciodată un lucru împotriva voinței sale.

Fratele meu de cruce a ascultat tăcut, fără a scoate nici măcar un singur cuvânt. Apașul avea un suflet care merita a fi scos din mrejele îndoielii. După ce i-am spus tot ce avusesem de spus, Winnetou a petrecut încă multă vreme în tăcere. Apoi s-a ridicat în picioare și mi-a strâns mâna, spunând:

— Fratele meu a rostit cuvinte care nu vor muri nicicând. Winnetou nu-l va uita pe marele Manitou al albilor, pe Mântuitorul care a murit pentru păcatele fețelor palide și pe mama Mântuitorului despre care au cântat oamenii din această așezare. Crezul oamenilor roșii vorbește despre ură și moarte. Crezul oamenilor albi vorbește despre dragoste și viață. Winnetou s-a gândit mulți ani la deosebirea dintre crezul oamenilor roșii și crezul oamenilor albi. Acum Winnetou și-a limpezit gândurile și îi mulțumește fratelui său alb. *Howgh!*

Ne-am întors în casa bătrânului Hillmann. Oamenii, care începuseră să-și facă griji pentru noi, vorbiseră despre temuții *railtroublers* și despre războinicii Ogellallah. Le-am spus celor adunați în casa lui Hillmann că ar fi trebuit să-și construiască un sistem de apărare, mai ales pentru că așezarea lor era mică și izolată.

Mi-au dat dreptate și și-au propus să își construiască un astfel de sistem cât mai curând. Era limpede că micul *settlement* scăpase ca prin minune de ochii ageri ai iscoadelor indiene. Este adevărat că cei paisprezece bărbați care trăiau în mica așezare erau foarte bine înarmați. Femeile și băieții mai răsați știau și ei să tragă, dar toate acestea nu însemnau nimic împotriva unei cete de indieni. Dacă aș fi fost în locul celor din Helldorf, nu aș fi construit locuințele pe coasta muntelui, acolo unde se aflau, ci chiar în vale, pe malul lacului, astfel încât așezarea să nu poată fi atacată decât dintr-o singură direcție, mai precis dinspre uscat.

Drumul bandiților nu avea să treacă pe lângă micuța așezare Helldorf. Cu toate astea, i-am rugat pe compatrioții mei să-și facă niște garduri mai bune, mai solide.

După un somn bun în paturile moi ale familiei Hillmann, am plecat a doua zi în zori. Am fost nevoiți să le făgăduim oamenilor din Helldorf că îi vom mai vizita, în cazul în care vom mai trece pe lângă mica lor așezare.

Înainte de a ne despărți de gazdele noastre, coriștii din Helldorf, opt la număr, s-au așezat unul lângă altul și au mai cântat o dată „Ave Maria”. În semn de mulțumire, Winnetou le-a strâns mâna, spunând:

— Winnetou nu va uita niciodată cântecul fraților săi albi.

Omenii din mica așezare, care purta numele satului din care proveneau Hillmann și ai săi, fuseseră de multe ori la Echo și ne-au descris în amănunt drumul până acolo. Trăgeam nădejdea că aveam să ajungem în Echo până la lăsarea serii, mai ales că armăsarii noștri erau odihniți.

În timpul întregii zile, Winnetou a fost tăcut. Uneori apașul ne-o lua înainte și, când credea că nu-l auzea nimeni, fredona încet cântecul „Ave Maria”, lucru care m-a mirat foarte mult, pentru că majoritatea indienilor nu au ureche muzicală.

Spre după-amiază, munții au devenit mai înalți și mai abrupti. Am trecut prin prăpăstii strâmte și întortocheate care încântă ochiul călătorului. Seara am ajuns, în sfârșit, la canionul Echo. Am zărit înaintea noastră șinele de calea ferată și pașnica așezare Echo, pe care voiam s-o salvăm de la pieire.

Capitolul 6

LUPTA DE LA ECHO

Prin canion americanul înțelege de obicei o prăpastie adâncă, ce șerpuiește printre stânci înalte. Un astfel de canion era și Echo. Liniile de tren treceau prin canion, dar ele erau deocamdată susținute de o structură provizorie, nu prea solidă. Pentru definitivarea unei linii ferate este nevoie de foarte multă muncă și de un număr destul de mare de muncitori.

Am coborât în canion printr-o vâlcea laterală și am întâlnit niște muncitori care voiau să arunce în aer un bloc de stâncă. Ne-au privit cu neîncredere. Probabil că nu mai văzuseră de multă vreme doi albi înarmați până în dinți care, pe deasupra, erau însoțiți de un războinic indian. Au lăsat numaidecât uneltele deoparte și au pus mâna pe arme.

Am făcut cu mâna un gest de salut și le-am strigat:

— Bună ziua! Lăsați armele! Venim cu gânduri pașnice!

— Cine sunteți? a întrebat unul dintre muncitori.

— Suntem vânători și aducem vești importante. Cine este șef aici?

— Domnul colonel-inginer Rudge, dar dumnealui nu se află acum aici, astfel încât va trebui să vorbiți cu domnul contabil-șef Farell.

— Unde este colonelul Rudge?

— A pornit pe urmele unor bandiți care au prădat un tren.

— Așa deci! Și unde se află domnul Farell?

— Chiar în stație, în baraca aia mare!

Ne-am îndreptat spre stație sub privirile curioase ale muncitorilor. Stația de cale ferată „Echo” se compunea din câteva colibe din lemn și din două case mari, de piatră. Totul era împrejmuț cu un zid cu o înălțime de un metru și jumătate, din blocuri de piatră, așezate la repezeală unele peste altele. Poarta din lemn masiv, prin care se putea intra în stația fortificată, era deschisă. Pentru că nu mi-am dat seama care ar putea fi „baraca aia mare”, l-am întrebat pe unul dintre muncitorii din stație unde-l puteam găsi pe domnul Farell, și omul m-a îndrumat spre una dintre casele mari, din piatră.

Am descălecat și am intrat. Casa era alcătuită dintr-o singură încăpere, în care erau așezate lăzi și numeroși saci. Acest lucru m-a făcut să cred că de fapt era vorba de magazia de alimente. Înăuntru nu se afla decât o singură persoană, un omuleț mititel și slăbuț.

— Ce doriți? ne-a întrebat el, cu voce pițigăiată.

Când l-a zărit pe Winnetou, omulețul s-a speriat îngrozitor și a strigat:

— Un indian! Doamne, Dumnezeu! Un indian!

— Nu vă speriați, domnule, i-am spus eu, cu blândețe. Îl căutăm pe domnul Farell.

— Eu sunt! a spus omulețul, aruncând priviri speriate din dosul ochelarilor cu rame de oțel.

— De fapt, am fi vrut să stăm de vorbă cu domnul colonel Rudge, am început eu, dar pentru că dânsul nu se află aici și pentru că dumneavoastră îi țineți locul, vă rog să-mi permiteți să vă spun despre ce este vorba.

— Spuneți! a exclamat Farell, privind cu coada ochiului spre ușă.

— Colonelul a pornit în urmărirea unei bande de *railtroublers*?

— Da.

— Câți oameni îl însoțesc?

— Trebuie să vă spun asta neapărat?

— Nu neapărat, dar aș vrea să știu câți oameni se mai află aici.

— Trebuie să vă spun asta neapărat? a întrebat din nou omulețul, privind spre ușă.

— Când a plecat domnul Rudge de aici?

— Trebuie să vă spun asta neapărat? a întrebat omulețul pentru a treia oară, trecând ca gândul și ca vântul pe lângă noi și fugind speriat pe ușă.

Deodată, am auzit scrâșnetul unor zăvoare. Poarta masivă din lemn fusese încuiată. Eram închiși în „cetatea” Echo.

— Ne-au prins! Ne-au prins pe toți! a exclamat Sharp-eye.

— Micuțul Farell a crezut că suntem răufăcători.

S-a auzit un fluier, și în fața casei în care intrasem am zărit șaisprezece muncitori cu armele-n mâini.

— O să-nceapă dansul, le-am spus prietenilor mei. Ce facem?

— Putem să fumăm liniștiți o țigară de foi! a spus Ochi ager, vârând mâna într-una dintre lăzi și dând la iveală una pe care detectivul rotofei și-o aprinse liniștit.

I-am urmat și eu exemplul, dar Winnetou nu avea poftă să fumeze. Am auzit apoi vocea pițigăiată a lui Farell:

— Să nu cumva să trageți, lepădăturilor, că vă omorâm pe toți!

Apoi Farell a intrat în casă în fruntea muncitorilor săi și s-a ascuns repede în spatele unui butoi mare, îndreptând spre noi o flintă mică, numai bună pentru împușcat vrăbii, și a întrebat:

— Cine sunteți?

— Ce prostie! a exclamat Ochi ager. Mai devreme ne-ați numit lepădături și acum ne întrebați cine suntem! Mai bine ar fi dacă ați ieși de după butoiul ăla ca să putem vorbi omenește cu dumneavoastră!

— Nici nu mă gândesc! a răspuns Farell, hotărât. Vă mai întreb o dată: cine sunteți?

— Niște vânători din prerie! a răspuns Sharp-eye.

— Cum vă numiți?

— Asta nu contează!

— Aha! Nu vreți să-mi răspundeți! Am să vă dezleg eu limbile, de asta puteți fi siguri! Ce căutați în Echo?

— Vrem să vă prevenim.

— Să ne preveniți? În legătură cu ce, mă rog?

— În legătură cu indienii și bandiții care vor să vă atace.

— Prostii! Voi înșivă sunteți bandiți și vreți să ne duceți de nas, dar noi nu suntem niște proști!

Punându-ne astfel la respect, omulețul le-a strigat oamenilor săi:

— Luați-i ostatici! Legați-i bine!

— Mai stați puțin! Nu vă grăbiți așa! a spus Ochi ager, băgând mâna în buzunar.

Bănuiam că vrea să dea la iveală insigna de detectiv și i-am spus:

— Lasă insigna acolo, Stephen! Să vedem dacă șaptesprezece oameni de la calea ferată au curajul să înfrunte trei oameni trăiți în Vest! Cine va îndrăzni să facă vreo mișcare va muri pe loc!

Zicând acestea mi-am scos revolverele și le-am îndreptat asupra oamenilor care ar fi trebuit să ne ia ostatici. Stephen și Winnetou mi-au urmat exemplul.

Am făcut o față fîroasă și m-am îndreptat spre ușă. Viteazul domn Farell s-a ascuns cu totul în spatele butoiului. Țeava flintei lui pentru vrăbii era îndreptată spre acoperiș, acela fiind probabil locul în care neînfricatul omuleț ar fi vrut să se afle în acele clipe.

Muncitorii au urmat exemplul șefului lor și ne-au lăsat să trecem printre ei. Aceștia erau, deci, oamenii care ar fi trebuit să lupte împotriva temușilor *railtroublers* și care ar fi trebuit să-i înfrunte pe indienii Ogellallah! Ne așteptau zile grele!

După ce am trecut nestingherit printre muncitori, le-am spus:

— Acum am putea întoarce foaia, domnilor! V-am putea închide în această casă, dar nu o vom face! Aduceți-l aici pe curajosul domn Farell, nu de alta, dar am vrea să schimbăm câteva cuvinte cu dumnealui.

Muncitorii au avut destul de mult de furcă până ce au izbutit să-l aducă pe șeful lor. După aceea le-am povestit tot ce se întâmplase și le-am explicat ce avea să se întâmple.

Micuțul Farell era alb ca varul și s-a așezat pe un bolovan, zicând:

— Acum vă cred, domnilor. Ni s-a povestit că, atunci când s-a oprit trenul care a plecat mai apoi spre vest, au coborât doi vânători, unul dintre ei izbutind să împuște o pasăre de pradă. Hm! Acest domn este, deci, Winnetou? Hm! Mă simt onorat, domnule! a

exclamat omulețul, făcând o temenea adâncă înaintea apașului. Hm! Și acesta este domnul Moody, acel domn Stephen Moody, căruia i se mai spune și Ochi ager? Am onoarea, domnule! Și dumneavoastră?

Am preferat să-i spun lui Farell numele meu așa cum era el scris în acte, ascunzându-i că eram Old Shatterhand.

— Mă simt onorat, domnule! a exclamat din nou micuțul Farell, înclinându-se respectuos. Credeți că domnul colonel a citit răvașul dumneavoastră și se va întoarce cât de curând aici?

— Așa sper! am răspuns eu.

— M-aș bucura foarte mult dacă speranța dumneavoastră ar deveni realitate! Vă rog să mă credeți!

Îl credeam! Îmi era de-ajuns să-l privesc și-l credeam numai-decât! După o mică pauză, omulețul a continuat:

— Nu am decât patruzeci de muncitori. Cei mai mulți dintre ei lucrează la linie. Oare nu ar fi bine să plecăm cu toții din Echo și să ne ducem cât mai repede la următoarea stație de cale ferată?

— Cum vă puteți gândi la asemenea lucru, domnule? l-am întrebat eu, indignat. Ce părere ar avea șefii dumneavoastră, dacă ați da bir cu fugiții? Sunt sigur că v-ați pierde postul pe care-l ocupați!

— Știți ce, stimat domn? a izbucnit omulețul. Țin mai mult la viața mea decât la postul pe care-l ocup! Ați înțeles?

— Oho! Am înțeles prea bine. Câți oameni a luat cu sine colonelul?

— O sută! Și i-a luat pe cei mai curajoși!

— Asta se vede!

— Cât de numeroși sunt indienii care vor să ne atace?

— Indienii și bandiții laolaltă sunt peste două sute.

— Vai de mine! Or să ne omoare pe toți! Nu văd altă cale decât aceea de a pleca de aici cât mai iute!

— Excelent! am exclamat eu, râzând cu poftă. În care dintre stațiile apropiate se află oameni mai mulți?

— În Promontory. Cred că acolo trebuie să fie peste trei sute de muncitori. Stația Odgen este la distanță mai mică față de Echo, dar...

— Atunci telegrafiați la Promontory și cereți să vi se trimită aici o sută de oameni înarmați.

Farell a rămas mai întâi cu gura căscată, apoi a început să bată din palme, zicând:

— Minunat, minunat! La asta nu m-am gândit!

— Mda! Sunteți un strateg neîntrecut! am remarcat eu. Ar fi bine ca oamenii din Promontory să-și aducă muniție și merinde. Țineți minte un lucru: oamenii care vin de acolo trebuie să fie cât se poate de atenți, astfel încât iscoadele indienilor să nu bage de seamă că muncitorii din Promontory se îndreaptă încoace! Care este distanța dintre Echo și Promontory?

— Douăzeci și trei de mile.

— Și există la Promontory o locomotivă și un vagon pentru muncitori?

— Da.

— Prea bine! Dacă telegrafiați acum, oamenii ar putea ajunge aici mâine, înainte de ivirea zorilor. Cred că mâine seară vor fi aici și iscoadele. Până atunci vom avea destul timp să mai facem niște treabă. De pildă, o să vă rog să le spuneți muncitorilor dumneavoastră să înalțe cu o jumătate de metru zidul care împrejmuiește stația. Mâine cei care vin din Promontory vor da o mână de ajutor oamenilor dumneavoastră. Zidul trebuie să aibă o înălțime de cel puțin doi metri, astfel încât iscoadele indiene să nu poată privi peste el, pentru a vedea câți muncitori se află aici.

— Oricum or să vadă ce se întâmplă aici, dacă se află sus, pe munte!

— Nu se va întâmpla nimic rău, domnule, l-am asigurat eu pe micuțul Farell. Voi ieși în întâmpinarea iscoadelor Ogellallah și vă voi da un semnal imediat ce le voi zări. Când vor auzi semnalul meu, o bună parte dintre muncitori vor intra în barăci, iar indienii vor crede că aici se află doar o mână de oameni. Chiar astăzi vom construi pe partea interioară a zidului de apărare niște bănci. Pe ele se vor urca muncitorii pentru a putea trage, atunci când stația va fi atacată. Dacă mă gândesc bine, colonelul și oamenii săi ar putea ajunge aici chiar mâine pe la prânz. Atunci noi vom fi peste două sute patruzeci de oameni, dacă punem la socoteală și muncitorii din

Promontory, și vom avea de înfruntat aproximativ două sute de dușmani. Noi ne vom afla în spatele zidului de apărare. Indienii vor fi în câmp deschis și nu se vor aștepta să întâmpine rezistență. Nu m-ar mira dacă la prima salvă dușmanii ar lua-o la fugă și nici nu le-ar mai da prin cap să se mai întoarcă aici.

— Și pe urmă pornim după ei! a exclamat micuțul Farell, încântat de planul meu.

— O să mai vedem ce facem pe urmă, am replicat eu. Cred că acum s-ar cuveni să vă grăbiți! Trebuie să faceți patru lucruri: să telegrafiați la Promontory, să-i chemați aici pe toți muncitorii care lucrează acum la linie, să ne dați ceva de mâncare și să ne asigurați un loc în care să ne putem odihni!

— Se face, domnule! Se face numaidecât! a exclamat mititelul. Ha! Nici nu-mi trece prin cap să dau bir cu fugiții! Ha! O să vă bucurați de-o cină excelentă! Pe vremuri am fost bucătar!

Ca să fiu cât mai concis, mă voi mulțumi să spun că micuțul domn a făcut totul ceea ce îi cerusem. Caii noștri au primit hrană și apă din belșug, iar noi ne-am bucurat de o cină minunată. Trebuie să recunosc faptul că domnul Farell făcea treabă mult mai bună cu polonicul decât cu flinta lui pentru vrăbii.

Muncitorii au trebăluit încontinuu. Nu s-au oprit nici măcar în timpul nopții. Dimineața, când m-am trezit, am văzut cât de bine și cât de mult lucraseră oamenii lui Farell. Mititelul îi spusese și mecanicului trenului de noapte că are nevoie de ajutor din Promontory, dar oricum cei de acolo știau deja cum stau lucrurile, pentru că le trimisese din vreme un mesaj telegrafic. În zori au sosit cu trenul cei o sută de muncitori. Toți erau bine înarmați și aduseseră cu ei muniție și alimente din belșug. După ce s-au odihnit puțin, oamenii din Promontory s-au apucat de treabă și, la prânz, zidul de apărare avea o înălțime de peste doi metri.

Le-am spus muncitorilor să umple cu apă toate butoaiile goale, pentru că ar fi fost posibil să fie nevoiți să facă față și unui asediu.

Șefii stațiilor învecinate fuseseră înștiințați în legătură cu atacul răufăcătorilor, dar se hotărâse ca toate trenurile să circule normal, astfel încât dușmanii să nu intre cumva la bănuieli.

După masa de prânz, am plecat împreună cu Winnetou și cu Ochi ager. Voiam să îi găsim pe cercetașii indieni și ne simțeam foarte bine știind că ne putem bizui doar pe propriile noastre forțe. Niciunul dintre muncitorii de la drumul de fier nu era gata să facă asemenea drum primejdios. Convenisem că imediat ce unul dintre noi trei se va întoarce cu vestea că a zărit vreo iscoadă indiană, să fie declanșată o explozie în canion.

A fost nevoie să ne despărțim. Indienii trebuiau să vină dinspre nord și, după cum ne spusese Farell, dușmanii se puteau apropia pe trei căi de stația Echo. Eu am apucat-o spre vest, Winnetou spre nord și Ochi ager spre est.

După ce am mers trei sferturi de ceas, am ajuns într-o pădure unde am zărit un brad gros și înalt, care creștea lângă un molid tânăr și subțire. M-am cățărat mai întâi în molid și, când crengile acestuia au devenit prea subțiri pentru a rezista greutateii mele, am sărit în brad. Coroana groasă a copacului mă ascundea cu totul. De jos nu mă putea zări nimeni, în schimb eu vedeam totul până departe. M-am așezat cât mai comod și am așteptat.

Am rămas nemișcat ore-n șir, dar am continuat să fiu atent. La un moment dat, am văzut cum un stol de ciori ridicându-se din vârful unui brad. Păsările nu au zburat la distanță mare, ci s-au înălțat doar puțin, pentru ca apoi să se așeze pe crengile altui copac. Ceva le speriasc. Ciorile s-au mai înălțat de câteva ori, pentru ca apoi să revină cu mare precauție. Era limpede că ceva sau cineva se apropia dinspre nord. Am coborât repede din punctul meu de observație și am pornit înainte. Apoi m-am întins la pământ, ascunzându-mă după niște tufișuri dese. Nu am așteptat mult și am zărit unul, doi, trei, patru, cinci... șase războinici indieni, trecând cu grijă pe lângă ascunzătoarea mea.

Indienii trebuiau să înainteze încet și cu băgare de seamă prin pădurea deasă. Eu, în schimb, puteam să fug pentru a ajunge cât mai repede în mica stație de cale ferată. Spre surprinderea mea, l-am găsit acolo pe Winnetou. M-am apropiat de apaș și l-am întrebat:

— Fratele meu roșu s-a întors aici odată cu mine? A zărit ceva?

— Winnetou s-a întors aici, pentru că nu mai avea rost să aștepte. Fratele meu alb a descoperit iscoadele.

— De unde știi asta? l-am întrebat eu, surprins.

— Apașul s-a suit într-un copac, și-a luat ocheanul și te-a zărit. Apoi Winnetou a văzut niște păsări care s-au speriat și a știut că vin iscoadele dușmanilor. Și fratele meu a zărit acele păsări. De aceea Winnetou s-a întors aici.

Aceasta era încă o dovadă a inteligenței sclipitoare a apașului.

În vreme ce ne apropiam de clădirile care alcătuiau stația Echo, ne-a ieșit în întâmpinare un bărbat care m-a întrebat:

— Ah, domnule, v-ați și întors? Oamenii mei v-au zărit de multă vreme. Eu sunt colonelul Rudge. Se cuvine să vă mulțumesc, domnule!

— Să lăsăm asta, domnule colonel! am spus eu. Acum se cuvine să declanșați explozia, astfel încât prietenul meu, care stă încă la pândă, să se întoarcă aici. Spuneți-le oamenilor dumneavoastră să se ascundă. Peste un sfert de oră iscoadele indiene vor fi aici.

— Se face! Se face! a exclamat colonelul, dispărând.

Peste câteva clipe, a răsunat o bubuitură puternică pe care Ochi ager a auzit-o cu siguranță. Cei mai mulți dintre muncitori au intrat în colibe. Doar câțiva dintre ei mai lucrau la șinele de cale ferată.

Ne-am retras în casa din piatră care servea drept magazie, și colonelul ni s-a alăturat imediat, întrebându-mă:

— Ce ați văzut, domnule?

— Șase războinici Ogellallah, am răspuns eu. Erau iscoadele.

— Prea bine! Vom avea grijă să-i ducem de nas. Trebuie să vă spun din nou că noi toți se cuvine să vă mulțumim. Spuneți-mi cum putem să vă răsplătim pe dumneavoastră și pe prietenii dumneavoastră.

— Având grijă să nu ne mai mulțumiți atâta, domnule. Ați găsit biletul meu?

— Da, desigur!

— Și ați făcut ceea ce v-am scris?

— Bineînțeles! Am făcut imediat cale-ntoarsă, altfel nu ne aflam acum aici! Se pare că am ajuns la timp. Când credeți că vor fi aici bandiții și tovarășii lor, indienii Ogellallah?

— Cred că vor ataca mâine noapte.

— Hm! Până atunci mai avem vreme. Aș dori să vă cunosc mai bine. Urmați-mă, vă rog. Luați-l cu dumneavoastră și pe războinicul roșu!

Colonelul ne-a condus în cea de-a doua casă din piatră, care exista în mica stație de cale ferată. Această clădire era împărțită în mai multe încăperi mari. Una dintre ele constituia locuința lui Rudge. Colonelul era un om deschis, plin de curaj, un bărbat care nu părea să se teamă de nimic. Chiar și Winnetou era plăcut impresionat de colonelul-inginer.

— Haideti, domnilor! ne-a îndemnat Rudge. Așezați-vă comod și gândiți-vă că sunteți găzduiți de un om care vă este îndatorat. O să desfacem o sticlă de băutură și, când va veni prietenul dumneavoastră, Sharp-eye, vă va ține și dumnealui tovărășie!

Eram convinși că cele șase iscoade dușmane își făceau deja pe deplin datoria și ne-am purtat ca atare. Foarte curând ni s-a alăturat și Stephen. Detectivul nu zărise nicio iscodă, dar auzise detunătura din canion. Nu aveam nimic de făcut, ceea ce nu însemna că ne plictiseam. Colonelul Rudge trecuse prin multe și era un povestitor desăvârșit. După ce s-a lăsat seara și iscoadele Ogellallah nu mai puteau vedea nimic, muncitorii au mai lucrat o vreme la zidul de apărare. M-a bucurat foarte mult faptul că Rudge a ținut seama de toate indicațiile mele.

Noaptea și ziua următoare au trecut pe nesimțite. S-a lăsat înserarea, a apărut Luna nouă și apoi s-au arătat stelele pe cer, aruncându-și lumina puternică peste bătrânul Pământ.

Fiecare dintre apărătorii stației Echo era înarmat cu o pușcă, un cuțit și un pistol sau un revolver. Știam că indienii obișnuiesc să atace după miezul nopții, mai exact cu puțin înainte de ivirea zorilor, astfel încât pe ziduri se aflau numai oamenii care făceau de strajă. Noi, ceilalți, stăteam de vorbă. Mă aflam cu Winnetou în dreptul porții. Aveam asupra mea carabina Henry. Lăsasem doborătorul de urși în magazie. Venise miezul nopții. Toți oamenii s-au așezat la locurile lor. Erau în total două sute zece oameni, repartizați în mod egal pe toate cele patru laturi ale cetății improvizate. Treizeci de oameni rămăseseră în canion, pentru a păzi caii ascunși acolo.

Timpul se scurgea încet, în pas de melc, și unii dintre muncitori se gândeau poate că toate pregătirile noastre fuseseră zadarnice. Deodată, am auzit în întuneric un vâjâit ușor, ca o adiere de vânt. Știam prea bine ce se întâmpla: dușmanii se apropiau!

— Fiți gata! le-am șoptit oamenilor de lângă mine.

Înaintea zidului nostru s-a format o linie din umbre care se mișcau încet, neauzit, înconjurând treptat cetatea improvizată.

Umbrele s-au apropiat. Mai aveau zece, opt, șapte... șase pași până la zid! Lupta avea să înceapă!

Deodată, în noapte s-a auzit un glas:

— Moarte războinicilor Ogellallah! Aici se află Winnetou, căpetenia apașilor! Foc!

Apașul a dus la ochi pușca bătută cu ținte de argint și a tras. Muncitorii au tras și ei imediat. Numai eu nu am dus pușca la ochi. Voiam să văd ce se va întâmpla după ce ai noștri au tras asupra dușmanilor, lovindu-i ca un nemilos fulger al dreptății, căzut pe neașteptate din înaltul cerului.

O clipă a domnit liniștea. Apoi s-a auzit strigătul de luptă al indienilor Ogellallah, acel strigăt înfiorător care te pătrunde până în măduva oaselor.

— Foc! a tunat glasul colonelului, acoperind zgomotul infernal.

A răsunat o a doua salvă. Apoi colonelul a strigat:

— La atac! Loviți-i cu patul puștii!

Oamenii au sărit peste zid. Cei care mai fuseseră stăpâniți de frică luptau acum ca niște lei. Niciun indian nu izbutise să pătrundă în mica stație de cale ferată.

Am rămas la locul meu. Dincolo de zid se lupta corp la corp, dar această luptă nu putea să dureze mult. Dușmanii se împuținaseră și nu aveau altă cale decât aceea de a fugi. O umbră a trecut prin fața mea, apoi încă una. Ah, erau doi albi! Bandiții fugeau! Mi-am luat carabina și am dus-o la ochi. Faptul că puteam trage douăzeci și cinci de focuri fără să încarc era un avantaj pentru mine.

Am tras de opt ori, apoi nu am mai avut în cine trage. Unii dintre bandiți scăpaseră, dar cei mai mulți dintre ei zăceau în fața zidului de apărare. Alții, răniți, încercau să fugă, dar nu izbuteau pentru că erau prinși. Cei care nu voiau să se predea erau omorâți pe loc.

În fața zidului de apărare au fost aprinse mai multe focuri. Cumplitul tablou al morții se putea zări acum foarte bine. Era o priveliște îngrozitoare și am preferat să mă retrag în locuința inginerului.

La câteva clipe după ce m-am așezat, a venit și apașul.

— Fratele meu roșu a venit? l-am întrebat eu, mirat. Câți dușmani a răpus el?

— Winnetou luptă, dar de când a auzit minunatul cântec al coloniștilor, el nu-i mai numără pe cei ce i-a răpus. Fratele meu alb nu a ucis pe nimeni.

— De unde știi? l-am întrebat eu, uimit.

— Pușca fratelui meu a tăcut până ce bandiții albi au început să treacă pe lângă el. Apoi fratele meu a rănit opt oameni. Doar pe acești răniți i-a numărat Winnetou. Cei opt au fost luați ostatici, pentru că nu au mai putut fugi.

Winnetou avea dreptate. Trăsesem de opt ori și nimerisem. Opt dintre *railtroublers* erau răniți. Poate se afla și Monk printre ei.

Peste puțină vreme, a venit Sharp-eye. Rotofeiul a intrat în casă valvârtej și a strigat:

— Charley, Winnetou, veniți! Al nostru e!

— Cine? am întrebat eu.

— Lew Monk.

— Ah! Cine l-a prins?

— Nimeni. Ar fi vrut să scape, dar nu a mai putut fugi. Ce ciudat, opt *railtroublers* sunt răniți și toți în același loc, adică puțin mai jos de șold. Hm! Au căzut la pământ și n-au mai putut fugi!

— Da, asta e, într-adevăr, ciudat, dragă Stephen, am spus eu.

— Niciunul dintre indienii răniți nu a rostit vreun cuvânt, în schimb bandiții au cerșit mila muncitorilor.

— Indienii sunt răniți grav?

— Nu se știe. Nimeni nu s-a îngrijit deocamdată de ei. Dar de ce stați aici? Mai mult de optzeci de dușmani n-au avut cum să scape!

Veștile pe care ni le adusese Stephen erau de-a dreptul cumplite, dar mă întrebam dacă dușmanii noștri ar fi meritat altă soartă. Ei fuseseră respinși, iar despre cumplitele scene petrecute în mica stație de cale ferată avea să se povestească multă vreme de-acum

încolo. A doua zi, când am văzut morții așezați unul peste altul, m-a trecut un fior și mi-am adus aminte de cuvintele unui mare învățat care spunea că omul ar fi cel mai cumplit animal de pradă.

Abia în cursul după-amiezii a sosit la Echo un tren în care se afla și un medic. Doctorul a examinat rănile ostaticilor. Am aflat că Monk era pe moarte, dar că nu regreta nimic din ceea ce făcuse.

Eram adâncit în gânduri, când Sharp-eye a intrat în cameră ca o vijelie, strigând:

— Charley, trebuie să plecăm imediat!

— Încotro?

— La Helldorf.

— De ce? am întrebat eu, speriat.

— Pentru că mica așezare va fi atacată de războinicii Ogellallah!

— Dumnezeu! De unde știi asta?

— De la Monk. Stăteam lângă el și vorbeam cu domnul colonel. I-am povestit lui Rudge despre seara minunată pe care am petrecut-o la Helldorf. Monk a început să râdă disprețuitor, zicând că nu voi mai petrece niciodată o asemenea seară la Helldorf. Când l-am întrebat de ce, mi-a spus că așezarea va fi atacată de indieni.

— Doamne, Dumnezeu! Caută-l dumneata pe Winnetou. Între timp aș vrea să vorbesc chiar eu cu acest Monk.

Am intrat în baraca în care se găsea răufăcătorul. Colonelul Rudge tocmai se afla lângă el. Banditul era alb ca varul. Pătura în care fusese învelit era toată plină de sânge.

— Dumneata ești Daniels sau Monk? l-am întrebat eu pe răufăcător.

— Ce te privește? a răspuns acesta, scrâșnind din dinți.

— Mă privește, am replicat eu, dându-mi seama că nu voi obține niciun răspuns la întrebările mele, dacă îi voi vorbi deschis muribundului.

— Nu știi nimic! Cară-te de-aici! a gemut banditul.

— Poate că am dreptul de a mă afla aici! i-am spus răufăcătorului. Eu te-am împușcat!

Omul a făcut ochii mari. S-a roșit la față și cicatricea pe care o avea pe frunte s-a făcut roșie ca focul. Banditul a izbucnit:

— Câine! E adevărat ce spui?

— Da.

Înjurăturile și blestemele care au urmat nu pot fi așternute pe hârtie, dar eu am rămas cât se poate de calm și am continuat:

— Te-am rănit și, când am aflat că vei muri, mi-am făcut muștrări de conștiință, dar m-am liniștit acum când am văzut ce fel de om ești. Poate că rănindu-te am făcut un bine oamenilor cinstiți și pașnici. Dumnezeu și războinicii Ogellallah nu veți mai face nimănui niciun rău!

— Crezi? m-a întrebat banditul, pe un ton de dispreț, arătându-și dinții mari, de animal de pradă. Du-te la Helldorf! Îți spun eu că s-a ales praful de așezarea aia! Eu însumi am văzut-o și le-am spus tovarășilor mei că, după ce terminăm treaba la Echo, mergem la Helldorf! Coloniștii ăia vor muri în chinuri, pentru că aici treburile ne-au mers cum nu se poate mai rău!

— Prea bine! Asta am vrut să știu! Ești un om rău, dar ești lăudăros! O să plecăm chiar acum spre Helldorf și o să salvăm ce se mai poate salva. Dacă războinicii Ogellallah i-au luat ostatici pe unii dintre localnicii micii așezări, o să-i salvăm. Nu am fi putut face toate astea, dacă ai fi știut să-ți ții gura!

— O să vă ia dracu'! O să vă ia dracu' pe toți! N-o să izbutiți să mai salvați pe nimeni! a urlat banditul, furios.

Un alt rănit, un tovarăș de-al lui Monk sau Daniels, l-a privit pe răufăcător și i-a spus:

— O să-i salveze, Daniels! O să-i salveze! Eu îl cunosc pe omul ăsta! E Old Shatterhand!

— Old Shatterhand? a întrebat banditul. Acum înțeleg de ce a tras opt focuri unul după altul și a nimerit așa de bine! Să fii...

Am plecat, pentru că nu am vrut să ascult blestemele banditului. Colonelul m-a urmat și m-a întrebat:

— Este adevărat, domnule? Este adevărat că dumneavoastră sunteți Old Shatterhand?

— E adevărat, dar asta nu are acum nicio importanță. Domnule colonel, v-aș ruga să-mi dați niște oameni. Trebuie să plec la Helldorf.

— Hm! Asta nu se poate, dragul meu domn! Aș merge chiar eu cu dumneavoastră! M-aș pune în fruntea oamenilor pe care-i am,

dar, vedeți, eu sunt angajatul căilor ferate și trebuie să-mi fac datoria.

— Bine, dar coloniștii din Helldorf vor muri!

— Ascultați-mă, domnule Shatterhand. Nu îmi este permis să-mi părăsesc postul decât în interes de serviciu! Nu le pot cere nici oamenilor mei să vă însoțească. Totuși, pot face un lucru și-l voi face cu dragă inimă. Am să vă dau permisiunea de a vorbi cu oamenii mei. Cei ce vor să vă însoțească sunt liberi s-o facă. Fiecare dintre cei ce vă vor însoți va primi câte un cal, arme, muniții și tot ce mai este de trebuință, toate acestea cu condiția ca eu să îmi recapăt armele după ce totul se va fi terminat cu bine.

— Vă mulțumesc, domnule! Sunt convins că faceți tot ce vă stă în putere pentru a mă ajuta. Să nu vă supărați, dar mă grăbesc. Vom sta de vorbă pe îndelete când vom mai trece pe-aici.

Peste două ceasuri, plecam spre Helldorf, împreună cu Winnetou, Sharp-eye și patruzeci de muncitori bine înarmați.

Winnetou tăcea ca de obicei, dar focul din ochii săi spunea multe. Dacă războinicii Ogellallah atacaseră într-adevăr mica așezare, atunci apașul nu avea să cunoască îndurare!

Nu ne-am oprit nici măcar pe timpul nopții. Cunoșteam foarte bine drumul.

Capitolul 7

PE MUNTELE HANCOCK

În după-amiază zilei următoare, am ajuns la marginea văii în care se aflase așezarea Helldorf. Monk nu ne mințise. Locuințele din lemn nu mai erau acum decât o grămadă de cenușă fumegândă.

— Uff! a exclamat Winnetou, ridicând mâna în sus și arătându-mi locul în care ar fi trebuit să se afle bisericuța împodobită cu crucea enormă, pe care fusese sculptat chipul Mântuitorului. Chipul fiului lui Manitou nu mai este! Winnetou îi va ucide pe câinii Ogellallah!

Într-adevăr, bisericuța dispăruse cu totul.

Le-am cerut muncitorilor să ne aștepte, pentru a nu șterge vreo urmă lăsată de dușmani. Din păcate, nu am găsit nici cea mai neînsemnată urmă pe care să o fi lăsat războinicii Ogellallah. I-am chemat apoi pe muncitori și le-am cerut să caute împreună cu mine printre mormanele de scrum. Din fericire, nu am găsit nici măcar un trup omenesc ars, și asta era pentru noi o mare ușurare.

Winnetou găsisse micul clopot al bisericuței. Era fericit. S-a apropiat de mine și mi-a spus:

— Apașul a găsit glasul de argint care vine din cer. El va îngropa acest glas chiar aici pentru a se păstra până ce Winnetou își va birui dușmanii și se va întoarce în aceste locuri.

Am plecat împreună cu Ochi ager și am cercetat cu atenție malul lacului și întinderea de apă, pentru a vedea dacă nu cumva coloniștii fuseseră aruncați acolo de către războinicii indieni. Cercetând bine

locurile, ne-am putut da seama că oamenii din Helldorf fuseseră atacați în timpul nopții. Nu avusese loc o luptă între coloniști și indieni, iar războinicii roșii plecaseră foarte repede din mica așezare, incendiind totul și luând cu sine ostaticii și prada. Indienii Ogellallah se îndreptaseră spre granița statelor Idaho și Wyoming.

— Ascultați, oameni buni! le-am spus muncitorilor. Nu ne putem odihni chiar acum. Trebuie să pornim la drum și să mergem pe urmele dușmanilor cât mai este lumină. Odată cu întunericul, vom căuta un loc potrivit de popas.

Am pornit cu toții. Winnetou era în frunte, cu ochii mereu ațintiți asupra urmelor dușmanilor. Numeric eram puțini. Aveam de înfruntat aproximativ optzeci de dușmani, iar noi eram patruzeci, numai că hotărârea se citea pe fețele tuturor și nici nu mai conta cât de numeroși erau indienii.

Am înaintat pe urmele lor încă trei ceasuri. După aceea s-a întunecat și am fost nevoiți să ne oprim. S-a văzut că aveam niște armăsari pe cînste, care își meritau din plin odihna.

A doua zi în zori, ne-am putut da seama că războinicii Ogellallah aveau față de noi un avans de aproximativ șaisprezece ore și că își continuaseră drumul pe tot parcursul nopții. Era foarte ușor de ghicit de ce se grăbeau. Când au atacat stația „Echo”, apașul își făcuse cunoscută prezența. Războinicii Ogellallah știau că vor fi urmăriți și mai știau că Winnetou, căpetenia apașilor, se afla printre urmăritori.

Caii noștri făcuseră eforturi foarte mari, și de aceea am hotărât să abandonăm pentru câteva ceasuri urmărirea și să ne odihnim.

— Trece timpul! O să ajungem prea târziu! a mormăit Sharp-eye.

— Nu, l-am contrazis eu. Ostaticii vor fi puși la stălpul caznelor și aceasta nu se va întâmpla decât după ce războinicii Ogellallah vor fi ajuns în satele lor.

— Unde se află satele războinicilor Ogellallah? a întrebat Ochi ager.

— Satele câinilor Ogellallah sunt acum pe malul apei numite Yellowstone, a răspuns Winnetou. Noi îi vom ajunge, înainte ca ei să intre în satele lor.

În ziua următoare, am întâmpinat un neajuns. Războinicii indieni se împărțiseră în două cete, una pornind spre nord și alta spre vest. Cei mai mulți o luaseră spre nord.

— Vor să ne ducă de nas! a exclamat Stephen.

— Frații mei să aștepte și să nu atingă urmele! a spus Winnetou, făcându-mi un semn.

Am înțeles numaidecât ce voia. Eu urma să pornesc înainte, iar el avea să meargă spre stânga. După un sfert de ceas, mi-am putut da seama că aveam înaintea mea urmele a douăzeci de călăreți. Trebuie să spun că copitele cailor intraseră destul de adânc în pământ, deci duseseră în spinare o greutate mare. Am văzut de asemenea o urmă ciudată. Se părea că un obiect greu fusese târât pe nisip. În nisip am zărit și câteva pete mici, de culoare închisă.

M-am întors la ai noștri. Winnetou mă aștepta deja. Apașul m-a întrebat, îndată ce m-a zărit:

— Ce a văzut fratele meu?

— Urme de călăreți, atâta tot! Haideți!

— Uff! a exclamat apașul, mirat de faptul că eram atât de sigur pe mine.

Winnetou știa că aveam o dovadă sigură a faptului că ostaticii fuseseră duși spre nord. Am înaintat și ne-am oprit chiar în fața urmei ciudate pe care o descoperisem cu puțin înainte. Arătându-i-o, i-am spus lui Ochi ager:

— Dragă Stephen, dumneata ești de multă vreme în Vest. Știi prea bine că ești un vânător încercat. Ce poți să-mi spui despre urma asta?

— Care urmă? a întrebat detectivul.

— Uite, urma de aici! i-am spus eu. Urma pe care ți-am arătat-o. Dar să vedem ce spune Winnetou.

— Fratele meu Sharlih a ales calea cea bună, a spus apașul. Acestea sunt urmele ostaticilor. Petele care se zăresc sunt picături de sânge ale...

— Ale unui copil care-a căzut de pe cal, am continuat eu. S-a lovit la cap și i-a curs sânge din nas.

— Ah, da, desigur! a bâiguit Stephen.

— Până aici ne-a fost destul de ușor, dar cred că de-acum o să ne fie mai greu, am spus eu.

Presupunerile mele s-au adeverit. Am ajuns pe o porțiune de teren acoperită cu pietriș și nu am mai putut da de nicio urmă. Muncitorii s-au oprit și au așteptat ca noi să găsim ceva, un indiciu cât de neînsemnat. Peste câteva minute, apașul a scos un strigăt de bucurie și mi-a arătat o bucată groasă de lână, vopsită în galben.

— Ce spui de asta, dragă Stephen? l-am întrebat pe detectiv.

— Hm! Bucata asta de lână provine de la o pătură, a răspuns Sharp-eye. Ia uită-te bine la ea. Indienii au tăiat niște pături pentru a avea în ce să înfășoare copitele cailor, pentru a nu lăsa niciun fel de urmă! O să avem mult de furcă.

Stephen avea dreptate, dar la treizeci de pași de locul în care ne opriseam am descoperit în iarba care creștea ici-colo urma unui mocasin indian. După poziția pe care o avea urma, mi-am dat seama în ce direcție înaintaseră războinicii și ostaticii lor.

Am pornit mai departe și foarte curând am realizat că indienii înaintaseră mai încet, mergând pe jos pe lângă cai.

După o vreme apașul s-a oprit și a exclamat:

— Uff! Marea peșteră din muntele pe care albi îi numesc Hancock!

— Ce e cu peștera? l-am întrebat eu.

— Winnetou știe că aici războinicii Sioux obișnuiesc să ucidă ostatici pentru a-i arăta Marelui Spirit ce mult îl iubesc! Dușmanii s-au împărțit în două cete. Unii au luat-o spre apus pentru a chema în ajutor pe alți războinici Ogellallah. Alții, mai puțini la număr, au pornit cu ostaticii către această peșteră!

— Cât ne trebuie ca să ajungem la Muntele Hancock? am întrebat eu.

— Frații mei vor ajunge acolo pe înserat!

— Nu se poate! l-am contrazis eu. Muntele Hancock este lângă Snake River.

— Fratele meu trebuie să se gândească bine! Sunt doi munți pe care albi îi numesc Hancock!

— Winnetou știe unde se găsește peștera cea mare despre care mi-a vorbit?

— Da. Apașul s-a aflat acolo împreună cu părintele său. Winnetou și tatăl său au făcut un legământ cu șeful de trib Ko-tse, dar trădătorul Gură de foc a încălcat acel legământ. Frații mei nu se vor mai lua după urmele dușmanilor. Ei îl vor urma acum pe Winnetou.

Am pornit în galop după apaș și am ajuns într-o vale acoperită cu un covor de iarbă și mărginită de doi munți înalți.

— Aceasta este I-akom akono. Numele înseamnă „Preria sângelui” în graiul indienilor Tehuas.

Aceasta era, deci, Preria sângelui, despre care auzisem povestindu-se atâtea lucruri cumplite. Se spune că aici și-au adus indienii Dakota ostaticii, i-au eliberat și apoi i-au hăituit ca pe niște animale sălbatice. Aici muriseră mii de oameni nevinovați. Unii pieriseră de glonț, alții de cuțit. Unii fuseseră uciși la stâlpul caznelor, alții fuseseră îngropați de vii. În Preria sângelui nu îndrăzneă să pună piciorul vreun indian care nu aparținea marelui neam Dakota, darămite niște albi! Noi însă nu aveam nicio grijă. Călăuza noastră era Winnetou.

Am urcat în pantă și am ajuns, în cele din urmă, printre tufișuri. Caii noștri erau obosiți și i-am lăsat să se odihnească.

— Acesta este Muntele Hancock! a spus Winnetou deodată, rupând tăcerea care se așternuse.

— Și peștera? am întrebat eu.

— Se găsește de cealaltă parte a muntelui. Peste un ceas, fratele meu o va zări. Fratele meu să mă urmeze. Să-și lase aici puștile!

— Doar eu te voi însoți?

— Da. Ne găsim într-un loc al morții. Numai un bărbat călit poate supraviețui aici.

Ne găseam la poalele unui munte de origine vulcanică. Acest munte putea fi ocolit în trei sferturi de ceas. Am lăsat deoparte carabina Henry și doborătorul de urși, urmându-l imediat pe apaș. Winnetou a început să urce către vârful pe creasta vestică a muntelui. Era un drum anevoios, iar Winnetou l-a parcurs încet, cu mare băgare de seamă, ca și când pe după fiecare tufiș ar fi putut pândi un dușman. A durat într-adevăr o oră până când am ajuns în vârf.

— Fratele meu să nu facă niciun zgomot! mi-a șoptit apașul, întinzându-se la pământ și târându-se printre două tufișuri.

L-am urmat în tăcere și, imediat ce am scos capul printre tufișuri, m-am speriat și m-am tras puțin înapoi. Am zărit un crater adânc, în formă de pânle. Acest crater avea o adâncime de aproximativ douăzeci și cinci de metri, iar jos, la bază, avea un diametru de aproximativ doisprezece metri. Aici, în acest crater adânc, se aflau locuitorii din Helldorf. Toți erau legați de mâini și de picioare și lângă ei se aflau numeroși războinici Ogellallah care îi păzeau. Am privit cu atenție craterul, întrebându-mă dacă se putea ajunge jos. Da, se putea, dacă aveai o funie trainică, dacă erai foarte curajos și dacă izbuteai să îi îndepărtezi pe dușmanii care îi păzeau pe ostatici.

— Asta-i peștera? l-am întrebat eu pe Winnetou.

— Da, a răspuns apașul.

— Și pe unde se intră?

— Intrarea în această peșteră este către răsărit, dar nu putem ajunge acolo.

— Atunci vom coborî pe aici. Avem lasouri, iar muncitorii au și ei frânghii.

Winnetou a dat din cap în semn că era de acord cu mine și ne-am întors la ai noștri.

Soarele se pregătea să apună, iar noi am început pregătirile. Lasourile și bucățile de funie au fost legate între ele, alcătuind o frânghie lungă. Winnetou a ales douăzeci dintre cei mai îndrăzneți muncitori care ne însoțiseră. Ceilalți aveau să rămână la cai. Doi dintre muncitori trebuiau să aștepte trei sferturi de ceas după plecarea noastră, pentru ca apoi să ocolească muntele către răsărit, spre a aprinde mai multe focuri în prerie. Prin aceasta Winnetou dorea să le distragă atenția războinicilor care îi păzeau pe ostatici.

Soarele se îndrepta tot mai mult spre vest, îmbrăcând muntele în culori purpurii. Winnetou părăsise tabăra noastră. În orele din urmă părea schimbat. În ochii lui mereu liniștiți apăruse un soi de flacăra nestinsă. Pe fruntea netedă a fratelui meu de cruce se iviseră cute adânci, semn al îngrijorării sau al neliniștii. Nu aveam numai dreptul, ci chiar datoria de a afla ce se întâmpla cu Winnetou. Am

pornit după el și l-am găsit după îndelungi căutări. Stătea sprijinit de un copac. Fără să se întoarcă, apașul mi-a spus:

— Fratele meu vine să vadă ce face Winnetou. Fratele meu a făcut foarte bine, căci în curând nu mă va mai zări.

— Sunt umbre care apasă cugetul fratelui meu roșu? l-am întrebat eu. Winnetou trebuie să gonească aceste umbre!

Apașul a ridicat mâna și mi-a spus:

— Iată, către apus soarele se duce să-și caute odihna. Pământul va fi cuprins de umbrele nopții. Fratele meu nu poate goni aceste umbre.

— Nu, dar noaptea va trece și va veni o nouă zi.

— Muntele Hancock va trăi o nouă zi, dar nu și Winnetou. Soarele vieții lui Winnetou se va stinge. El se va stinge și nu va mai răsări nicicând.

— Winnetou se gândește la moarte! Winnetou nu trebuie să se lase copleșit de astfel de gânduri! Cu siguranță că ne vom pune viețile în primejdie, dar gândește-te de câte ori nu am privit noi moartea în față. Moartea și-a întins mâna după noi, dar noi am privit-o în ochi cu hotărâre și am rămas în viață! Gonește gândurile negre! Nu te lăsa copleșit de ele! De vină este doar oboseala ultimelor zile.

— Winnetou nu se lasă doborât de oboseală. Sufletul său rămâne vesel, chiar și atunci când trupul este ostenit. Fratele meu îl cunoaște pe apaș și el știe că sufletul apașului a dorit să afle cât mai multe. Winnetou a învățat multe de la tine, mai multe decât oricare dintre războinicii roșii, dar a rămas mereu un indian. Albul este ca un animal de casă. El și-a pierdut unele dintre simțuri, pe care indianul le-a păstrat. Indianul este ca un animal sălbatic. El simte totul cu trupul și cu sufletul. Animalul sălbatic simte când va muri și el, animalul sălbatic, vrea să moară în mijlocul pădurii. Winnetou simte că va muri.

L-am strâns la piept pe fratele meu de cruce și i-am spus:

— Trebuie că te înșeli! Ai mai avut vreodată simțământul pe care-l ai acum?

— Nu.

— Acum ai acest simțământ pentru prima oară?

— Da.

— Cum poți ști ce e, dacă nu l-ai avut nicicând? De unde știi că vei muri?

— Știu! Nu mă pot înșela! Simțământul pe care-l am îmi spune că Winnetou va muri de un glonț care-i va pătrunde în piept. Winnetou știe să se apere de cuțit și de secure. Doar glonțul îl poate răpune. Fratele meu să mă creadă. Winnetou va pleca pe veșnicele...

Apașul a tăcut. Ar fi vrut să spună „pe veșnicele plaiuri ale vânătorii”. Ce îl oprea? Știam bine ce îl oprea. Fiindu-mi atâta vreme alături, Winnetou devenise creștin în adâncul sufletului său.

După ce a tăcut preț de câteva clipe, Winnetou m-a apucat de mână, zicând:

— Astăzi voi pleca acolo unde a plecat Fiul Bunului Manitou spre a pregăti locuințe pentru noi toți. Voi pleca într-un loc în care fratele meu Sharlih mă va urma peste mulți ani. Acolo avem să ne revedem. Acolo nu va mai fi nicio deosebire între copiii cei albi și copiii cei roșii ai Bunului Părinte, care-i iubește la fel de mult pe albi și pe indieni. Acolo nu va mai fi crimă. Acolo Bunul Părinte are o balanță și cu această balanță el are a cântări faptele albilor și ale indienilor. Căpetenia apașilor va fi acolo și-l va ruga pe Bunul Părinte să aibă milă de albi care au ucis indienii.

Winnetou m-a strâns la piept. Eram adânc mișcat și gândeam: „Presimțirile lui Winnetou s-au adeverit mereu. Poate că se vor adevăra și acum”.

Cu toate acestea, i-am spus fratelui meu de cruce:

— Fratele meu Winnetou se crede mai puternic decât este. Winnetou este cel mai viteaz și cel mai puternic războinic al tribului său, dar încercările prin care am trecut în ultimele zile l-au oboșit pe fratele meu. Oboseala apasă și cugetul. Winnetou și-a pierdut încrederea în sine. Apașul trebuie să se odihnească. El va rămâne în tabăra noastră de la poalele muntelui.

— Fratele meu nu crede ce spune!

— Ba da! Am văzut drumul către vârful muntelui. Eu voi fi cel ce va duce oamenii acolo!

— Winnetou nu va fi alături de fratele său? a întrebat, mirat, apașul.

— Ai făcut destule, te vei odihni! am replicat eu, hotărât.

— Oare tu nu ai făcut destule? m-a întrebat apașul. Ai făcut mai mult decât Winnetou, mai mult decât oricare dintre noi! Apașul nu va rămâne la poalele muntelui!

— Nici chiar dacă te rog să faci acest lucru? Nici dacă te rog să rămâi aici în numele prieteniei noastre?

— Nici atunci! Vrei să se spună că Winnetou, căpetenia apașilor, s-a temut de moarte?

— Nimeni nu va îndrăzni să spună asta!

— Se va găsi un om care să-mi spună că sunt un laș și asta m-ar face să roșesc!

— Cine ar fi acest om?

— Însuși Winnetou! Eu însumi îmi voi spune întotdeauna că mă odihneam, în timp ce fratele meu Sharlih lupta. Eu însumi îmi voi spune că sunt un laș, că nu sunt vrednic de a mă numi războinic apaș, că nu sunt vrednic să mai fiu șeful tribului meu. Nu, te rog, nu-mi mai spune, nu-mi mai cere să rămân la poalele muntelui! Oare se cuvine ca Winnetou să se numere printre coioții cei lași? Oare se cuvine ca Winnetou să se disprețuiască pe sine însuși? Nu! Mai bine ar fi să mor de sute, ba nu, de mii și mii de ori!

Am tăcut. Nu mai puteam spune nimic. Știam că Winnetou avea să se disprețuiască pe sine însuși, dacă nu s-ar fi aflat alături de mine.

După ce a tăcut câteva clipe, apașul a continuat:

— Am înfruntat de multe ori moartea, noi amândoi, și fratele meu a fost mereu pregătit să moară. De aceea el a scris în carnetul său ce are să se întâmple după moartea sa. Fratele meu a făcut ceea ce alții numesc „testament”. Winnetou trebuia să ducă la îndeplinire cele scrise în testament. Și Winnetou are un testament, dar nu i-a vorbit nicicând fratelui său despre asta. Acum el va vorbi despre testament. Vrei să duci la îndeplinire testamentul lui Winnetou?

— Da, vreau! Știu că presimțirea ta nu se va îndeplini și doresc să mai trăiești încă mulți ani de acum încolo, dar dacă vei muri, vreau să duc la îndeplinire dorințele tale. Aceste dorințe le voi duce la îndeplinire cu sfințenie.

— Chiar dacă îți va fi foarte greu? Chiar dacă va trebui să înfrunți mari primejdii?

— Fratele meu Winnetou vrea să mă pună la încercare, dar eu îi spun că sunt gata să mor, dacă el mi-o va cere!

— Winnetou știe asta! El știe că tu te vei arunca în brațele morții, dacă va fi nevoie! Vei face ceea ce te voi ruga! Numai tu poți îndeplini dorințele de dincolo de moarte ale apașului. Îți mai aduci aminte că am vorbit despre bogăție? Aceasta se întâmpla cu multă vreme în urmă, când Winnetou nu te cunoștea așa cum te cunoaște acum.

— Da, îmi aduc aminte bine!

— Pe atunci puneai mare preț pe bogăție. Este așa?

— Nu te-ai înșelat.

— Și acum? Ce gândești acum? Știi că-mi vei spune adevărul.

— Fiecare alb știe cât de însemnate sunt averile, dar eu nu vreau comori, eu nu vreau bunuri. Singurele comori sunt cele pe care le strângi în suflet.

— Nu este o taină că Winnetou cunoaște multe locuri în care se găsesc pepite. Dacă apașul ți-ar spune unde se află un singur asemenea loc, tu ai deveni un om foarte bogat, dar și foarte nefericit. Bunul Manitou nu te-a făcut pentru a căuta bogăția, ci te-a trimis pe acest pământ pentru a duce la bun sfârșit fapte bune. Tu ești un bărbat adevărat și așa vei rămâne! De aceea am hotărât să nu îți dezvălui unde poți găsi aur. Te vei supăra oare pe mine?

— Nu! am replicat eu și trebuie să mărturisesc faptul că spuneam adevărul.

Înainte de a se găsea cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Winnetou presimțea că va muri. Cum aș fi putut minți în asemenea clipe?

— Cu toate astea, ai să vezi aur, mult aur, a continuat apașul, dar vezi, acest aur nu este pentru tine. După ce voi fi murit, trebuie să mergi la mormântul tatălui meu. Știi bine unde se află. Dacă vei săpa pe partea dinspre apus a mormântului, vei găsi testamentul prietenului tău, Winnetou. Acolo sunt trecute dorințele mele, iar tu le vei îndeplini.

— Cuvântul meu este ca un jurământ, am spus, cu lacrimi în ochi. Nicio primejdie, fie ea cât de mare, nu mă va opri să îndeplinesc dorințele tale.

— Îți mulțumesc! A venit clipa în care îi vom ataca pe dușmani. După acest atac, Winnetou nu va mai fi în viață. În semn de rămas-bun vreau să-ți doresc să fii răsplătit de către Bunul Manitou pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Sufletul lui Winnetou simte mai mult decât ți-ar putea spune prin cuvinte. Să nu plângem, căci suntem bărbați! Te rog să mă îngropi în Munții Gros-Ventre, la malul lui Metsur Creek. Vreau să fiu călare pe calul meu și să am toate armele mele asupra mea, chiar și pușca bătută cu ținte de argint. Când te vei întoarce printre oamenii dintre care niciunul nu te va iubi așa cum te-am iubit eu, gândește-te când și când la prietenul tău Winnetou care te binecuvântează, căci tu ai fost pentru el o binecuvântare.

Spunând acestea, apașul și-a așezat mâinile pe capul meu. Simțeam că își stăpânește cu greu plânsul. L-am strâns la piept și i-am spus, cu ochii înecați în lacrimi:

— Winnetou! Dragul meu Winnetou! Totul este doar o presimțire, o umbră ce apasă pe cugetul tău! Alung-o acum! Tu nu ai voie să pleci dintre cei vii! Trebuie să mai rămâi lângă mine!

— Winnetou va pleca! a șoptit apașul.

Cu greu s-a desprins apoi de mine și s-a îndreptat spre tabăra noastră. L-am urmat imediat. Picioarele mi-erau parcă de plumb. Mă gândeam la o soluție prin care să-l împiedic pe apaș să ia parte la lupta ce avea să urmeze. Nu am găsit niciuna, pentru că nu exista niciuna! Ce n-aș fi dat și ce n-aș da și acum, când scriu aceste rânduri, să fi găsit o soluție prin care să-l țin departe de locul luptei!

Eram adânc mișcat. Chiar și Winnetou, care știa să se stăpânească întotdeauna, avea mari emoții, căci glasul îi tremura, când le-a spus celor ce ne însoțeau:

— Este întuneric și vom porni la drum! Frații mei să-i urmeze pe Old Shatterhand și pe Winnetou!

Am pornit pe drumul anevoios pe care Winnetou și eu îl parcursesem deja. Era întuneric și înaintam cu greu unul în spatele celuilalt. Ne-a trebuit mai bine de un ceas ca să ajungem la craterul

în care se găseau prizonierii. Jos, în uriașa pâlnie săpată în piatră, se zărea un foc mare. În jurul lui zăceau coloniștii din Helldorf și paznicii lor. Niciun zgomot, niciun sunet nu ajungea până la noi.

Am legat mai întâi frânghia lungă de un bloc de piatră. Am privit către răsărit și am observat trei-patru focuri, care dădeau impresia că undeva în prerie niște oameni își așezaseră tabăra. I-am urmărit cu atenție pe războinicii care-i păzeau pe ostatici. Un alt războinic a apărut, venind dinspre ieșirea din peșteră și a spus câteva cuvinte. Indienii s-au ridicat numaidecât de la locurile lor și l-au urmat pe cel care tocmai le vorbise.

Acum era momentul prielnic pentru a-i elibera pe ostatici. Am apucat frânghia și am vrut să cobor primul în craterul adânc, dar apașul mi-a pus mâna pe umăr, șoptind:

— Șeful de trib al apașilor este în fruntea oamenilor care îi vor elibera pe ostatici! Winnetou coboară primul! Fratele său alb poate veni după el!

Stabilisem că vom cobori pe rând, la anumite intervale de timp, astfel încât pe frânghie să nu se afle mai mult de patru oameni deodată. Winnetou a început să coboare în crater. După câteva minute, l-am urmat. După mine a coborât Ochi ager. Totul mergea mult mai repede decât ne-am fi așteptat. Din păcate, mai desprindeam când și când câte o piatră care cădea în craterul adânc. S-a întâmplat ca o pietricică atinsă de piciorul apașului să lovească un copil care a început să plângă.

— Hai, Winnetou! am strigat eu. Grăbește-te, altfel totul e pierdut!

Tovarășii noștri, care rămăseseră sus, și-au dat seama numaidecât ce se întâmpla și au început să coboare frânghia mai repede. Winnetou a ajuns lângă ostatici, dar s-a auzit o împușcătură și apașul s-a prăbușit la pământ.

Înlemnisem de spaimă.

— Winnetou, prietene! am strigat eu. Winnetou, ești rănit?

— Winnetou va muri! a șoptit apașul.

La auzul acestor cuvinte, m-a cuprins furia, o furie pe care nu mi-o puteam stăpâni. Sharp-eye a ajuns lângă mine, și i-am strigat:

— Winnetou e pe moarte! La atac!

Nici nu am mai avut răbdare să iau carabina de pe umăr. M-am repezit cu pumnii ridicați asupra celor cinci războinici Ogellallah care tocmai intrau în peșteră. În fruntea lor se afla șeful de trib. L-am recunoscut numaidecât și i-am strigat:

— Ko-tse, vei pieri!

Apoi l-am lovit pe șeful de trib în tâmplă, și Gură de foc s-a prăbușit la pământ. Războinicul care se afla în spatele căpeteniei m-a recunoscut și a strigat speriat:

— Ka-tu-skamasti — mâna care ucide!

— Da, aici se află Old Shatterhand! am strigat eu, lovindu-l pe indian.

— Ka-tu-skamasti! au strigat ceilalți războinici care se aflau la intrarea în peșteră.

— Da, el e Old Shatterhand! a strigat Sharp-eye. La atac!

Am simțit cum îmi intră în umăr lama unui cuțit, dar nu am mai ținut seama de asta. Doi războinici Ogellallah au căzut sub gloanțele lui Stephen. Pe cel de-al treilea l-am doborât eu. Muncitorii se apropiau rând pe rând de mine. I-am lăsat pe cei trei indieni în grija lor și am ingenuncheat lângă Winnetou, întrebându-l:

— Fratele meu este lovit?

— *Ntsage, tche* — aici, în piept! a șoptit apașul, ducându-și mâna stângă la piept.

Cu iuțea fulgerului mi-am scos cuțitul de la brâu și am tăiat pătura în care apașul își învelise trupul. Glonțul pătrunsese în plămân. M-a cuprins o durere cum nu știu să mai fi simțit vreodată.

— Mai este speranță! i-am spus apașului.

— Fratele meu să-mi pună capul pe genunchii săi, astfel încât să pot vedea lupta! m-a rugat Winnetou.

I-am îndeplinit dorința, și apașul a putut vedea cum toți indienii care intrau în peșteră erau luați prizonieri de către muncitori. Ostacii erau eliberați pe rând și își manifestau bucuria de a fi din nou slobozi.

Nu aceasta mă interesa însă. Eu îl vedeam pe Winnetou murind. Hemoragia încetase, și eram sigur că plămânul lui Winnetou era inundat cu sânge.

— Fratele meu mai are vreo dorință? am întrebat eu.

Apașul închisese ochii și nu mi-a răspuns. Capul îi zăcea pe genunchii mei. Nu am îndrăznit să fac nicio mișcare.

Bătrânul Hillmann și ceilalți coloniști s-au apropiat de mine, dar eu nu aveam ochi decât pentru Winnetou. Și Ochi ager a venit lângă mine, spunând:

— Au murit toți!

— Și Winnetou se va stinge! am spus eu. Toți războinicii indieni nu înseamnă nimic față de fratele meu de cruce!

Apașul nu se mișca. Muncitorii și coloniștii au făcut un cerc în jurul nostru.

— Fratele meu mai are vreo dorință? am repetat eu.

Winnetou a dat ușor din cap și a șoptit:

— Fratele meu să-i ducă pe oameni la Munții Gros-Ventre, la râul Metsur. Acolo ei vor găsi nestemate.

— Altceva ce mai dorești?

— Fratele meu să nu-l uite pe apaș, a șoptit Winnetou. Să se roage pentru mine la Bunul Manitou. Acești oameni pot să iasă din peșteră cu rănila pe care le poartă pe trup?

— Da! am răspuns eu, deși vedeam bine că unii dintre coloniști aveau răni adânci făcute de curelele cu care fuseseră legați.

— Winnetou îi roagă să îi cânte acel cânt pentru Regina Cerurilor!

Bătrânul Hillmann le-a făcut un semn coriștilor și oamenii au urcat încet pe un bloc de piatră. Apașul a închis ochii și mi-a prins mâinile într-ale sale. Coloniștii au început să cânte:

Soarele se-ndreaptă spre apus, ostenit,

Și noaptea cu umbrele ei a venit.

Ah, ce bine ar fi dacă

Durerea din suflet ar fi uitată

Și-ar trece precum ziua de îndată!

Ruga-mi ascultă și du-o la Tronul lui Dumnezeu!

Ascultă-mă, mamă a Mântuitorului meu!

Căci rugăciunea mea e din suflet rostită

Și tu vei fi pe veci slăvită,

Ave Maria!

Coriștii au cântat și a doua strofă. Apașul a deschis ochii, a privit zâmbind spre stele, mi-a strâns mâinile și m-a întrebat:

— Sharlih, acum vor cânta despre moarte, nu-i așa?

Nu puteam să-i răspund. Nu eram în stare. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraz. Hillmann și ai săi au trecut la strofa a treia:

*Soarele se-ndreaptă spre apus, ostenit,
Și noaptea cu moartea cumplit-a venit.
Sufletu-ar vrea să zboare de-ar putea,
Dar pe om îl cuprinde moartea cea grea.
Fecioară Preacurată, ascultă supusa-mi ruga mea,
Fierbinte eu te rog, te rog mereu:
Vreau să mor crezând în Bunul Dumnezeu
Și vreau apoi, din morți vreau să mă scol din nou!
Ave Maria!*

Cântecul luase sfârșit. Winnetou ar mai fi vrut să spună ceva, dar nu mai avea putere. Mi-am apropiat urechea de buzele lui și apașul a șoptit:

— Sharlih, eu cred în Mântuitor! Winnetou este creștin. Rămâi cu bine!

Trupul fratelui meu de cruce a fost scuturat de un fior. Sângele i-a țâșnit pe gură. Căpetenia apașilor mi-a strâns încă o dată mâinile. Apoi trupul i s-a întins și mâinile sale s-au desprins de ale mele. Winnetou murise!

Ce aş putea povesti? Cuvintele pălesc. Îmi doresc doar ca oamenii să nu mai audă și să nu mai citească astfel de lucruri!

Privisem de atâtea ori moartea în față. În Vestul sălbatic ești pregătit mereu să înfrunți moartea, ești pregătit mereu să-i vezi pe alții murind și, cu toate acestea, în acele clipe, când murea cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, am simțit cum mi se frânge inima. Mă aflu într-o stare care nu se poate descrie. Ce om minunat fusese! Și cum murise! Murise! Întreaga rasă din care făcuse parte avea să se stingă cât de curând, dar atunci, atunci a murit cel mai de seamă reprezentant al său.

Am vegheat toată noaptea. Ochii îmi ardeau! Lacrimile îmi secaseră cu totul. Capul lui Winnetou zăcea pe genunchii mei. Ce simțeam în acele clipe? Cine ar îndrăzni oare să întrebe asta? Dacă ar fi fost cu puțință, aș fi împărțit cu el zilele pe care le mai aveam de trăit de atunci încolo! Murise Klekih-petra și eu fusesem de față. Și sora lui Winnetou murise sub ochii mei.

Presimțirea sa se adevărase. Îmi spusese limpede unde voia să fie înmormântat. Le-am transmis coloniștilor unde puteau găsi pietre semiprețioase, iar ei s-au arătat bucuroși să mă însoțească la râul Metsur.

În două zile am ajuns în valea micului râu. Ilci a fost împușcat, iar Winnetou a fost înmormântat călare pe armăsarul său, având asupra sa toate armele. Căpetenia apașilor își doarme somnul de veci într-o piramidă din valea râului Metsur. Pe mormântul apașului, mai bine spus pe vârful piramidei, nu am așezat scalpurile dușmanilor răpuși, așa cum se obișnuiește în cazul căpeteniilor, ci am pus trei cruci.

Coloniștii au găsit, într-adevăr, pietre prețioase și semiprețioase, dar au dat la iveală și mult aur. Praful galben era pentru foștii muncitori o răsplată binemeritată. Ei au hotărât să se așeze în această vale și să înalțe împreună cu coloniștii nemți o altă așezare, care avea să se numească tot Helldorf.

Clopotul îngropat de Winnetou a fost adus în noua așezare. Coloniștii au înălțat o bisericuță și cântă „Ave Maria”, gândindu-se la căpetenia apașilor a cărui rugămintă spusă-n stihuri, a fost, desigur, îndeplinită:

*Fecioară Preacurată, ascultă supusa-mi rugă,
Fierbinte eu te rog, te rog mereu:
Vreau să mor crezând în Bunul Dumnezeu
Și vreau apoi, din morți vreau să mă scol din nou!
Ave Maria!*

Capitolul 8

DIN NOU LA NUGGET TSIL

Winnetou mort! Aceste două cuvinte sunt de-ajuns pentru a descrie starea în care mă găseam. Simțeam că nu mă pot depărta de mormântul său. În primele zile de după dispariția apașului am stat tăcut și nemișcat lângă mormânt. Mă uitam la oamenii care munceau în vederea întemeierii noii așezări. Spun „mă uitam”, pentru că nu-i vedeam. Le auzeam vocile, dar nu înțelegeam ce spuneau. Gândurile mele toate erau undeva departe. Mă aflam într-o stare asemănătoare cu aceea în care se găsește un om care a fost lovit în cap și, în starea lui de semiconștiență, zărește totul printr-un geam mat. Am avut mare noroc că indienii nu au dat de urmele noastre. Nu cred că aș fi fost în stare să îi înfrunt, sau poate că tocmai pentru că ar fi trebuit să-i înfrunt mi-aș fi revenit din starea cumplită în care mă găseam. Poate!

Bieții oameni își dădeau toată silința pentru a mă face să uit de cumplitul eveniment. A fost nevoie să treacă patru zile ca să-mi revin încet-încet. I-am ajutat pe coloniști după puterile mele. Voiam să fac ceva, voiam să îmi mai alin durerea.

Am rămas două săptămâni alături de cei ce construiau noua așezare, noul Helldorf. Mai mult nu le-am putut fi alături. Testamentul bunului meu prieten trebuia dus la îndeplinire.

Trebuia să plec spre Nugget Tsil, locul unde își dormeau somnul veșnic părintele și frumoasa soră a lui Winnetou. Era, de asemenea,

de datoria mea să merg la Rio Pecos pentru a-i înștiința pe apași despre moartea celei mai mari și celei mai vestite căpetenii pe care au avut-o vreodată. Știam prea bine cât de repede se răspândeau veștile în prerie. Era cu puțință ca apașii să afle despre moartea lui Winnetou, chiar înainte de sosirea mea la Rio Pecos, dar eu fusesem de față la moartea lui Winnetou. Din gura mea trebuiau să audă cumplita veste. Coloniștii nu mai aveau neapărată nevoie de mine și, dacă s-ar fi întâmplat vreun lucru care să facă necesară prezența unui vânător încercat, îl aveau pe Sharp-eye, căci bunul Stephen hotărâse să mai rămână o vreme alături de coloniști.

Mi-am luat rămas-bun de la oamenii care aveau să locuiască în nou întemeiatul Helldorf și am pornit la drum. Trebuie să spun că hainele mele ajunseseră într-o stare deplorabilă și am fost fericit când unul dintre coloniști mi-a dăruit un rând de haine croite chiar de mâna lui, pentru că în îndepărtatul și sângerosul Vest nu există croitori. Se cuvine să arăt că hainele pe care le promisem în dar erau de felul celor pe care le poartă de obicei pădurenii, adică veșminte simple, din pânză albastră, țesută în casă. Pantalonii seamănă cu două burlane unite între ele, vesta este un soi de sac mai mic, iar haina este un sac mare, prevăzut cu mâneci. Se înțelege de la sine că acele haine nu erau nicidecum pe măsura mea. Așa, îmbrăcat în ele, arătam a orice altceva, doar a vânător nu, și, evident, nu mă puteam bucura de respectul demn de un Old Shatterhand.

Poate că un altul în locul meu ar fi căutat cu orice preț să treacă prin cât mai multe așezări, să întâlnească oameni cât mai mulți, dar eu nu voiam decât să fiu singur cu tristețea mea.

Această dorință mi-a fost îndeplinită cel puțin până ce am ajuns la Beaver Creek. Acolo l-am reîntâlnit pe To-kei-chun. Dacă în nord am fost nevoit să-i înfrunt pe indienii Sioux, în sud trebuia să-i înfrunt pe comanșii care dezgropaseră din nou securea războiului. Căpetenia To-kei-chun pornise împreună cu șaptezeci de războinici către Makik-Natun¹, unde se găseau mormintele unor mari căpetenii. În drumul lor, războinicii lui To-kei-chun luaseră ostatici mai mulți albi care ar fi urmat să moară la stâlpul caznelor. Am izbutit să-i scot din

¹ Muntele galben (n.a.).

măinile indienilor. Voi povesti cele petrecute cu altă ocazie, pentru că ceea s-a întâmplat nu are legătură cu Winnetou. Mă voi mărgini să spun că i-am adus pe acei albi până la granița cu statul New Mexico, unde se găseau în deplină siguranță. De acolo mi-ar fi fost foarte lesne să ajung la Rio Pecos, dar voiam neapărat să văd testamentul lui Winnetou. De aceea am pornit către Nugget Tsil.

Drumul pe care-l aveam de străbătut era destul de primejdios, pentru că trebuia să traversez pământurile comanșilor și ale kiowașilor. Nu doream să dau ochii cu războinici aparținând acestor două triburi, dar nici albi nu voiam să întâlnesc. Urmându-mi drumul cu mare băgare de seamă, am ajuns la Canadian River, unde am descoperit urmele unor cai ce duceau chiar în direcția în care mă îndreptam eu. Ar fi trebuit să evit aceste urme, dar ar fi însemnat să fac un ocol prea mare. Oricum, era important să aflu despre ce era vorba și de aceea am mers de-a lungul urmelor care erau foarte proaspete. Mi-am dat seama că era vorba despre urmele a trei călăreți care aveau armăsari potcoviți. Peste puțină vreme am dat peste un loc în care cei trei făcuseră un scurt popas. Unul dintre călăreți descălecaser, probabil pentru a strânge o curea slăbită. După urme mi-am dat seama numaidecât că omul purta cizme. Aceasta însemna că undeva înaintea mea se aflau trei albi.

Nu aveam niciun motiv să mă tem de trei albi și de aceea am continuat să merg de-a lungul urmelor. Cei trei necunoscuți înaintaseră încet și așa se face că în două ceasuri i-am zărit în fața mea.

Ajunsesem la dealurile printre care șerpuia un râu. Se făcuse seară și voiam să-mi caut un loc de popas. Am continuat să merg pe urmele celor trei necunoscuți și, ajuns la-malul râului, i-am zărit. Se pare că își deshămau caii. Aveau armăsari buni și erau bine înarmați. Când m-au văzut, s-au speriat, dar s-au liniștit repede și mi-au răspuns la salut.

— Domnule, da' știu că ne-ați speriat! a spus unul dintre ei.

— Aveți ceva pe cuget sau de ce v-ați speriat când m-ați zărit?

— Ah! Nici vorbă de așa ceva, dar atunci când în Vest apare înaintea ta un străin, cel mai bine este să pui mâna pe cuțit. Ne este îngăduit să aflăm de unde veniți?

— De la Beaver Creek.

— Și unde vreți să ajungeți?

— La Rio Pecos.

— Înseamnă că aveți de mers mai mult decât noi. Știți, noi vrem să ajungem doar până la Mugwort Hills.

La auzul acestor cuvinte, am devenit foarte atent. După câte știam, Mugwort Hills era lanțul de munți pe care Winnetou și apașii îl numeau Nugget Tsil. Ce voiau să facă acești trei albi la Nugget Tsil? De fapt, și eu voiam să ajung acolo. Să-mi continui călătoria în tovărășia lor? Pentru a putea să iau o hotărâre, se cuvenea să aflu cât mai multe despre acești trei străini. De aceea, am întrebat:

— Mugwort Hills? Cum arată acei munți?

— Ha, sunt minunați! Găsești peliniță din belșug, știți, de acolo se trage și numele de Mugwort Hills. Da' nu numai peliniță poți găsi acolo, ci și altceva!

— Ce?

— Hei, dacă ați ști asta, ați da fuga la Mugwort Hills!

— Taci, gură mare! a strigat unul dintre tovarășii celui ce tocmai vorbise. Nu mai tot guița atâta!

— Ah! a exclamat cel apostrofat. Omul vorbește cu plăcere despre lucrurile la care se gândește adesea! De fapt, cine sunteți dumneavoastră, domnule?

Cititorul își poate închipui că am fost surprins de cele auzite. Oamenii aceștia vorbeau, într-adevăr, despre Nugget Tsil. Hotărâsem să mă alătur lor, fără a le spune însă cine eram, așa că le-am răspuns:

— Sunt vânător, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Ah, n-am nimic împotrivă, mi-a răspuns unul dintre cei trei. Și cum vă numiți? Sau poate că nu vreți să roștiți numele pe care-l purtați.

— Nu am nimic de ascuns, am replicat eu. Pot spune oricui cum mă numesc. Numele meu este Jones.

— Ha, ce nume ciudat! a exclamat cel ce mă întrebase cum mă numeam. Oare vom putea ține minte numele ăsta? Și unde v-ați lăsat capcanele, mă rog?

— Mi le-au furat comanșii. Odată cu ele mi-au luat și tot ce vânasem în ultimele două luni.

— Ce ghinion!

— Da, mare ghinion am avut! Cu toate astea, mă bucur că n-au pus mâna pe mine.

— Cred și eu! Comanșii nu iartă acum niciun alb care le pică-n gheare! Trebuie să fim cu băgare de seamă!

— Și kiowașii sunt la fel de cruzi precum comanșii.

— Așa e.

— Și aveți îndrăzneala să străbateți aceste meleaguri?

— În cazul nostru treburile stau puțin altfel. Noi nu ne temem de indienii ăștia. Domnul Santer este prietenul căpeteniei Tangua.

Santer! Acest nume m-a făcut să tresar. A trebuit să mă stăpânesc însă. Acești trei oameni îl cunoșteau pe Santer. Trebuia neapărat să mă alătur lor. Nu putea fi vorba decât despre acel Santer care îl avea pe cuget pe tatăl și pe sora lui Winnetou. Străinii aceștia tocmai îmi spusese că domnul Santer era prieten cu Tangua.

— Acest domn Santer este un om cu multă influență? am întrebat eu, cu un aer nevinovat.

— Este, este, a răspuns unul dintre cei trei necunoscuți. Cel puțin printre kiowași. Dar de ce nu descălecați? S-a făcut seară și cred că vreți să poposiți lângă râu, unde calul dumneavoastră are hrană și apă din belșug.

— Hm! Nu vă cunosc și nu mă cunoașteți, am replicat eu. Chiar dumneavoastră mi-ați spus că în Vest trebuie să fii mereu cu băgare de seamă.

— Oho! Arătăm noi a răufăcători?

— Nu, nicidecum, doar că mi-ați tot pus întrebări și nu mi-ați spus nici măcar cine sunteți, am replicat eu.

— Vă vom spune îndată cine suntem. Suntem niște oameni trăiți în Vest și ne ocupăm și noi ba cu una, ba cu alta. Ne câștigăm și noi pâinea cum putem. Numele meu este Gates, lângă mine se află domnul Clay și dânsul este domnul Summer. Ei, sunteți mulțumit?

— Da.

— Ei, atunci descălecați sau porniți mai departe! Faceți ce doriți!

— Dacă mi-ați îngădui, domnilor, aș rămâne alături de dumneavoastră. În ținuturile astea e mai bine să fii împreună cu alții decât singur!

— Prea bine! Cu noi veți fi în siguranță! Numele „Santer” ne ocrotește pe toți.

— Cine este, de fapt, acest domn Santer pe care-l tot pomeniți? am întrebat eu, descălecând.

— Este un domn în adevăratul înțeles al cuvântului, a replicat Gates. O să avem pentru ce să-i mulțumim, dacă lucrurile se vor petrece așa cum a spus dumnealui.

— Îl cunoașteți de multă vreme?

— Nu, l-am întâlnit de curând.

— Unde?

— La Fort Lyon, pe malul lui Arkansas River. Dar de ce vreți să aflați cine este domnul Santer? Îl cunoașteți cumva?

— Credeți că dacă l-aș cunoaște aș mai vrea să aflu cine este, domnule Gates?

— Hm! Așa e! Aveți dreptate.

— Ați spus că numele dânsului vă ocrotește pe toți. Dacă rămân în tovărășia dumneavoastră, se cheamă că acest nume mă ocrotește și pe mine. Nu credeți că ar trebui să întreb cine este domnul Santer?

— Ba da. Acum vă rog să vă așezați aici, lângă noi. Aveți ceva de mâncare?

— O bucată de carne.

— Noi avem carne din belșug. Dacă nu vă săturați cu bucata pe care o aveți, vă mai dăm și de la noi.

La început cei trei îmi păruseră a fi niște netrebnici, niște vagabonzi. Acum, când mă gândeam mai bine, eram înclinat să cred că erau niște oameni cinstiți, sau, mă rog, ce se poate înțelege în Vest prin „oameni cinstiți”.

Am mâncat cu toții și ne-am luat apă din râu. Apoi Gates m-a privit de sus până jos, zicând:

— Hm, carevasăzică toate capcanele și blănurile pe care le aveți s-au dus pe apa sâmbetei. Din ce veți trăi?

— Voi vâna, am replicat eu.

— Da, văd că aveți două puști. Sunt bune?

— Bunicele. Pușca asta veche trage cu cartușe, cealaltă, mai mică, e pentru alice.

— Ha! a exclamat Gates. Da' ciudat mai sunteți! Aveți o pușcă pentru cartușe și una pentru alice. De obicei oamenii din Vest au o armă cu două țevi, una pentru cartușe și cealaltă pentru alice.

— Așa e, dar, vedeți, m-am obișnuit cu puștile astea.

— Și ce vreți să faceți la Rio Pecos, domnule Jones? m-a întrebat Gates.

— Nu vreau să fac nimic deosebit, dar am auzit că acolo este mai mult vânat decât pe-aici.

— Dacă dumneavoastră credeți că apașii vă vor lăsa să vânați liniștit, vă înșelați amarnic. Aici ați rămas fără capcane și fără vânat, la Rio Pecos este cu puțință să vă pierdeți chiar și viața. Trebuie să mergeți neapărat acolo?

— Nu neapărat!

— Atunci veniți cu noi.

— Să vin cu dumneavoastră? am întrebat eu, cu prefăcută mirare.

— Da.

— La Mugwort Hills?

— Întocmai.

— Și ce să fac eu acolo?

— Hm! Nu prea știu eu dacă se cuvine să vă spun asta! Clay, Summer, voi ce ziceți?

Clay și Summer s-au privit întrebător unul pe celălalt. Apoi Clay a spus:

— Nu știu nici eu ce să spun. Domnul Santer a zis să nu vorbim despre treaba pe care urmează s-o facem, dar pe de altă parte, a zis că i-ar mai trebui niște bărbați de nădejde. Fă cum crezi tu, Gates!

— Ei bine, dacă domnul Santer a spus că i-ar mai trebui niște bărbați de nădejde, o să-l luăm cu noi pe domnul Jones. Aveți vreo treabă anume, domnule Jones?

— Nu.

— Aveți timp?

— Am timp să fac tot ce-mi pofteste inima.

— Ați face o treabă care v-ar aduce aur și bani?

— De ce nu? Oricui îi place să câștige bani. Dacă e vorba de bani și mai ales de bani mulți, nu văd de ce m-aș da în lături, numai că ar trebui să știu și eu despre ce e vorba.

— Așa e! Aveți dreptate. O să vă spun tot ceea ce se cuvine să știți. De fapt, este vorba de o taină, dar mi se pare că pot avea încredere în dumneavoastră. Aveți o față de om cinstit și sunt sigur că nu ne-ați trage pe sfoară.

— Sunt cinstit, ați ghicit.

— Da, cred că sunteți cinstit și de aceea vă voi spune cum stau lucrurile. Iată, noi mergem la Mugwort Hills ca să căutăm pepite.

— Pepite! am exclamat eu. Există pepite în acei munți?

— Nu mai strigați așa, domnule! a exclamat Gates. Nu-i așa că sună frumos? Da, pepite! În Munții Mugwort se găsesc pepite!

— De unde știți asta?

— De la domnul Santer.

— A văzut dumnealui astfel de pepite găsite în Munții Mugwort?

— Nu, dacă le-ar fi văzut, nu ne-ar fi spus secretul ăsta.

— Deci nu le-a văzut? Dumnealui crede numai că în Munții Mugwort s-ar găsi pepite?

— Nu e vorba despre o presupunere, e vorba de un lucru sigur. Domnul Santer știe cam pe unde se află pepitele, dar nu cunoaște exact locul.

— Ciudat!

— Da, ciudat, dar adevărat! O să vă spun ce ne-a povestit domnul Santer. Ați auzit vreodată de un anume Winnetou?

— Căpetenia apașilor? Da, numele mi-e cunoscut.

— De Old Shatterhand ați auzit?

— Da, am auzit povestindu-se de mai multe ori despre Old Shatterhand.

— Cei doi sunt foarte buni prieteni și, cu multă vreme în urmă, au fost împreună în Mugwort Hills. Tatăl lui Winnetou a fost și el alături de Winnetou și Old Shatterhand. De fapt, erau însoțiți de mai mulți albi și indieni. Domnul Santer a tras cu urechea și a aflat că Winnetou și tatăl său pleacă în munți după pepite. Probabil că era vorba despre o cantitate mare de aur, nu? Ce ziceți?

— Da, da, probabil, am replicat eu.

— Buuun! Acum ascultați ce s-a mai întâmplat! Domnul Santer a pornit pe urmele celor doi apași. Nu trebuie să-i luați în nume de rău acest lucru. Indienii nu pun niciun preț pe aur, știți!

— A izbutit să afle unde se găsesc pepitele apașilor? am întrebat eu, stăpânindu-mi simțămintele.

— Nu tocmai. S-a luat după apași. Alături de cei doi se mai afla și sora lui Winnetou. Domnul Santer a trebuit să se ia după urmele celor trei și a pierdut mult timp. Când a ajuns la locul cu pricina, indienii terminaseră toată treaba și se întorceau spre tabăra lor. Ce ghinion!

— Ba nu e vorba de ghinion! I-am contrazis eu pe Gates. Era bine dacă domnul Santer îi lăsa pe indieni să treacă pe lângă el și apoi pornea de-a lungul urmelor lăsate de aceștia. Dacă ar fi făcut astfel, ar fi descoperit locul în care se găsea aurul.

— La naiba! a izbucnit Gates. Așa e! Da' știu că vă duce mintea! Cred că ne veți fi de folos! Hm! Lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. Domnul Santer a crezut că indienii aveau aur asupra lor și a tras în ei.

— A nimerit? Au murit toți trei?

— Doar bătrânul și fata. Mormintele lor sunt sus, în munți. Domnul Santer ar fi putut să-l împuște și pe Winnetou, dar a fost nevoit să fugă, pentru că a apărut Old Shatterhand. Acest Old Shatterhand a pornit pe urmele domnului Santer, și domnul Santer a ajuns pe pământurile kiowașilor cu care s-a și împrietenit. Mai târziu s-a întors în Munții Mugwort, dar nu a găsit comoara apașilor. De aceea s-a gândit să-și aleagă niște oameni care să-l ajute să găsească aurul indienilor. Acești oameni suntem noi trei și, dacă doriți, ne puteți însoți!

— Aveți speranțe că veți descoperi ceva?

— Da, avem speranțe mari. Apașii s-au întors repede de la locul în care se găseau pepitele. Domnul Santer nu a trebuit să-i aștepte prea mult, așa că aurul trebuie să fie prin apropierea locului în care domnul Santer i-a pândit pe apași. Eu cred că ar trebui să găsim aurul. Timp avem destul. Putem căuta săptămâni, ba chiar luni de zile, că doar nu ne grăbește nimeni. Ei, ce spuneți?

— Hm! De fapt treaba asta nu-mi prea place!

— De ce?

— Au fost uciși niște oameni.

— Nu fiți prost! a exclamat Gates. I-ați omorât dumneavoastră? I-am omorât noi? Avem noi vreo vină că lucrurile s-au petrecut astfel? Nici vorbă de așa ceva! Și apoi ce contează că au murit un indian și fata lui! Lucrurile astea nu ne privesc! Găsim aurul, îl împărțim și pe urmă trăim ca Astor și ca alți milionari!

Acum știam bine cu ce fel de oameni aveam de-a face. Nu erau dintre cei mai josnici, dar pentru ei viața unui indian nu prețuia mai mult decât aceea a unui animal oarecare. Cei trei nu erau prea vârstnici și nici prea experimentați, fiindcă se lăsaseră păcăliți de fața mea de om cinstit, mărturisindu-mi mie, unui necunoscut, o taină.

Nu trebuie să arăt cât de mult mă bucura această întâlnire. Aveam ocazia să pun mâna pe Santer! De data aceasta nu avea să-mi scape! Nu am lăsat să se ghicească în niciun fel simțămintele de care eram stăpânit, ci am spus, înclinând capul într-o parte a îndoială:

— Mi-ar plăcea să mă aleg cu niște pepite, dar cred că, și de-am da de ele, tot n-ar fi ale noastre!

— Ce mai vorbe! Auzi colo! a exclamat Gates. Dacă le găsim, sunt ale noastre!

— Poate că vor fi ale noastre, dar pentru câtă vreme? Cred că avem să rămânem fără ele.

— Cine o să ni le ia?

— Santer.

— Santer? Cred că nu sunteți în toate mințile!

— Îl cunoașteți? am întrebat eu.

— Știu ce fel de om e domnul Santer.

— Bine, dar îl cunoașteți de puțin timp!

— Domnul Santer e cinstit. Cel ce se uită bine în ochii dânsului poate vedea asta numaidecât. În afară de asta, toată lumea din fortul în care-am fost ne-a vorbit frumos despre domnul Santer.

— Unde se află acum acest domn, pe care mi-l tot lăudați?

— Ieri a apucat-o către Muwngwort Hills, pentru ca mai apoi să ajungă la Salt Fork unde se află satul lui Tangua.

— De ce s-a dus în satul kiowașilor?

— Ca să-i dea lui Tangua o veste foarte însemnată, și anume aceea că Winnetou a murit.

— Cum? Winnetou a murit?

— Da. A fost împușcat de un războinic Sioux. Winnetou a fost dușmanul de moarte al lui Tangua, așa că șeful de trib se va bucura nespus. De aceea s-a despărțit domnul Santer de noi, ca să-i dea lui Tangua această veste. La Muwgsort Hills ne vom întâlni din nou cu dumnealui. Dânsul este un adevărat domn care va face din noi niște oameni bogați. O să vă placă cu siguranță.

— Trag nădejde că așa au să stea lucrurile, dar eu am să fiu prudent.

— Față de domnul Santer?

— Da.

— Vă spun eu că puteți avea deplină încredere în domnul Santer.

— Și eu vă spun că vă voi însoți, dar voi fi cu băgare de seamă. Cel ce împușcă doi oameni care nu i-au făcut niciun rău, doar de dragul câtorva pepite, ne poate uide și pe noi pentru a păstra doar pentru sine aurul pe care-l vom găsi!

— Domnule Jones, ce... ce tot spu...?

Gates nu și-a putut duce întrebarea până la capăt. Clay și Summer mă priveau și ei speriați.

— Da, da, domnilor! am continuat eu. Mai mult ca sigur că onorabilul domn Santer v-a ademenit, v-a îngăduit să căutați aur, numai pentru a vă uide după ce îl veți fi găsit.

— Cred că spuneți povești! a izbucnit Gates.

— Nici vorbă de așa ceva, am replicat eu. Dacă vă gândiți puțin și dacă vă puneți în locul lui Santer, atunci trebuie să fiți de aceeași părere cu mine. Ia gândiți-vă numai la faptul că Santer este prieten cu Tangua. Se știe că Tangua este un dușman neînduplecat al fețelor palide. Cum se poate oare ca Santer, un alb, să fi devenit prietenul lui Tangua?

— Nu știu! a exclamat Gates. Spuneți-ne ce credeți dumneavoastră, domnule Jones!

— Cel ce este prieten cu un indian care urăște albi trebuie să-i fi dovedit acestui indian că nu-i pasă nici măcar de viețile unor albi. Am dreptate sau nu?

— Hm! Așa cum le spuneți dumneavoastră, mai-mai că v-aș crede. Mai aveți și alte motive pentru a fi neîncrezător?

— Da. Doar v-am mai spus cum stau lucrurile.

— Ah, vă gândiți la faptul că domnul Santer l-a împușcat pe bătrânul indian și pe fata lui? Pentru mine asta nu-i un motiv de neîncredere.

— Vă contrazic și vă spun că trebuie să fiți cu ochii-n patru. Tocmai pentru că Santer a ucis doi oameni doar de dragul aurului, cred că, atunci când vom avea aurul, viețile noastre vor fi în primejdie.

— Se cuvine să așteptăm, domnule Jones! a replicat Gates.

— Eu o să aștept. Am răbdare! i-am spus, la rândul meu.

— Este o mare deosebire între a împușca niște indieni și a împușca niște albi! a spus Gates.

— Da, atunci când este vorba despre un om oarecare, dar nu și când este vorba despre un om pe care l-a cuprins febra aurului. Credeți-mă, știu ce spun!

— Poate că aveți dreptate în genere, dar nu și în ceea ce-l privește pe domnul Santer. Așa cum v-am mai spus, domnul Santer este un domn în adevăratul înțeles al cuvântului.

— M-aș bucura nespun dacă ați avea dreptate.

— Sunt gata să pun rămașag pe orice doriți, domnule Jones. Sunt gata să pun rămașag că am dreptate. Se cuvine să-l vedeți mai întâi pe domnul Santer. După ce îl veți fi văzut, veți avea deplină încredere în dumnealui.

— Ei bine, abia aștept să-l văd pe acest domn.

Pe Gates l-a supărat remarca mea, pentru că a izbucnit:

— Ei, dragul meu domn! Văd că sunteți plin de îndoieli, așa cum un lac e plin de broaște! Dacă sunteți de părere că vă pândește vreo primejdie, atunci puteți să vă feriți foarte ușor de aceasta!

— Adică să nu merg la Muntele Mugwort?

— Da. Nu aveți decât să umblați singur pe unde veți dori și să nu ne însoțiți. Nici nu știu dacă domnul Santer va fi mulțumit de faptul că v-am adus cu noi. Și eu care credeam că vă fac un bine!

Gates era într-adevăr supărat că nu aveam încredere în Santer, așa că i-am spus:

— Chiar îmi faceți un bine și vă mulțumesc din inimă pentru aceasta.

— Atunci arătați-vă mulțumirea în alt fel! Nu-l mai vorbiți de rău pe domnul Santer! Cred că nu are rost să ne mai certăm. Ar fi mai bine să așteptăm!

Nu am mai vorbit despre Santer, ci am discutat despre alte lucruri. Tot discutând, neîncrederea celor trei față de Santer a dispărut cu totul.

Sunt sigur că Gates și tovarășii săi mi-ar fi dat dreptate, dacă aș fi putut să le vorbesc deschis, numai că nu puteam face acest lucru. Gates, Clay și Summer erau niște oameni lipsiți de experiență, niște oameni creduli care îmi puteau face mai mult rău decât bine.

Cei trei s-au culcat fără a se gândi că s-ar putea să-i pândească vreo primejdie. Eu am cercetat cu atenție locul în care poposisem și am văzut că într-adevăr nu ne pândea niciun pericol. Am renunțat să le mai spun că ar fi fost bine să facem de pază cu schimbul.

Ziua care a urmat a fost pentru mine una încărcată de griji. Cei trei tovarăși ai mei credeau că se află în deplină siguranță. Erau convinși că la vederea unei cete de kiowași era destul să rostească numele lui Santer pentru a fi lăsați în pace. Eu, în schimb, eram sigur că, dacă m-ar fi zărit vreun kiowaș, ar fi recunoscut numaidecât în mine pe vechiul său dușman. Gates, Clay și Summer nu credeau că ar fi fost cazul să dea dovadă de prudență, iar eu nu le puteam spune nimic pentru a nu stârni bănuieli. Spre norocul nostru, nu am întâlnit pe nimeni în drum. Seara am poposit în prerie și cei trei ar fi vrut să aprindă chiar un foc, dar nu au avut cu ce să-l facă, lucru pentru care m-am bucurat foarte mult.

A doua zi, am mâncat ultimele bucăți de carne afumată și ar fi trebuit să vânam. Gates a făcut o remarcă ce m-a amuzat foarte mult:

— Domnule Jones, dumneavoastră vă pricepeți să puneți capcane, dar cred că nu prea știți să trageți. Ia să vedem, puteți împușca un iepure de la o distanță de o sută de pași?

— O sută de pași? am întreat eu, cu prefăcută îndoială. E o distanță cam mare, nu-i așa?

— M-am gândit eu! a exclamat Gates. Nu puteți să nimeriți un iepure! Cred că degeaba mai purtați în spinare pușca aia veche și

grea! Cu pușca aia cred că poți să dă râmi și turla unei biserici! Ei, dar nu face nimic! O să vânăm noi și pentru dumneavoastră!

— Trageți mai bine ca mine? l-am întrebat eu.

— Păi cred că asta ați înțeles asta deja! Noi suntem vânători trăiți în Vest! Vânători adevărați, ați înțeles?

— Asta nu este de-ajuns. Mai lipsește ceva.

— Da? Ce lipsește, mă rog?

— Vânatul. Puteți trage foarte bine, dar dacă nu aveți în ce, o să răbdăm de foame.

— Nu vă faceți griji pentru asta! O să găsim noi și vânat.

— Aici, în savană? Pe aici nu sunt decât antilope, de care nu ne putem apropia atât de mult, încât să le putem împușca.

— Cum le știți dumneavoastră pe toate! Dar nu-i nimic! O să găsim noi vânat în Munții Mugwort. Acolo sunt păduri mari, deci este și vânat. Așa a spus domnul Santer!

— Aha! Și când ajungem în Munții Mugwort?

— Către amiază, asta, bineînțeles, dacă ne aflăm pe drumul cel bun.

Știam foarte bine că ne aflăm pe drumul cel bun. De fapt, eu îi călăuzeam pe cei trei, nu ei pe mine.

Soarele nu se înălțase încă spre miazăzi, când am zărit înaintea noastră culmile împădurite ale munților.

— Aceia sunt Munții Mugwort? a întrebat Clay.

— Da, a răspuns Gates. Domnul Santer ne-a spus doar cum arată acești munți când te apropii de ei dinspre nord. Într-o jumătate de ceas ajungem.

— Nu chiar! l-a contrazis Summer.

— De ce?

— Ai uitat că versantul nordic al Munților Mugwort nu poate fi străbătut călare.

— Da, da, știu! a replicat Gates. Am vrut doar să spun că într-o jumătate de oră vom ajunge la poalele munților. După aceea trebuie să o luăm către versantul sudic pentru a ajunge în valea care trece printre munți.

Ca să-mi dau seama cât de amănunțit le descriesese Santer locurile, am întrebat:

— În acea vale trebuie să-l întâlniți pe Santer, domnule Gates?

— Nu. Îl vom întâlni sus, pe culme.

— Și vom ajunge cu caii pe culme?

— Da.

— Există vreo cărare de-a lungul căreia putem urca?

— Nu. Vom urca de-a lungul albiei unui râu și nu o vom face călare, ci pe jos. Vom duce caii de dârlogi.

— Dar de ce? Trebuie neapărat să ajungem pe culme?

— Da. Locul în care trebuie să căutăm aurul se află pe culme.

— Atunci poate că ar trebui să lăsăm caii în vale. Ar fi mai bine așa.

— Prostii! Se vede că sunteți un om care se pricepe doar să pună capcane. Nu sunteți de multă vreme în Vest. Credeți că putem lăsa caii atâta vreme în vale? Asta ar însemna ca unul dintre noi să stea să păzească armăsarii. Dacă îi luăm cu noi, nu este nevoie să-i păzească cineva, ați înțeles?

— Da, numai că eu nu prea cunosc locurile astea și de aceea m-am gândit că ar fi mai bine să-i lăsăm acolo.

— Oricum, a continuat Gates, acolo sus se află mormântul apăsului și cel al fiicei sale.

— Și acolo ne vom așeza tabăra?

— Da.

— Și ne vom afla în apropierea mormintelor și în timpul nopții?

Pusesem această întrebare pentru că la mormântul lui Inciu-Ciuna se afla testamentul lui Winnetou. Pentru a dezgropa acest testament, trebuia să fiu singur, ori Gates îmi spusese că ne vom așeza tabăra tocmai în apropierea mormântului mării căpetenii apașe. Asta nu-mi convenea deloc. Poate că tovarășii mei se temeau totuși să-și petreacă noaptea în apropierea mormintelor. Chiar dacă cei trei nu ar fi rămas peste noapte acolo, tot mi-ar fi fost greu, pentru că, săpând pe întuneric, s-ar fi putut să nu găsesc testamentul. La aceasta se mai adăuga și faptul că, dacă săpam noaptea, îmi era cu neputință să astup gaura pe care o făceam, astfel încât mormântul să pară neatins.

— Și în timpul nopții? a repetat Gates întrebarea pe care tocmai i-o pusesem. De ce mă întrebați asta?

— Hm! Nu e tocmai plăcut să-ți petreci noaptea lângă niște morminte!

— Aha! Vă e frică cumva?

— Nu.

— Ba da, vă e frică! Clay, Summer, ia auziți! Domnului Jones îi e frică de morți! Îi e frică de bătrânul indian și de fiica lui! Ahahahaha!

Gates râdea cu poftă, iar Clay și Summer i-au ținut isonul. Nu le-am spus nimic. Am tăcut pentru a le da de înțeles că mă temeam să-mi petrec noaptea în apropierea unor morminte.

Tot vorbind, am ajuns la poalele munților și am luat-o spre stânga, pentru a atinge valea care străbate înălțimile. Am apucat armăsarii de dârlogi și am început să urcăm. Eu mergeam în urmă. Am trecut prin pădure și am ajuns în luminișul în care se aflau mormintele lui Inciu-Ciuna și Nșo-ci.

— Ha! Am ajuns tocmai unde trebuie! a exclamat Gates. Vedeți? Acelea sunt mormintele! Acum nu mai trebuie decât să vină domnul Santer.

Ne aflam, într-adevăr, înaintea celor două morminte. Mormântul lui Inciu-Ciuna — o piramidă mare, formată din mai multe straturi de bolovani, piramidă în interiorul căreia își dormea somnul veșnic marele șef de trib, călare pe armăsarul său, purtând leacurile la gât și având asupra sa toate armele, în afara puștii bătute cu țințe de argint. Lângă această piramidă mare se găsea una mai mică, clădită în jurul unui copac, de care era sprijinit trupul lipsit de viață al lui Nșo-ci.

Fusesem de multe ori la aceste morminte împreună cu Winnetou și iată că acum veneam la acest loc sfânt fără el. Apașul mai trecuse pe aici și în lipsa mea. Oare ce va fi gândit? La două lucruri cu siguranță: la Santer și la răzbunare!

Winnetou nu izbutise să-l prindă și să-l pedepsească pe ucigaș. Acum eu așteptam venirea ucigașului. Dacă eu eram executorul testamentar al bunului meu prieten, oare nu se cuvenea să-l pedepsesc pe Santer? Oare nu fusesem și eu stăpânit de dorința fierbinte de a-l pedepsi pe ucigaș? Oare nu aș fi făcut un păcat față de Inciu-Ciuna, Nșo-ci și Winnetou, dacă asasinul mi-ar fi căzut în

mână și eu l-aș fi cruțat? Mi-am adus aminte de cuvintele rostite de fratele meu de cruce: „Sharlih, eu cred în Mântuitor! Winnetou este creștin. Rămâi cu bine”. Eram adâncit în gânduri, dar Gates m-a trezit la realitate, întrebându-mă:

— Ce tot stați și vă holbați la mormintele astea? Ați văzut cumva fantoma bătrânului indian sau spiritul fiică-sii și v-ați speriat? Vai, vai! Dacă acu, în plină zi sunteți mort de frică, stau și mă întreb ce-o să faceți pe înserat și în timpul nopții!

Nu am răspuns nimic. Am descălecat, am luat șaua de pe cal și, conform obiceiului meu, am cercetat împrejurimile. Când m-am întors, cei trei se așezaseră lângă mormântul lui Inciu-Ciuna, tocmai în locul în care eu ar fi trebuit să sap.

— Pe unde umblați? m-a întrebat Gates. V-ați apucat să căutați pepite? Lăsați-vă păgubaș! Dacă e să căutăm aur, o vom face numai și numai împreună, astfel încât să fie cu neputință ca unul dintre noi să dea peste comoara apașilor, fără a le spune nimic celorlalți!

Tonul pe care mi-a vorbit onorabilul domn Gates nu mi-a plăcut deloc. Este adevărat că cei trei nu știau cine eram, dar nu permiteam nimănui să-mi vorbească de sus. De aceea am replicat tăios:

— M-ați întrebat pe unde am umblat doar așa, din curiozitate, sau pentru că simțiți nevoia să-mi dați lecții, domnule Gates? Și într-un caz, și-n celălalt vreau să vă atrag atenția că am trecut de vârsta la care eram ținut din scurt! Pot face ceea ce doresc și pot umbla pe unde doresc! Se cuvine să vă spun că m-am îndepărtat doar pentru a vedea dacă ne găsim în siguranță. Dacă sunteți niște oameni trăiți în Vest, așa cum vă pretindeți a fi, atunci s-ar cuveni să știți că un om nu trebuie să poposească niciodată într-o pădure, înainte de a se convinge că se găsește în siguranță. Pentru că niciunul dintre dumneavoastră nu a cercetat împrejurimile, m-am gândit să o fac eu. Pentru aceasta ar fi trebuit să-mi mulțumiți, nu să-mi vorbiți de sus, domnule Gates.

— Așa carevasăzică! a replicat Gates. Ați căutat urme! Și vă pricepeți la așa ceva?

— Poate că da!

— Și eu care credeam că ați pornit în căutarea pepitelor!

— Chiar așa prost nu sunt!

— Și de ce ar fi vorba de o prostie?

— Pentru că nu știu pe unde se găsește aurul. Aceasta o știe doar Santer, presupunând că pe aici s-ar găsi cu adevărat aur, lucru de care mă îndoiesc. Mă mir că dumneavoastră, niște oameni trăiți în Vest, nu aveți niciun fel de îndoieli!

— Cum adică? Vorbiți limpede! Aici s-a aflat aurul apașilor!

— Aveți dreptate.

— Și cine să-l fi luat?

— Winnetou!

— Așa? Cum de v-a venit ideea asta?

— Mă întreb cum de nu v-a venit dumneavoastră această idee. După câte am auzit povestindu-se despre Winnetou, știu că acest apaș nu a fost doar cel mai viteaz, dar și cel mai șiret, cel mai inteligent indian din Vest.

— Aceasta nu o știți doar dumneavoastră, ci o știe oricine.

— Atunci vă rog să binevoiți să vă gândiți puțin! Winnetou a venit aici împreună cu sora și cu tatăl lui pentru a lua pepite de aur. Cei trei au fost atacați, și Winnetou, un om inteligent, și-a dat seama numaidecât că taina comorii apașilor fusese descoperită. Indianul și-a dat seama că Santer are să se întoarcă aici pentru a lua aurul. Dacă dumneavoastră v-ați fi aflat în locul lui Winnetou, ce ați fi făcut, domnule Gates? Ați fi lăsat aurul aici?

— La dracu'! a izbucnit Gates.

— Răspundeți, domnule Gates!

— Hm! Asta e o idee, dar nu cred că e o idee strălucită!

— Dacă credeți cumva că Winnetou a fost un prost, nu aveți decât să căutați aur aici, dar nu-mi spuneți mie că eu caut pepitele pe ascuns! Nu permit nimănui să spună un astfel de lucru despre mine!

— Credeți că aici nu vom găsi aur?

— Sunt sigur de asta.

— Atunci de ce ați mai venit cu noi?

Pentru că nu-i puteam spune lui Gates adevărul, am replicat:

— Fiindcă abia acum m-am gândit că Winnetou s-ar fi putut să ia aurul.

— Carevasăzică, până acum ați fost la fel de prost ca și noi! Recunosc faptul că s-ar putea ca teoria dumneavoastră să fie adevărată, numai că există și argumente împotriva ei.

— Care ar fi aceste argumente?

— Mă voi opri doar asupra unuia dintre ele: locul în care se află aurul este greu de găsit și de aceea Winnetou a lăsat pepitele aici. Credeți că este exclus să am dreptate?

— Nu, nu este exclus.

— Prea bine! Aș mai putea aduce și alte argumente prin care să combat teoria dumneavoastră, dar n-o voi face. Să-l așteptăm pe domnul Santer și să vedem ce ne va spune dumnealui.

— Când credeți că va sosi Santer aici?

— Astăzi în niciun caz. Măine cred.

— Măine? Nu cred! Știu și eu unde se află Salt Fork. Dacă se grăbește, Santer poate ajunge aici poimăine. Ce facem până atunci?

— Vânam. Doar trebuie să mâncăm, nu-i așa?

— Hm! Credeți că e cazul să iau parte și eu la vânătoare?

Am pus această întrebare, sperând că vor pleca să vâneze și mă vor lăsa singur. Speranța mi s-a împlinit, pentru că Gates a replicat:

— Nu, nu, pentru că ați strica totul. O să vânez eu, și Clay mă va însoți. Vânam noi ceva! Dumneavoastră veți rămâne aici cu Summer.

Gates și Clay și-au luat puștile și au plecat. Oare Gates voia ca eu să fiu supravegheat tot timpul? Poate, dar pentru asta ar fi trebuit să mă considere mai șiret. Oricum, Gates avea o părere foarte proastă despre mine. Mă disprețuia, pentru că eu nu mă pricepeam decât la capcanele mele, dar nu s-a gândit că un om care vânează folosind capcane trebuia să știe să tragă și cu pușca.

Gates și Clay au umblat prin pădure toată după-amiaza și, către seară, s-au întors cu un biet iepuraș. Din acest iepuraș trebuia să ne săturăm toți patru. A doua zi în zori, Gates a plecat la vânătoare împreună cu Summer și cei doi au izbutit să împuște câțiva porumbei care erau atât de bătrâni și aveau carnea atât de tare, încât abia dacă am putut-o mânca.

— Avem ghinion! Un ghinion nemaipomenit! a spus Gates. Nu se arată vânatul! Pur și simplu nu se arată!

— M-aş bucura dacă ghinionul dumneavoastră s-ar putea prăji şi mânca! am spus eu. Sunt sigur că porumbeii ăştia sunt de pe vremea lui Adam. Îmi pare rău că au murit la această vârstă fragedă!

— Râdeţi de mine, domnule?

— Nu, nicidecum! Vă puteţi închipui că stomacul meu nu se osteneşte să vă ia în râs.

— Dacă-i așa, atunci poate că veţi vâna dumneavoastră ceva mai bun!

— Prea bine! O să vă aduc o friptură bună!

— Tare sunt curios ce o să vânaţi!

— Un iepure sau un porumbel bătrân o să împrusc eu!

Mi-am luat puştile şi am plecat. L-am auzit pe Gates spunând în batjocură:

— Uite-l că pleacă cu puştile lui! O să tragă-n copaci, dar nu va fi în stare să vâneze nici măcar un şoarece!

Mai mult nu am auzit, dar aş fi făcut tare bine dacă aş mai fi tras cu urechea! Cei trei voiau să râdă de mine şi erau convinşi că mă voi întoarce cu mâna goală. Lucrul de care mi-am dat seama abia mai târziu a fost acela că Gates şi tovarăşii săi au plecat de lângă morminte, îndată ce m-am depărtat şi eu. Poate că m-aş fi putut întoarce, poate că aş fi găsit chiar atunci testamentul lui Winnetou. Poate că lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel, dar nu a fost să fie așa!

Tovarăşii mei o luaseră spre sud atunci când vânaseră, astfel încât trebuia să mă aştept la faptul că goniseră toate animalele sălbatice. De aceea am luat-o spre nord, sperând că voi putea vâna ceva. Vedeam înaintea mea câmpia, locul în care îi adusesem pe kiowaşi pentru ca mai târziu să-i atragem în capcană. Era ora amiezii, adică nu era un moment prielnic pentru vânatoare. Aşa se face că a trebuit să mă mulţumesc cu doi cocoşi de munte.

Capitolul 9

TESTAMENTUL APAȘULUI

Când am ajuns în tabăra noastră, nu i-am găsit acolo pe Gates, Clay și Summer. Pândeau prin tufișuri ca să vadă ce am vânat? Plecaseră ei înșiși la vânătoare? I-am strigat și nu am primit niciun răspuns. Am cercetat repede împrejurimile și m-am convins că plecaseră într-adevăr.

Trebuia să mă apuc de lucru cât mai repede! Folosindu-mă de cuțit, am depărtat o bucată de glie cu iarbă, cu gândul de a o pune la locul său după ce aş fi găsit testamentul lui Winnetou, astfel încât să nu se observa că săpasem.

Lucram repede și trăgeam din când în când cu urechea pentru a-mi da seama dacă nu cumva se auzea zgomot de pași, căci Gates și prietenii săi puteau să apară din clipă-n clipă. Lucram cu încordare și este de la sine înțeles că nu puteam fi foarte atent la tot ce se petrecea în jurul meu.

Gaura pe care o făceam se mărea din ce în ce mai mult, ajungând, în cele din urmă, la adâncimea de un metru. La un moment dat, am atins o piatră cu lama cuțitului. Am dat deoparte bolovanul și apoi am descoperit că sub acesta se afla încă unul, pe care l-am îndepărtat. Sub cele două pietre mari se găsea un soi de locaș minuscul, cu pereți din piatră. În acest spațiu secret nu pătrunsese nici măcar cea mai mică urmă de umezeală. Am zărit o bucată de piele groasă... testamentul fratelui meu de cruce! În clipa

următoare, am băgat prețiosul testament în buzunar și am început să astup cu mișcări repezi gaura pe care o făcusem. Nimeni nu-și putea da seama că săpasem în partea vestică a mormântului mării căpetenii, Inciu-Ciuna.

Nu se auzea niciun zgomot, nu se apropia nimeni, astfel încât am desfăcut bucata de piele cusută sub formă de plic. În acest plic improvizat, cusut cu intestin de cerb, am găsit mai multe foi de hârtie. Ce se cuvenea să fac? Să citesc testamentul chiar atunci, sau să-l ascund? De ce să-l fi ascuns? Dacă veneau cei trei tovarăși ai mei, nu-și puteau da seama ce citeam. Puteam ține în mână o scrisoare pe care o promisem de la cineva și pe care nu avusesem vreme să o citesc până atunci. Oricum, nu aveau niciun drept să mă întrebe ce citeam și, dacă ar fi îndrăznit să o facă, le puteam spune orice-mi trecea prin cap. Ardeam de nerăbdare să citesc cele scrise de Winnetou. Era limpede că apașul învățase să scrie de la Klekihipetra, numai că nu avusese destulă vreme pentru a-și exersa scrisul. Cunoșteam slova lui Winnetou. Apașul scrisese, ce-i drept rar, în carnetul pe care-l purtam tot timpul la mine. Nu avea un scris frumos, dar literele se puteau înțelege foarte bine, fiind asemănător cu acela al unui băiat de paisprezece ani, care își dăduse toată osteneala pentru a așterne pe hârtie slove caligrafice.

Nu mai aveam răbdare și am început să citesc. Da, acesta era, într-adevăr, scrisul lui Winnetou. Literele aveau toate aceeași dimensiune, erau pictate cu tocul! Oare de unde avusese hârtie, toc și cerneală, unde scrisese el acest testament și cât timp îi luase ca să aștearnă pe hârtie dorințele ce urmau a fi respectate după moartea sa? Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi i-am șters repede și am început să citesc:

Dragul și bunul meu frate!

Tu trăiești, iar Winnetou, care te iubește nespus de mult, este mort. Sufletul apașului se află acum la tine. Tu îl ții acum în mână, căci sufletul apașului îți vorbește acum prin aceste foi de hârtie. Fie ca vorbele scrise de mine să pătrundă în sufletul tău!

Tu vei afla care sunt ultimele dorințe ale fratelui tău de cruce. Tu vei citi cuvinte multe și nu le vei uita nicicând. Mai întâi se cuvine să-ți spun lucrurile cele mai însemnate. Tu vei vedea mult aur și cu acest aur vei face ceea ce îți spune acum spiritul meu. Aurul se afla la Nugget Tsil, dar Santer, ucigașul, a râvnit la acest aur. De aceea Winnetou a luat metalul galben și l-a dus la Deklil-to¹, unde tu te-ai aflat împreună cu Winnetou cu multă vreme în urmă. Acum îți voi spune unde se găsește aurul! Vei merge până la Indeltshe-tshil². De acolo vei urca până la Tse-shosh³ și vei înainta până la cascadă. Acolo vei descăleca și te vei cățăra...

Atât am putut citi, pentru că am auzit un glas în spatele meu:

— Bună ziua, domnule Shatterhand! Încerci din greu să descifrezi o scrisoare?

M-am întors numaidecât și mi-am dat seama că făcusem cea mai mare prostie. Lăsasem la zece pași de mine cocoșii vânați și puștile mele. Stătusem cu spatele la cărarea ce urca spre mormântul lui Inciu-Ciuna. Omul care îmi vorbise era... Santer!

În clipa următoare am dus mâna la brâu, sau mai bine spus am dus mâna în locul în care ar fi trebuit să se afle brâul meu, cu revolverele. Din păcate, în momentul în care am început să sap, am lăsat deoparte brâul și armele.

Santer a observat gestul meu și a spus, râzând:

— Să nu faci nicio mișcare! Să nu îndrăznești, că te ucid! Vorbesc serios!

L-am privit pe Santer în ochi și mi-am dat seama numaidecât că netrebnicul ar fi fost în stare să mă împuște fără a clipi măcar. Mi-am recăpătat însă sângele rece și l-am privit liniștit.

— În sfârșit, viața dumitale se află în mâinile mele! a continuat ucigașul. Vezi că degetul meu se află pe trăgaci? Nu trebuie să fac decât o mișcare și-ți trimit un glonț în cap! Dacă miști, te trimit în iad! Nu te-ai fi așteptat să ajung deja aici, nu?

— Nu, nu m-aș fi așteptat, am replicat eu.

¹ Apa întunecată (n.a.).

² Pădurea de molizi (n.a.).

³ Stânca ursului (n.a.).

— Ai crezut că voi sosi abia mâine pe înserat. Ei, uite că te-ai înșelat!

Hm! Nemernicul aflase și asta! Era limpede că vorbise cu tovarășii mei. Dar unde se aflau, oare? Dacă s-ar fi aflat lângă mine, aș fi fost și mai liniștit. Gates, Clay și Summer nu erau niște ucigași. Știam foarte bine acest lucru. Poate că netrebnicului i-ar fi fost greu să măucidă sub ochii celor trei, dar eram singur cu el și am încercat să-mi păstrez calmul.

— Am vrut să ajung la Salt Fork, a spus Santer. Am vrut să ajung acolo pentru a-i spune lui Tangua că potaia aia de Winnetou a murit, dar în drum m-am întâlnit cu o ceată de kiowași. Le-am spus lor totul. Nu mai avea rost să bat drumul până la Salt Fork și de aceea am ajuns aici mai devreme. M-am întâlnit apoi cu Gates și mi-a spus că a adus cu sine pe un anume Jones. Gates mi-a mai spus că domnul Jones ar avea două puști, una veche și foarte mare și una mică. Am intrat la bănuieli, i-am cerut lui Gates să mi-l descrie pe domnul Jones și astfel mi-am dat seama că era vorba despre dumneata. Domnul Jones făcuse pe prostul și purta haine croite din pânză albastră, dar acest domn Jones nu putea fi decât Old Shatterhand. Am venit tiptil până aici și te-am pândit. Am văzut cum ai săpat la mormânt și ai dat la iveală niște hârtii. Ei, spune-mi și mie ce-i cu hârtiile alea?

— Sunt niște măsuri pe care le-a luat un croitor, am replicat eu.

— Să nu crezi cumva că poți face glume cu mine! Ce sunt hârtiile alea?

— Așa cum am mai spus, sunt niște măsuri pe care le-a luat un croitor. Vino să le vezi!

— Nici prin gând nu-mi trece! Mai întâi trebuie să mă asigur că nu poți face nicio mișcare! Ce cauți în Mugwort Hills, adică în munții pe care Winnetou îi numea Nugget Tsil?

— Caut comori.

— Aha! Mă gândeam eu!

— Dar din păcate nu găsesc decât însemnări pe care și le fac croitorii.

— O să mă uit eu la hârtiile alea! Pe dumneata te poartă dracu' tocmai prin locurile pe unde nu ar trebui să te afli! De data asta diavolul a făcut o treabă bună! S-a zis cu dumneata!

— Sau poate cu dumneata! Unul dintre noi doi trebuie să moară! Țsta-i lucru sigur!

— Potaie obraznică! a izbucnit Santer. Faci parte dintre acele animale care mai mârâie și-n clipa morții, dar nu-ți mai folosește la nimic dacă latră! Oasele îngropate aici le vom lua noi!

— Luați-le! Din partea mea n-aveți decât să începeți să le și roadeți!

— Nu mă lua peste picior! Poate că aici nu se mai află aur, dar hârtiile pe care le ții în mână ne vor conduce cu siguranță la comoara apașilor!

— Încearcă să-mi iei aceste hârtii!

— Le voi lua, nu avea nicio grijă! Ține minte: dacă faci o mișcare greșită, sau dacă nu-mi dai ascultare, trag! Poate că pe altul nu l-aș fi împușcat, ci m-aș fi mulțumit doar să-l ameninț. Dumneata însă ești cel mai primejdios dintre netrebnicii pe care i-am întâlnit vreodată!

— Asta știu eu prea bine.

— Bine că ești de părerea mea!

Santer a întors capul într-o parte și a spus:

— Veniți încoace și legați-l!

Gates, Clay și Summer, care se ascuseseră după niște copaci, au ieșit la iveală și s-au îndreptat spre mine. Gates a încercat chiar să se scuze, spunând, în timp ce scotea o curea din buzunar:

— Domnule, am aflat cu uimire că sunteți Old Shatterhand. De ce ne-ați mințit? Ați vrut să ne trageți pe sfoară și acum trebuie să vă legăm! Să nu vă opuneți cumva! Domnul Santer o să tragă! De asta puteți să fiți siguri!

— Nu mai vorbiți atâta! a strigat Santer. Lasă hârtiile deoparte, domnule Shatterhand!

Era sigur că mă aflu în mâinile lui, dar eu știam acum că Santer era al meu! Trebuia doar să mă folosesc din plin de situația în care mă găseam. Vrând să-mi lege mâinile, Gates s-a așezat între mine și Santer.

Netrebnicul a strigat:

— Nu stați acolo, domnule Gates! V-ați așezat între mine și el! Dacă trebuie să trag, o să...

Mai mult nu a apucat să spună, pentru că l-am apucat pe Gates de brâu, l-am ridicat de la pământ și l-am aruncat spre Santer. Răufăcătorul a vrut să se ferească, dar era prea târziu. Gates a căzut peste Santer și banditul s-a prăbușit la pământ, scăpând arma din mâini. M-am aruncat numaidecât asupra netrebnicului și l-am lovit cu pumnul în tâmplă. Santer a leșinat imediat. I-am smuls banditului revolverul de la brâu și le-am spus celor trei tovarăși ai lui Santer:

— V-am dovedit acum că eu sunt Old Shatterhand! Ați vrut să mă luați ostatic! Lăsați armele deoparte că, dacă nu, trag. Nu glumesc! Așezați-vă lângă mormântul fiicei căpeteniei!

„Vânătorii trăiți în Vest” mi-au dat ascultare numaidecât.

— Stați nemișcați! Dați-mi ascultare și nu veți păți nimic, pentru că ați fost atrași într-o capcană! Dacă nu-mi dați ascultare sau încercați să fugiți, veți muri pe loc!

— Groaznic! Cumplit! a exclamat Gates. Am zburat prin aer de parcă aș fi fost o bilă! Cred că mi-am rupt ceva!

— Asta-i numai vina dumneavoastră! am replicat eu, tăios. De acum încolo se cuvine să aveți mai mare grijă cu cine intrați în cârdășie. De unde ați avut cureaua pe care ați vrut s-o folosiți pentru a mă lega?

— De la domnul Santer.

— Și mai aveți astfel de curele?

— Da!

— Dați-le-ncoace!

Gates a scos imediat curelele pe care le mai avea prin buzunare și mi le-a dat. L-am legat pe Santer și apoi am spus satisfăcut:

— Așa! Să vă leg și pe dumneavoastră, domnule Gates?

— Nu, nu mulțumesc! a replicat Gates. Mie-mi ajunge! O să stau liniștit aici, cât veți vrea!

— Bine faceți, pentru că vedeți că nu știu de glumă!

— Mulțumesc, a spus Gates. Am aflat eu cum sunt glumele dumneavoastră! Și noi care credeam că sunteți un om oarecare, un om care se pricepe doar la capcanele lui!

— Ați uitat că un om care se pricepe doar la capcanele lui, cum spuneți dumneavoastră, trebuie să știe multe în afară de cele legate de capcane. Ați vânat ceva?

— Nimic!

— Ia uitați-vă la cei doi cocoși de munte pe care i-am vânat eu. Dacă vă purtați așa cum se cuvine, vom împărți carnea păsărilor. O să vă convingeți că v-ați înșelat în privința lui Santer. Santer este un nemernic. Uitați că-și revine.

Santer a deschis ochii, m-a privit mai întâi pe mine, apoi s-a uitat la Gates, Clay și Summer și, în cele din urmă, a exclamat:

— Ce? Ce-i asta? Sunt... legat!

— Da, ești legat, domnule Santer! am spus eu, zâmbind. S-a întors roata!

— Câine! a urlat netrebnicul.

— Taci, i-am spus eu, nu faci decât să-ți îngreunezi situația!

— Să te ia dracu', nemernicule!

După ce a țipat la mine, Santer i-a privit pe cei trei „viteji” și i-a întrebat:

— Ați ciripit ceva?

— Nu! l-a asigurat Gates.

— Nici nu v-aș fi sfătuit! a replicat Santer, amenințător.

— Despre ce este vorba? Ce nu trebuie să spună? am întrebat eu.

— Nimic! a replicat netrebnicul, tăios.

— Haide, vorbește, că, de nu, îți dezleg eu limba! i-am spus lui Santer. Dă-i drumul!

— E vorba despre aur, a spus Santer, supărat.

— Cum adică despre aur? am întrebat eu.

— Da, despre locul în care cred că este ascuns aurul. Le-am spus unde cred că s-ar afla comoara apașilor și credeam că au vorbit despre asta.

— Așa e? l-am întrebat eu pe Gates.

— Da, a răspuns omul.

— Santer nu v-a mai spus nimic altceva?

— Nimic.

— Să nu umblați cu minciuni! Vă spun doar că, mințindu-mă, nu îmi faceți rău mie, ci vouă înșivă!

Gates a ezitat câteva clipe și apoi a spus:

— Puteți să mă credeți, domnule! Domnul Santer nu a vorbit cu noi decât despre aur.

— Nu vă cred și vă mai spun încă o dată că veți avea probleme! Vă rog să-mi spuneți adevărul, domnule Gates! Santer a vorbit cu dumneavoastră despre kiowași, când v-a întâlnit în vale?

— Da.

— Era singur?

— Da.

— I-a întâlnit, într-adevăr, pe kiowași?

— Da.

— Și nu a mai mers până la Salt Fork?

— Nu.

— Santer a întâlnit o ceată numeroasă de kiowași?

— Da, erau șaiszeci de războinici.

— Cine se găsea în fruntea lor?

— Pida, fiul lui Tangua.

— Unde sunt kiowașii acum?

— Sunt în satul lor.

— Mi-ați spus adevărul?

— Da.

— Prea bine, domnule Gates! Fiecare doarme cum își așterne. De m-ați mințit, aveți să regretați mai târziu. În ceea ce privește aurul, ați venit degeaba până aici. Nu veți găsi nici măcar un gram de aur.

Spunând acestea, am luat testamentul lui Winnetou și l-am așezat cu grijă în învelișul din piele în care se aflase.

— Cred că domnul Santer știe mai bine unde se găsește aurul, în orice caz, mai bine decât dumneavoastră, mi-a spus Gates.

— Nu știe nimic! am spus eu, tăios.

— Atunci poate știți dumneavoastră? m-a întrebat Gates.

— Poate că știu!

— Spuneți-ne și nouă unde se află!

— Asta îmi este interzis!

— Poftim! a izbucnit Gates. Dumneavoastră nu vreți să împărțiți aurul cu noi! Nu sunteți un om adevărat, care împarte totul cu tovarășii săi!

— Aurul nu vă aparține! am replicat eu, hotărât.

— Dar ar fi putut să ne aparțină, pentru că domnul Santer ne-ar fi dat și nouă.

— Acest domn care este acum ostaticul meu? am întrebat eu.

— Ce puteți să-i faceți? m-a întrebat Gates. Domnul Santer își va redobândi libertatea.

— Cred mai curând că va fi pedepsit pentru faptele sale.

La auzul acestor cuvinte, Santer a izbucnit în râs. M-am întors spre el, spunând:

— Mai târziu o să vă piară pofta de râs! Ce credeți că am să vă fac eu acum?

— Nimic! a replicat ucigașul, zâmbind.

— Cine mă poate opri să vă trag un glonț în cap?

— Chiar dumneata însuși! Se știe bine că Old Shatterhand nu ucide oamenii!

— Așa este, nu-mi place să ucid oameni, numai că dumneata meriți să mori. Dacă te-aș fi întâlnit în urmă cu numai câteva săptămâni, te-aș fi împușcat cu siguranță. Între timp, lucrurile s-au mai schimbat. Winnetou a murit. El a murit crezând în Mântuitor. Când a închis ochii, era creștin. Răzbunarea trebuie să fie îngropată odată cu apașul.

— Lăsați deoparte vorbele astea meșteșugite! a strigat Santer. Old Shatterhand nu îndrăznește să ucidă! Asta este de fapt! Despre asta-i vorba!

Santer era de-a dreptul obraznic, numai că am pus obrăznicia sa pe seama furiei de care era cuprins, așa încât i-am spus:

— Insultă-mă! Un om ca dumneata nu mă poate înfuria. Am spus că răzbunarea trebuie să fie îngropată odată cu Winnetou, numai că între răzbunare și pedeapsă este o mare deosebire. Creștinii nu trebuie să fie răzbunători, dar se cuvine să-i pedepsească pe răufăcători. Fiecare păcat trebuie să fie ispășit. Nu am să mă răzbun pe dumneata, dar am să te pedepsesc.

— Ah! N-aveți decât să-i spuneți cum vreți! Pentru mine-i același lucru, dacă vorbești despre răzbunare sau pedeapsă. Mă faci să râd! Spui că nu vrei să te răzbuni pe mine, dar zici că o să mă pedepsești! Cred că ai să mă omori. O crimă rămâne o crimă, orice-ai face. Nu te mai împăuna atât cu faptul că ai fi creștin!

Nu mi-am ieșit din fire, ci am spus liniștit:

— Te înșeli. Nici nu-mi trece prin cap să-ți iau viața. Te voi duce la cel mai apropiat fort și acolo te voi da pe mâna judecătorului.

— Asta ai de gând să faci?

— Bineînțeles.

— Și cum vrei să duci toate astea la bun sfârșit?

— Asta-i treaba mea!

— Ba e și treaba mea, pentru că eu sunt cel pe care vrei să-l iei ostatic. Cred că totul se va petrece pe dos, adică eu te voi lua ostatic pe dumneata și, pentru că eu nu sunt un bun creștin, am să mă răzbun. Da! Răzbunarea mea! Ia uite-o că vine! Vine! Vine!

Santer era bucuros și bucuria lui era întemeiată, pentru că am auzit numai decît niște urlete înfiorătoare și am văzut apărând mai mulți războinici indieni, vopșiți în culorile războiului. Erau kiowași. Indienii m-au înconjurat numai decît. Gates mă mințise! Santer întîlnise o ceată de kiowași pe drumul către Salt Fork. Le spusese războinicilor că Winnetou a murit și îi adusese cu el la Nugget, Tsil. Kiowașii îl urmaseră bucuroși. Fratele meu de cruce încetase din viață și dușmanii lui voiau neapărat să se bucure de acest eveniment. Unde puteau sărbători mai bine moartea lui Winetou decît la mormintele tatălui și surorii sale? Pe lângă toate acestea, kiowașii aveau acum și satisfacția de a mă prinde pe mine, fratele de cruce al lui Winnetou.

În primul moment, am vrut să mă apăr și am scos revolverul, dar l-am pus din nou la brâu, când m-am văzut înconjurat de șaiszeci de războinici. Nu puteam să fug și nu avea niciun rost să încerc să mă apăr. I-am respins pe indienii care voiau să pună mâna pe mine și am spus:

— Old Shatterhand va fi de bunăvoie ostaticul războinicilor kiowași! Căpetenia Pida se află aici?

Pida se afla lângă un copac și privea la războinicii săi.

— De bunăvoie? a întrebat Santer, batjocoritor. Acest om care-și zice Old Shatterhand se predă de bunăvoie dușmanului? Îmi vine să râd! Old Shatterhand nu se predă de bunăvoie. El este nevoit să se predea, fiindcă altfel va fi ucis! Pe el!

Santer îi îndemna pe kiowași să mă atace, dar nu se apropia de mine. Indienii s-au năpustit asupra mea, dar nu au pus mâna pe arme, fiindcă voiau să mă prindă viu. M-am apărut cum am putut. Am doborât la pământ câțiva kiowași, dar erau prea numeroși și m-au dovedit.

Deodată, s-a auzit glasul lui Pida:

— Stați pe loc! Lăsați-l în pace pe Old Shatterhand! Old Shatterhand a spus că este ostaticul meu!

Indienii s-au dat câțiva pași înapoi, dar Santer a strigat, furios:

— De ce să fie cruțat? Merită să fie bătut de războinicii kiowași! Pe el! Pe el, vă poruncesc!

Pida s-a apropiat numaidecât de Santer și l-a întrebat:

— Tu să poruncești? Oare nu știi cine este căpetenia acestor războinici?

— Tu ești căpetenia lor! a răspuns netrebnicul.

— Și tu cine ești? a întrebat tânărul șef de trib.

— Prietenul kiowașilor. Sunt prietenul kiowașilor și vitejii războinici kiowași trebuie să țină seama de dorința prietenului lor!

— Tu ești prietenul kiowașilor? Cine ți-a spus asta? a întrebat Pida.

— Tatăl tău!

— Nu e adevărat. Tangua, marea căpetenie a kiowașilor, nu a rostit niciodată cuvântul „prieten” atunci când a vorbit cu tine sau despre tine.

Cât a avut loc acest schimb de replici, poate că aș fi izbutit să fug, pentru că războinicii erau atenți la Santer și la Pida, numai că aceasta ar fi însemnat să nu-mi pot lua puștile.

Pida s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

— Old Shatterhand vrea să fie ostaticul meu?

— Da, am răspuns eu.

— Ne va da el tot ce are asupra sa?

— Da.

— Și se va lăsa legat?

— Da.

— Atunci dă-mi armele tale!

Într-un fel mă bucura faptul că tânărul șef de trib îmi cerea armele. Aceasta însemna că se temea de mine. I-am dat lui Pida revolverele și cuțitul. Santer a luat carabina Henry și doborâtorul de urși. Tânăra căpetenie l-a văzut și l-a și l-a întrebat:

— Cu ce drept pui tu mâna pe armele lui Old Shatterhand? Pune-le jos!

— Nici prin cap nu-mi trece! a replicat ucigașul. Aceste arme sunt ale mele!

— Acele arme i-au aparținut lui Old Shatterhand. Old Shatterhand este ostaticul meu. Toate armele lui Old Shatterhand sunt ale mele!

— Cui se cuvine oare să-i mulțumești pentru faptul că Old Shatterhand se află acum în mâinile tale? Mie! Mie se cuvine să-mi mulțumești! Când ai venit tu cu războinicii tăi, Old Shatterhand era deja ostaticul meu. Old Shatterhand este și acum ostaticul meu. Nu am de gând să-ți dau ție vestitele sale puști!

Pida a ridicat mâna amenințător și a spus:

— Pune armele jos! Acum!

— Nu! a replicat Santer.

— Luați-i armele! le-a porunci șeful de trib războinicilor săi.

— Vreți să puneți mâna pe mine? a întrebat Santer, indignat, vrând să se apere.

— Luați-i armele! a repetat tânărul șef de trib.

Când a văzut că războinicii s-au năpustit asupra lui, Santer a aruncat puștile mele, strigând:

— Iată-le! Le-am aruncat! Dar tot ale mele vor fi! Mă voi plânge lui Tanguai!

— N-ai decât s-o faci! i-a spus Pida, cu adânc dispreț.

Cele două puști i-au fost aduse tinerei căpetenii, iar eu m-am văzut nevoit să întind mâinile, pentru a fi legat. Santer s-a apropiat și a spus, scrâșnind din dinți:

— N-ai decât să păstrezi dracului puștile alea, dar tot ce mai are ostaticul asupra sa îmi aparține! Mai ales asta!

Spunând acestea, nemernicul a băgat mâna în buzunarul în care pusesem testamentul lui Winnetou.

— Înapoi! am strigat eu, și netrebnicul s-a retras speriat doi pași.

A rămas nemișcat preț de câteva clipe, dar apoi și-a venit în fire și a strigat:

— La dracu'! Ia uite, domnule! Omul ăsta e ostatic și mai îndrăznește să mă amenințe!

Santer s-a îndreptat din nou spre mine, pentru a lua din buzunarul meu testamentul lui Winnetou.

Mi-am desprins numaidecât mâinile din cele ale războinicului ce voia să mă lege, l-am apucat pe Santer cu stânga de gât, iar cu dreapta l-am lovit în tâmplă. Netrebnicul a căzut numaidecât la pământ.

— Uff! Uff! Uff! au exclamat kiowașii, cuprinși de admirație.

— Legați-l! a strigat Pida. Întorcându-se apoi spre mine, tânărul șef de trib a spus: Old Shatterhand își merită numele pe care-l poartă! Ce vrea Santer de la tine?

— O hârtie care vorbește.

— Santer vorbea de o comoară!

— Santer nu știe ce vorbește! Spune-mi, sunt ostaticul lui Santer, sau ostaticul tău?

— Ești ostaticul meu!

— Atunci de ce îl lași pe Santer să fure ceea ce îmi aparține?

— Războinicii kiowași vor doar armele tale!

— Și se cuvine ca hârtia care vorbește să ajungă în mâinile lui Santer? Oare un ostatic al lui Pida nu se află sub ocrotirea căpeteniei kiowașe? Orice netrebnic poate umbla după cum pofteste prin buzunarele unui ostatic al lui Pida? M-am predat și prin aceasta ți-am arătat că te respect ca războinic și ca șef de trib. Vrei să dai uitării faptul că eu l-aș putea doborî pe Santer, chiar dacă m-aș mulțumi să-l lovesc doar cu picioarele?

Indianul își respectă dușmanul și prețuiește curajul și mândria acestuia. Când îl luasem ostatic pe tânărul Pida pentru a-l salva pe Sam Hawkens, mă purtasem bine cu tânărul șef de trib. Pida nu uitase acest lucru și nu uitase pe cine are înaintea sa. Indianul a privit în ochii mei și mi-am dat seama că în privirea lui Pida nu

exista nici cea mai mică urmă de dușmănie. După ce a tăcut preț de câteva clipe, tânărul șef de trib a spus:

— Old Shatterhand este cel mai viteaz dintre vânătorii albi. În schimb, netrebnicul pe care Old Shatterhand l-a doborât la pământ are două limbi și fiecare dintre aceste limbi spune altceva. Santer are două fețe pe care le schimbă după placul său. Santer nu va umbla în buzunarele lui Old Shatterhand!

— Îți mulțumesc! Meriți să fii căpetenie a kiowașilor. Tu vei fi cândva unul dintre cei mai vestiți oameni ai tribului tău. Un războinic adevărat își ucide dușmanul, dar nu-l umilește.

Mi-am dat seama numaidecât că îl măgulisem pe tânărul șef de trib, căci Pida m-a privit cu părere de rău, zicând:

— Da, un războinic adevărat își ucide dușmanul! Old Shatterhand va muri. El va muri la stâlpul caznelor!

— Da, am replicat eu. Da, mă puteți supune la chinuri și mă puteți ucide! Nu mă veți auzi nici măcar suspinând, dar pe nemernicul de Santer țineți-l departe de mine!

Un războinic mi-a legat mâinile. După aceea am fost nevoit să mă întind la pământ, astfel încât acesta să-mi lege și picioarele. Între timp Santer și-a revenit, s-a ridicat de la pământ, s-a îndreptat spre mine și a urlat, lovindu-mă cu piciorul:

— Nemernicule! Ai îndrăznit să mă lovești! O să mi-o plătești! O să te sugrum!

A îngenuncheat și a vrut să mă apuce de gât, dar Pida s-a apropiat de el și a strigat:

— Nu te atinge de ostatic! Nu-ți dau voie să-i faci niciun rău!

— Nu-mi pasă dacă-mi dai voie sau nu! a replicat Santer, tăios. Old Shatterhand este dușmanul meu de moarte. El a îndrăznit să mă lovească și pentru asta va afla ce...

Santer nu a putut să-și ducă gândul la bun sfârșit, pentru că am tras genunchii la piept și l-am lovit cu picioarele. Nemernicul a căzut la pământ și a început să urle ca o fiară. Ar fi vrut să se ridice repede, dar n-a putut, pentru că îl dureau oasele. A izbutit totuși să se scoale și a scos revolverul, strigând:

— Nemernicule, ți-a sosit ceasul! Te trimit în iad, acolo unde-ți este locul!

Santer a tras, dar nu m-a nimerit, fiindcă unul dintre kiowași l-a apucat de mână.

— Ce mă apuci de mână? a urlat Santer. Pot să fac ce vreau cu nemernicul ăsta!

— Nu, nu poți să faci ce vrei! i-a spus Pida, amenințător. Old Shatterhand este ostaticul meu! Numai eu am dreptul să-l ating. Numai eu am dreptul să-i iau viața!

— Dar eu i-am jurat răzbunare!

— Asta nu-l privește pe Pida! Tu ai făcut câteva lucruri pentru tatăl meu, marele șef de trib al kiowașilor. Pentru asta părintele meu îți îngăduie să trăiești alături de noi, dar numai atât! Nu te mai umfla în pene! Dacă îndrăznești să te atingi de Old Shatterhand, te voi uide cu mâna mea!

— Ce se va întâmpla cu Old Shatterhand? a întrebat Santer, speriat.

— Ne vom așeza la sfat și vom hotărî aceasta.

— De ce trebuie să vă mai sfătuiți? E limpede ce trebuie să faceți!

— Și ce ar trebui să facem?

— Să-l omorâți!

— Vom face și asta.

— Dar când? Ați venit aici pentru a sărbători moartea lui Winnetou, care a fost dușmanul vostru de moarte. Oare ce ar fi mai frumos pentru voi decât să-l supuneți la cazne chiar aici pe Old Shatterhand, care a fost cel mai bun prieten al lui Winnetou?

— Nu ne este îngăduit să facem asta! a replicat Pida.

— Nu vă este îngăduit? a izbucnit Santer. De ce?

— Pentru că trebuie să-l ducem în satul nostru.

— În satul vostru? Pentru ce?

— Trebuie să-l ducem la părintele meu. Old Shatterhand i-a zdrobit lui Tangua amândoi genunchii. De aceea viața lui Old Shatterhand trebuie să se afle în mâinile lui Tangua. Numai Tangua va hotărî cum și când va muri Old Shatterhand.

— Prostii! a strigat Santer. Asta este o prostie cum nu mi-a fost dat să aud alta mai mare!

— Taci! Pida, tânărul șef de trib, nu face prostii!

— Dar asta este o prostie! Oare nu știi de câte ori a fost luat ostatic acest Old Shatterhand? Nu ai auzit de câte ori a izbutit să scape din mâinile dușmanilor săi? Dacă nu-l ucideți pe loc, ci îl duceți undeva, departe, va izbuti să vă scape!

— Nu va scăpa. Ne vom purta cu el așa cum se cuvine să te porți cu un războinic vestit. Vom fi cu băgare de seamă și Old Shatterhand nu va izbuti să scape.

— La dracu'! Auzi colo! Vă veți purta cu el așa cum se cuvine să te porți cu un războinic vestit! Hm! Nu vreți să-i împlețiți coronițe de flori? Nu vreți să-i împodobiți pieptul cu decorații?

— Pida nu știe ce sunt acelea „decorații”, dar el știe prea bine că ne vom purta față de Old Shatterhand cu totul altfel decât ne-am purta cu tine dacă tu ai fi ostaticul nostru!

— Bine, bine! Acum știu cum stau lucrurile! Am și eu drepturi asupra acestui ostatic. De dragul vostru l-am lăsat în viață, dar acum lucrurile stau altfel. Dacă voi vreți să vă purtați cu el așa cum se cuvine să te porți cu un războinic vestit, atunci voi avea eu grijă ca stimabilul Old Shatterhand să nu aibă o viață ușoară! Pe voi vă poate duce de nas! Vouă vă poate scăpa, dar eu voi fi cu ochii pe el! Voi avea grijă să plătească pentru faptele sale cu vârf și îndesat. Dacă vreți să-l duceți în satul vostru, vă voi însoți și eu!

— Pida nu te poate împiedica să vii cu noi, dar el îți mai spune o dată: dacă îndrăznești să te atingi de Old Shatterhand, Pida te va uide cu mâna sa! Și acum ne vom așeza la sfat!

— Nu mai e nevoie de niciun sfat! a izbucnit Santer. Vă spun eu ce se va întâmpla!

— Santer nu se va așeza la sfat împreună cu noi! a spus Pida, sec. Santer nu se numără printre războinicii noștri!

Pida s-a depărtat, i-a ales pe cei mai vârstnici dintre războinicii săi și s-a așezat la sfat împreună cu ei. Ceilalți kiowași s-au instalat în jurul meu și au început să vorbească între ei în șoaptă, astfel încât eu să nu aud ce-și spuneau. Erau cu toții mândri că îl prinseseră pe Old Shatterhand. Faptul că aveau să mă spună la cazne și că mă vor vedea murind era pentru ei o mare cinste pentru care indienii din alte triburi aveau să-i invidieze cu siguranță.

M-am prefăcut că nu sunt atent la ei, dar i-am privit pe toți pe rând. Pe fețele lor nu se citea nicidecum ura. Pe vremea când nu mă bucuram de faimă și când îi zdrobisem lui Tangua amândoi genunchii, făcând din el un infirm, kiowașii mă urau. Acum, însă, ura nemărginită se mai stinsese, se mai domolise odată cu trecerea anilor. Umblasem mult prin Vest, devenisem vestit și dovedisem de atâtea ori că viața unui războinic roșu prețuia pentru mine la fel de mult ca viața oricărui alb. Poate că numai Tangua mă mai ura cu patimă, pentru că eu eram cel care-i zdrobise genunchii. Marele șef de trib nu recunoștea că el însuși era vinovat pentru ceea ce îndura.

Faptul că îl luasem ostatic pe tânărul Pida și mă purtasem bine cu el conta acum foarte mult pentru mine. Nu mai eram pentru kiowași doar vestitul Old Shatterhand, doar albul care îi zdrobise genunchii lui Tangua. Îmi dădeam bine seama de toate acestea. Kiowașii adunați la sfat mă priveau din când în când, iar în ochii lor se citea respectul. Chiar dacă mă respectau, kiowașii nu aveau să mă cruțe. Știam foarte bine acest lucru și nu-mi făceam iluzii deșarte. Poate că pe un altul l-ar fi eliberat, dar nu și pe mine. Mulți indieni din alte triburi aveau să-i invidieze pe kiowași pentru faptul că izbutiseră să-l ia ostatic pe Old Shatterhand. Mă aștepta moartea, moartea la stâlpul caznelor, și kiowașii erau nerăbdători precum un spectator care intră într-o sală pentru a vedea pentru prima dată o anumită piesă de teatru sau un anumit concert. Kiowașii erau curioși să vadă cum avea să îndure vestitul Old Shatterhand chinurile la care avea să fie supus.

Deși poate să pară ciudat, trebuie să arăt că nu mă temeam. Nu-mi făceam niciun fel de griji cu privire la soarta mea. Câte primejdii nu înfruntasem! Nu mă gândeam la moarte, nu mă gândeam să renunț la orice speranță. Omul este dator să spere, dar este dator și să facă tot ceea ce-i stă-n putere pentru ca speranțele sale să devină realitate.

Santer se așezase lângă Gates, Clay și Summer și le vorbea acestora, încercând parcă să-i convingă în legătură cu un anumit lucru. Bănuiam despre ce era vorba. Gates, Clay și Summer auziseră cu siguranță de Old Shatterhand. Aflaseră, desigur, că Old Shatterhand nu era vreun nemernic și purtarea lui Santer față de

mine făcuse o impresie proastă asupra lor. Probabil că cei trei aveau și remușcări. Nu-mi spusese că Santer îi adusese cu sine pe războinicii lui Pida și, de fapt, ei erau vinovați pentru faptul că eram acum ostaticul indienilor. Santer își dădea silința de a-i convinge pe tovarășii săi că remușcările nu-și aveau rostul.

Sfatul kiowașilor nu a durat foarte mult. I-am văzut ridicându-se în picioare pe războinicii vârstnici care stătuseră alături de Pida, iar șeful de trib le-a spus oamenilor săi:

— Războinicii kiowași nu vor rămâne aici. Ei vor pleca spre satul lor, după ce vor fi mâncat. Războinicii kiowași să mănânce și să se pregătească de plecare!

Mă așteptasem la o asemenea hotărâre. Ceea ce m-a uimit a fost faptul că Santer a sărit de la locul său și s-a îndreptat spre Pida, zicând:

— Vreți să plecați? Bine, dar hotărâsem că veți rămâne aici câteva zile!

— Hotărârile luate mai pot fi schimbate! a răspuns Pida, scurt.

— Voi ați să sărbătoriți moartea lui Winnetou!

— O vom sărbători mai târziu!

— Când?

— Tangua ne va spune aceasta.

— De ce vreți să plecați atât de repede de-aici?

— Pida nu trebuie să-ți dea socoteală, dar el va răspunde la această întrebare, astfel încât răspunsul să fie auzit și de Old Shatterhand.

Pida s-a întors cu totul spre mine și a spus:

— Când am venit în acest loc pentru a sărbători moartea lui Winnetou, noi nu bănuiam că vom avea bucuria de a-l lua ostatic pe Old Shatterhand, prietenul și fratele de cruce al apașului. Acest lucru aduce pentru noi și mai multă bucurie. Winnetou a fost dușmanul nostru, dar el a fost în același timp un războinic roșu. Old Shatterhand este și el dușmanul nostru, numai că e alb. Moartea lui va aduce multă bucurie printre copiii și femeile ce se află în satul nostru. Toți kiowașii vor sărbători atât moartea lui Winnetou, cât și sfârșitul lui Old Shatterhand. Alături de mine se află doar câțiva războinici, iar eu nu sunt destul de vârstnic pentru a hotări în ce fel

trebuie să moară Old Shatterhand. Pentru a se hotărî când și cum va muri Old Shatterhand, este nevoie să se adune întreg tribul. Tangua, cel mai vârstnic și cel mai mare dintre șefii de trib ai kiowașilor, își va face auzit glasul. El va spune ce se cuvine să se întâmple. De aceea nu vom mai zăbovi, ci vom pleca spre satul nostru cât mai curând. Frații și surorile noastre trebuie să afle cât mai repede veștile bune!

— Dar nu există un loc mai bun pentru a-l supune la cazne pe Old Shatterhand decât cel în care ne găsim chiar acum! a spus Santer.

— Și Pida știe asta, dar cine spune că Old Shatterhand nu va muri chiar aici? Oare nu ne putem întoarce mai târziu în acest loc?

— Asta nu se poate. Tangua va vrea să fie de față la moartea lui Old Shatterhand și Tangua nu mai poate umbla călare.

— Tangua va fi adus aici cu ajutorul a doi cai, a replicat Pida. Tangua poate hotărî ce vrea, dar Old Shatterhand tot aici va fi îngropat!

— Chiar dacă va muri la Salt Fork? a întrebat Santer.

— Chiar și atunci!

— Cadavrul său va fi adus aici?

— Da.

— De către cine?

— De către mine!

— Nu pricep! Nu pricep cum un războinic roșu poate să-și dea atâta osteneală pentru a căra până aici leșul unui nenorocit de câine alb!

— Te voi face să pricepi, astfel încât să-l poți cunoaște mai bine pe tânărul șef de trib Pida pe care se pare că nu-l cunoști destul de bine. De asemenea, se cuvine ca Old Shatterhand să afle cum îi mulțumesc eu pentru că m-a lăsat în viață atunci când am fost ostaticul său.

Spunând acestea, tânărul șef de trib s-a întors spre mine, fără a-i mai acorda atenție lui Santer și a spus:

— Old Shatterhand este dușmanul nostru, dar el este un războinic nobil. Old Shatterhand ar fi putut să-l ucidă pe Tangua atunci când s-a luptat cu el pe malul lui Rio Pecos, dar l-a cruțat,

zdrobindu-i genunchii. Toți războinicii roșii au aflat ce s-a petrecut la Rio Pecos și se cuvine să-l prețuiască pe vestitul vânător alb. Old Shatterhand va trebui să moară, dar va muri ca un erou. El ne va dovedi că poate îndura toate chinurile la care va fi supus, fără a ofta măcar. Iar după ce va fi murit Old Shatterhand, trupul său nu va fi aruncat în apă spre a fi mâncat de pești, nu va fi lăsat în prerie, spre a fi mâncat de lupi și ciugulit de ulii! Nu, nu! Old Shatterhand este o mare căpetenie și o mare căpetenie trebuie să aibă un mormânt, un mormânt care să ne facă și nouă cinste. Unde să se afle acest mormânt? Pida a auzit că frumoasa fiică a lui Inciu-Ciuna i-a dăruit inima lui Old Shatterhand. De aceea se cuvine ca trupul neînsuflețit al lui Old Shatterhand să fie alături de mormântul frumoasei fiice a apașilor, astfel încât sufletele celor doi să se poată întâlni pe veșnicele plaiuri ale vânătorii. Așa îi mulțumește Pida lui Old Shatterhand, care i-a cruțat viața. Frații mei roșii au auzit cuvintele mele. Sunt ei de părerea mea?

— *Howgh! Howgh! Howgh!* au exclamat kiowașii.

Santer a izbucnit în râs, zicând batjocoritor:

— Te felicit! O nuntă pe lumea cealaltă și pe deasupra cu o indiancă frumoasă! Ce rău îmi pare că nu pot fi și eu de față. Nu mă inviți?

— Nu e nevoie să te mai invit, am răspuns eu, calm. Dumneata vei ajunge înaintea mea pe lumea cealaltă.

— Ai zis că o să ajung pe lumea cealaltă înaintea dumitale? Nu crezi că totul e pierdut? Nu te dai bătut? Bine că am aflat ce gândești! O să fiu cu ochii pe dumneata, de asta poți să fii sigur!

Indienii au pornit-o spre vale, pentru a-și lua caii. Picioarele mi-au fost lăsate libere, astfel încât să pot merge, dar am fost legat de doi războinici. Pida și-a pus pe umăr puștile mele și am pornit. În urma mea veneau Santer și cei trei tovarăși ai săi, ducându-și caii de dârlogi.

În vale am mai zăbovit o vreme. Indienii au aprins mai multe focuri și au prăjit carne. Mi-au dat și mie de mâncare. Am primit o bucată mare de carne, pe care abia dacă am putut să o mănânc toată. Pentru a putea mânca și eu, indienii m-au dezlegat, dar au avut grijă să mă supravegheze tot timpul. După ce am terminat, am

pornit la drum. Războinicii m-au legat pe cal și am început drumul către satul kiowașilor.

Când am ajuns în prerie, am întors capul și am mai privit o dată mormintele lui Inciu-Ciuna și Nșo-ci. Oare aveam să mai văd vreodată aceste morminte? Eu speram că da! Speram, de asemenea, că le voi vedea fiind liber!

Am mai descris drumul care leagă Nugget Tsil de satul kiowașilor, aflat la Salt Fork, așa încât nu mă voi mai opri asupra acestei descrieri. Este de-ajuns să spun că indienii mă supravegheau atent, astfel încât nu aveam cum să fug. În afară de asta, Santer s-a ținut de cuvânt. Era tot timpul cu ochii pe mine. Netrebnicul își dădea toată silința pentru a mă scoate din sărite, dar nici măcar nu mă osteneam să răspund răutăților sale. Pe Gates, Clay și Summer indienii aproape că nici nu-i băgau în seamă. Ei erau siliți să stea pe lângă Santer, deși am observat că ar fi vrut să mai schimbe o vorbă cu mine. Pida nu le-ar fi interzis acest lucru, dar Santer știa foarte bine să-i împiedice să-mi adreseze fie și măcar un singur cuvânt. Nemernicul nu voia cu niciun chip ca eu să le spun lui Gates, Clay și Summer ce fel de om era onorabilul domn Santer. Oricum Santer nu se purta cu ei așa cum se cuvine. Ei trebuiau să-l ajute doar să găsească aurul. Sunt convins că, dacă cei trei ar fi găsit metalul prețios, Santer i-ar fi împușcat pentru a păstra totul pentru sine. Acum situația se mai schimbase. Probabil că Gates îi comunicase lui Santer că eu eram de părere că Winnetou ar fi luat aurul de la Nugget Tsil și l-ar fi dus altundeva. Scrisoarea pe care o văzuse în mâinile mele era în ochii lui Santer o dovadă a faptului că aurul apașilor se găsea acum în altă parte. Pentru Santer căutarea aurului la Nugget Tsil nu mai avea niciun rost. De aceea ucigașul nu mai avea nevoie de ajutorul celor trei. Gates, Clay și Summer deveniseră pentru Santer o povară. Dar cum să scape de ei? Nu le putea cere, așa, pur și simplu, să plece. Era nevoit să-i lase în pace, să le îngăduie să-l însoțească. Eram sigur că nemernicul avea să se descotorosească de Gates, Clay și Summer, îndată ce i se va ivi ocazia. Este de la sine înțeles că Santer voia cu orice preț să pună mâna pe testamentul lui Winnetou, fiindcă era de părere — și poate chiar avea dreptate — că în scrisoarea ce se afla asupra mea el va găsi și un plan sau o hartă

a locului în care apașul ascunsese aurul. Santer își dorea testamentul, dar de luat nu mi-l putea lua, pentru că Pida nu-i îngăduia să mă atingă, astfel încât ucigașul nu avea decât două căi: mi-l putea fura în timp ce dormeam sau putea aștepta până ce ajungeam în satul kiowașilor pentru a-l convinge pe Tangua să i se dea lui ce aveam eu prin buzunare. Nemernicul ar fi putut obține foarte ușor testamentul, care se afla încă în buzunarul meu. Unde să-l ascund și mai ales când? Pentru a-l ascunde, ar fi trebuit să fiu singur, dar eu eram păzit tot timpul. În afară de asta, eram legat fedeleș. Santer îi făcuse lui Tangua tot soiul de servicii! Cât de ușor era pentru un netrebnic ca el să-l convingă pe bătrânul șef de trib să-i dea lui hârtiile pe care le aveam în buzunar!

Mă tot gândeam ce să fac! Nu îmi păsa de mine, de persoana mea, de viața mea, ci mă gândeam doar la dorințele pe care Winnetou și le exprimase în testament!

Capitolul 10

ÎN SATUL KIOWAȘILOR

Satul kiowașilor se afla în punctul în care Salt Fork se varsă în Red River. După ce am traversat Salt Fork, Pida a trimis doi războinici înainte, care aveau datoria de a anunța sosirea noastră. Câtă bucurie trebuia să stârnească vestea că războinicii îl aduc în sat pe vestitul Old Shatterhand!

Nici nu ajunsesem la malul lui Red River, când am văzut îndreptându-se spre noi kiowași. Veneau câte doi, câte trei. Fiecare voia să-l vadă mai repede pe Old Shatterhand. Fiecare dintre ei scotea câte un strigăt scurt și ascuțit și apoi mă privea curios. Nimeni nu se holba la mine, așa cum s-ar fi întâmplat, desigur, într-o țară civilizată. Indienii sunt prea mândri pentru a-și da pe față sentimentele de care sunt stăpâniți.

Grupul de indieni care ne înconjurau devenea din ce în ce mai mare. În cele din urmă, am numărat patru sute de indieni care alcătuiau alaiul ce ne însoțea.

În corturile din sat nu se mai afla niciun om. Toți ieșiseră pentru a mă vedea. Fete și băieți se îmbulzeau pentru a mă zări mai bine. Ei nu trebuiau să își ascundă simțămintele. Făceau foarte mult zgomot și, dacă nu aș fi avut mâinile legate, mi-aș fi astupat cu siguranță urechile.

Pida a ridicat mâna și a făcut un gest scurt și hotărât. S-a făcut numaidecât liniște. La un alt semn al lui Pida, călăreții ce mă

Înconjurau s-au așezat în semicerc, iar în mijlocul acestui semicerc mă aflam eu. Lângă mine se afla tânăra căpetenie și doi războinici care aveau datoria de a sta tot timpul lângă Pida. Și Santer a vrut să vină lângă mine. Pida nici nu-l băga în seamă.

Ne-am îndreptat spre un cort mare. În fața acestui cort stătea Tangua. Slăbise foarte mult, semăna cu un schelet. Ochii, adânciți în orbite, mă priveau cu ură, cu o ură nemaivăzută. Dacă ar fi putut, șeful de trib m-ar fi ucis din priviri. Părul lung al bătrânului șef de trib se albise cu totul.

Pida a descălecat. Războinicii săi i-au urmat exemplul. Fiecare dintre ei voia să audă cuvintele pe care avea să le rostească Tangua. Unul dintre kiowași mi-a dezlegat picioarele, astfel încât să pot merge.

Tangua m-a privit din creștet până în călcăie, apoi din călcăie până în creștet. Nu se mai sătura privindu-mă. În ochii lui se citea o ură nețărmurită. Apoi bătrânul a închis ochii. Nimeni nu a scos nici măcar un sunet. Tocmai voiam să spun ceva, pentru a rupe tăcerea apăsătoare, dar șeful de trib a zis, fără a deschide ochii:

— Floarea nădăjduiește că asupra ei va cădea roua, dar roua nu mai cade. Floarea este veștedă și stă să se sfârșească. Deodată, roua se revarsă asupra floriilor!

Tangua a făcut o pauză. Apoi a început din nou să vorbească:

— Bizonul scurmă zăpada. Sub zăpadă nu se află niciun fir de iarbă. El mugește. Este înfometat și cheamă primăvara prin mugetul său. Bizonul slăbește. Puterile îl părăsesc. E pe moarte, dar înainte de a muri îi este dat să vadă venind primăvara.

Tangua a tăcut din nou.

Ce făptură ciudată este omul! Indianul care zăcea acum în fața mea mă insultase, mă luase în râs așa cum nu o mai făcuse nimeni până atunci. Vrusese chiar să mă ucidă iar eu îi zdrobisem genunchii în loc să-l ucid, și nu făcusem aceasta decât forțat de împrejurări. Înaintea mea zăcea o ruină, un om care era numai piele și os, un om al cărui glas abia dacă se mai auzea, un om care se îndrepta spre mormânt. Îmi era milă de Tangua.

Mi-aș fi dorit să nu fi tras asupra lui. Eram copleșit de milă, deși știam că Tangua voia să se răzbune, voia să se bucure din plin de

moartea mea. Da, da, omul este o ființă tare ciudată, mai ales dacă este... neamț.

Marele șef de trib a spus, abia mișcându-și buzele subțiri:

— Tangua a fost floarea, el a fost bizonul care mugea, dornic de răzbunare. Prilejul de răzbunare nu se arăta. Tangua a dorit răzbunarea, a așteptat prilejul. L-a așteptat zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună. Moartea se apropia, dar iată că prilejul de a se răzbuna a venit!

Căpetenia și-a rășchirat degetele și a urlat:

— Prilejul de a mă răzbuna se apropie! Vine! Vine! Ah, câine, cum ai să mori tu!

Tangua s-a întins ostenit pe spate. Nimeni nu a îndrăznit să vorbească.

După o vreme, căpetenia a deschis ochii, întrebând:

— Cum a ajuns această potaie îpuțită în mâinile voastre? Tangua vrea să știe!

Fără a aștepta să vorbească Pida, așa cum ar fi trebuit, Santer a spus repede:

— Eu știu! Eu știu! Vrei să-ți spun?

— Vorbește!

Santer a început să povestească, fără a pierde ocazia de a se lăuda. Nimeni nu l-a întrerupt. Pida era prea mândru ca să o facă, iar mie îmi era cu totul indiferent faptul că nemernicul se umfla în pene. După ce a terminat de povestit, Santer a adăugat:

— Numai datorită mie l-ați putut prinde pe Old Shatterhand. Am dreptate?

— Da, a răspuns Tangua.

— Pentru aceasta ai fi gata să-mi îndeplinești o dorință?

— Da, dacă pot.

— Poți.

— Spune care este dorința ta!

— Old Shatterhand are în buzunar o hârtie care vorbește. Vreau acea hârtie!

— Ți-a luat el acea hârtie?

— Nu.

— A cui este hârtia despre care vorbești?

— Hârtia cu pricina nu este a lui Old Shatterhand. El doar a găsit-o. Eu am venit la Mugwort Hills pentru a o căuta, dar Old Shatterhand a ajuns acolo înaintea mea.

— Hârtia este a ta! Îți este îngăduit să i-o iei!

Santer era fericit. S-a apropiat de mine. Eu nu am scos niciun cuvânt și nu am făcut nicio mișcare, dar l-am privit amenințător. I s-a făcut frică și a ezitat să mă atingă, zicând:

— Ai auzit ce a poruncit marea căpetenie, domnule!

Nu am răspuns nimic, și Santer a adăugat:

— Domnule Shatterhand, este mai bine să nu te opui! Acum o să-ți bag mâna în buzunar!

Ucigașul s-a apropiat și mai mult de mine. Deși aveam mâinile legate, l-am lovit cu amândoi pumnii în bărbie, și Santer s-a prăbușit la pământ.

— Uff! au exclamat unii dintre kiowași.

Tangua s-a infuriat însă și a strigat:

— Câinele ăsta se apără, cu toate că este legat! Legați-l astfel încât să nu se mai poată mișca și luați-i hârtia!

Pida a făcut imediat un pas înainte și i-a spus tatălui său:

— Părintele meu, marea căpetenie a kiowașilor, este un om înțelept și drept. El va asculta glasul fiului său.

Dacă până atunci Tangua părea că dormitează, el a deschis ochii mari și l-a privit atent pe fiul său. Și glasul părea că i se schimbase, când l-a întrebat pe tânărul Pida:

— De ce rostește fiul meu aceste vorbe? Dacă aș îndeplini dorința feței palide, aș face o nedreptate?

— Da.

— De ce?

— Pentru că nu Santer este cel care l-a învins pe Old Shatterhand! Noi l-am luat ostatic. Old Shatterhand nu s-a apărut și nu a rănit vreun războinic. El mi s-a predat de bunăvoie. Al cui ostatic este Old Shatterhand?

— Al tău.

— Cui îi revin calul, armele și toate lucrurile pe care le are Old Shatterhand asupra sa?

— Ție.

— Da, mie. Eu l-am luat ostatic pe vestitul Old Shatterhand. Cum poate Santer să ceară hârtia care vorbește, dacă acea hârtie se găsește asupra lui Old Shatterhand?

— Este hârtia lui Santer.

— Poate Santer să dovedească aceasta?

— Da. El a mers la Mugwort Hills pentru a căuta acea hârtie, dar Old Shatterhand a găsit-o și a luat-o.

— Dacă Santer a căutat acea hârtie, atunci Santer trebuie să știe ce este pe acea hârtie. Tatăl meu să spună dacă am dreptate sau nu.

— Ai dreptate.

— Atunci să ne spună Santer ce cuvinte rostește hârtia.

— Așa să facă! a exclamat Tangua. Dacă Santer cunoaște cuvintele de pe hârtie, atunci hârtia va fi a lui!

Santer nu era deloc fericit. Își putea închipui că în acele hârtii era vorba despre aur, dar dacă nu era așa, atunci netrebnicul pierdea totul. Dacă în hârtiile pe care le aveam asupra mea era într-adevăr vorba despre aur, atunci Santer tot nu avea interesul să recunoască aceasta. De aceea banditul a spus:

— Ce este scris pe hârtia care vorbește nu mă privește decât pe mine. Am dovedit că hârtia este a mea prin aceea că am venit la Mugwort Hills pentru a o căuta. Old Shatterhand a găsit-o doar din întâmplare.

— Santer a spus vorbe meșteșugite! a exclamat Tangua. Santer să ia hârtia.

Venise vremea să vorbesc și eu, pentru că l-am privit pe Pida și mi-am dat seama de faptul că tânărul șef de trib nu se va mai opune în niciun fel hotărârii tatălui său.

— Da, Santer a spus vorbe meșteșugite! am zis eu, după câteva momente de liniște.

La auzul glasului meu bătrânul Tangua a tresărit, înspăimântat. Apoi a strigat:

— Potaia împruțită începe să latre, dar asta nu-i va fi de niciun folos!

— Pida, tânărul și viteazul șef de trib al kiowașilor, a spus că Tangua este un om înțelept și drept. Dacă vorbele rostite de Pida sunt adevărate, atunci Tangua mă va asculta.

— Ceea ce a spus Pida este adevărat! a replicat bătrânul șef de trib.

— Atunci spune-mi dacă tu crezi că eu voi rosti o minciună!

— Nu. Old Shatterhand este cel mai primejdios dintre albi, el este dușmanul meu de moarte, dar el nu va spune o minciună. Old Shatterhand nu a avut niciodată două limbi.

— Atunci eu îți spun că, în afară de mine, nimeni nu putea să știe unde se afla hârtia pe care o am asupra mea. Santer nu a știut că această hârtie este la Mugwort Hills. El a venit după ce eu aveam deja hârtia în mâinile mele. Trag nădejde că îmi vei da crezare. ♦♦

— Tangua crede că Old Shatterhand nu minte, dar și Santer zice că a spus adevărul. Ce hotărâre să ia Tangua ca să nu nedreptățească pe nimeni?

— Este bine atunci când dorința de dreptate face casă bună cu deșteptăciunea. Santer a fost de multe ori la Mugwort Hills. El a căutat aur, dar nu a găsit nimic. Tangua știe aceasta, pentru că marea căpetenie a kiowașilor i-a îngăduit lui Santer să caute aur. Și de data asta Santer a venit la Mugwort Hills numai pentru a căuta aur.

— Asta-i o minciună sfruntată! a exclamat Santer.

— Am spus numai și numai adevărul, am replicat eu, liniștit. Tangua poate să-i întrebe pe cei trei albi care se mai află aici dacă eu spun sau nu adevărul.

Bătrânul le-a cerut celor trei tovarăși ai lui Santer să se apropie. Gates, Clay și Summer au recunoscut că eu spuseseam adevărul.

Santer s-a înfuriat și a strigat:

— Am fost la Mugwort Hills pentru a căuta acea hârtie! Dacă tot am mers până acolo, m-am gândit că nu strică să caut și aur! I-am luat pe acești trei oameni cu mine, ca să mă ajute să-l caut. Nu le-am spus nimic despre hârtie, pentru că numai eu trebuia să știu ce este scris în ea.

Tangua era din nou descumpănit și a strigat:

— Acum fiecare are dreptate! Ce să facă Tangua?

— Să fie deștept și înțelept, am replicat eu. Îi voi pune lui Santer câteva întrebări. Este doar o bucată de hârtie sau sunt mai multe?

— Mai multe, a răspuns Santer, care probabil văzuse hârtiile în mâinile mele.

— Câte? Două, trei, patru, cinci? am întrebat eu.

Santer tăcea. Dacă greșea, era pierdut!

— Vedeți? i-am întrebat eu pe indieni. Tace! Nu știe!

— Nu am numărat hârtiile! a exclamat Santer. Ce-are-a face câte sunt!

— Dacă aceste foi de hârtie au pentru Santer o însemnătate atât de mare, atunci el ar trebui să știe câte sunt! am spus eu. Chiar dacă a știut vreodată câte foi sunt și a uitat, Santer ar trebui să-și aducă aminte dacă pe ele s-a scris cu cerneală sau cu creion. Cred că Santer nu știe nici asta!

Rostisem ultimele cuvinte cu un profund dispreț, pentru a-l face pe netrebnic să răspundă repede. Mă așteptam ca Santer să dea răspunsul greșit, fiindcă în Vest cerneala nu se găsește decât în forturi, în timp ce un creion poate avea oricine asupra sa. Așteptările mele nu au fost zadarnic. Santer a spus repede:

— Sigur că știu cu ce s-a scris! Cu creionul, bineînțeles!

— Nu te înșeli cumva? l-am întrebat pe Santer, mai mult pentru a-l provoca.

— Nu mă înșel! Pe acele foi s-a scris cu creion, și nu cu cerneală!

— Foarte bine! Care dintre vitejii războinici kiowași a văzut vreodată hârtii vorbitoare și poate deosebi cerneala de creion?

Printre kiowași s-au găsit câțiva care știau care este diferența dintre hârtie și creion, dar Gates, Clay și Summer se aflau de față, așa că puteau spune și ei cu ce fusese scris testamentul lui Winnetou. De aceea i-am spus lui Pida:

— Tânăra căpetenie a kiowașilor să ia hârtiile din buzunarul meu și să le dea celor ce știu a deosebi creionul de cerneală, dar să facă în așa fel încât Santer să nu vadă aceste hârtii!

Pida a făcut ceea ce i-am cerut. Gates, Clay și Summer au văzut testamentul, dar tânărul șef de trib nu a dat hârtiile din mână și cei trei nu au avut timp să citească nici măcar un rând. Toți trei au spus că pe hârtii se scrisese cu cerneală. Tangua și Pida au susținut și ei că cel ce scrisese pe hârtiile mele folosise tocul și cerneala, deși niciunul dintre ei nu se pricepea să deosebească foarte bine creionul de cerneală.

— Proștilor! le-a strigat Santer tovarășilor săi. Ce bine-ar fi fost dacă nu m-aș fi încurcat cu voi! Voi nici măcar nu știți să deosebiți creionul de cerneală!

— Chiar așa de proști nu suntem, domnule Santer! a spus Gates. Este cerneală și cerneală va rămâne pe veci!

— Iar voi o s-o încurcați! a izbucnit nemernicul, care nu a îndrăznit să le ceară tovarășilor săi să mintă.

— Old Shatterhand a dovedit că spune adevărul! a exclamat Pida. Tatăl meu să spună acum dacă Santer are vreun drept asupra hârtiilor.

— Hârtiile nu sunt ale lui Santer! Ele îi aparțin lui Old Shatterhand! a decis bătrânul șef de trib.

— Hârtiile sunt ale mele, căci Old Shatterhand este ostaticul meu. Când se ceartă doi oameni pentru niște hârtii, atunci înseamnă că acele hârtii sunt însemnate. Le voi păstra cu grijă, alături de leacurile mele!

Pida a luat hârtiile și le-a pus în săculețul în care își avea leacurile. Pe de-o parte, aceasta nu-mi convenea, pentru că aș fi vrut ca testamentul lui Winnetou să rămână la mine. Cum aveam să pun eu mâna pe prețiosul act, dacă izbuteam să scap? Pe de altă parte, îmi convenea că hârtiile intraseră în posesia lui Pida, fiindcă Santer nu mai avea cum să ajungă la ele. Dacă testamentul ar fi rămas la mine, Santer ar fi putut încerca să mi-l ia în timp ce dormeam sau s-ar fi folosit de forță. Nu mă puteam apăra de acest nemernic, pentru că eram legat, așa încât eram sigur că Pida va avea grijă de prețioasele hârtii. Santer nu se putea atinge de tânăra căpetenie.

— Păstrează tu hârtiile! i-a strigat Santer lui Pida. Nu-ți vor fi de niciun folos, pentru că nu știi să citești! Aș fi vrut să le păstrez eu, dar știu oricum ce scrie în ele!

Întorcându-se apoi spre Gates, Clay și Summer, netrebnicul i-a îndemnat:

— Haideți, domnilor, să ne căutăm un adăpost! Aici nu mai avem ce face!

Uciagașul s-a îndepărtat, împreună cu cei trei tovarăși ai săi. Soarta testamentului fusese hotărâtă, așa încât mă așteptam ca Tangua și fiul său să-și îndrepte atenția asupra mea.

— Old Shatterhand mai avea asupra sa hârtiile care vorbesc, a spus bătrânul șef de trib. Nu i-ați golit buzunarele după ce l-ați luat ostatic?

— Nu, a replicat Pida. Old Shatterhand este un mare războinic. Îl vom ucide, dar nu îi vom întina numele și nu îl vom jigni, umblându-i prin buzunare! Avem armele sale și cred că asta ajunge. Tot avutul lui Old Shatterhand îmi va rămâne mie, după ce el va fi murit.

Mă așteptam ca bătrâna căpetenie să nu fie de acord cu spusele lui Pida, însă m-am înșelat. Tangua i-a aruncat fiului său o privire în care se citeau mândria, admirația și dragostea, zicând:

— Pida, tânărul șef de trib al kiowașilor, este un războinic nobil. El îl cruță pe cel mai aprig dușman al său! Pida își ucide dușmanul, dar nu îl batjocorește. El va fi mai vestit decât câinele de Winnetou, de aceea Pida va fi cel ce își va înfige cuțitul în pieptul ostaticului, după ce va fi supus la cazne și viața va vrea să-i părăsească trupul. Pida va putea să se fâlească, spunând că cel mai primejdios dintre albi a murit de mâna sa. Să fie aduși bătrânii tribului! Se cade să ne sfătuim! Se cuvine să stăm la sfat și să hotărâm când și cum va muri acest câine alb! Să fie legat la copacul morții!

Aveam să aflu numaidecât despre ce fel de copac era vorba. Am fost legat de un pin gros, în jurul căruia erau înfipti în pământ câte patru țărushi în fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Pinul cu pricina era numit „copacul morții”, deoarece de el erau legați ostaticii care urmau să moară la stâlpul caznelor. Pe una dintre crengile copacului se aflau mai multe curele. Am fost legat întocmai cum fuseseră legați Winnetou și Inciu-Ciuna când căzuseră în mâinile kiowașilor. Un războinic s-a așezat în stânga și altul în dreapta mea.

Bătrânii tribului s-au strâns în jurul lui Tangua, formând un semicerc. Ei aveau menirea de a hotări moartea mea, sau mai bine spus, felul în care eu urma să mor. Înainte ca sfatul să înceapă, Pida s-a apropiat de mine și a pus mâna pe curelele cu ajutorul cărora eram legat. Pentru că i s-a părut că legăturile erau prea strânse, le-a mai desfăcut puțin și le-a spus celor doi războinici așezați la stânga și la dreapta mea:

— Să-l păziți cu strășnicie pe Old Shatterhand! Să-l păziți, dar să nu-l chinuiți! Old Shatterhand este o mare căpetenie a fetelor palide, care nu a chinuit niciodată vreun războinic roșu!

După ce a dat aceste porunci, Pida s-a îndepărtat, pentru că urma să ia parte la sfat. Stăteau în picioare, cu spatele sprijinit de copacul morții și priveam la mulțimea de femei, fete și copii care veniseră să mă vadă. Războinicii și băieții mai răsăriți nu se apropiau de mine. Lor nu le era îngăduit să-și dea în vileag curiozitatea. Nimeni nu mă privea cu ură, ci cu respect și cu milă. Toți voiau să-l zărească pe vânătorul alb despre care auziseră atâtea și a cărui moarte avea să fie pentru ei un spectacol nemaivăzut.

Mi-a sărit în ochi o tânără indiană ce nu părea a-și fi unit destinele cu vreun războinic. Fata mi-a prins privirea și s-a retras, rușinată de faptul că se aflase și ea în mulțimea curioșilor. Fata nu era nici frumoasă, dar nici urâtă. Aș putea spune că era atrăgătoare. Ochii și chipul ei îmi aduceau aminte de Nșo-ci, căci semăna destul de mult cu sora lui Winnetou. I-am zâmbit, și fata s-a roșit până-n vârful urechilor, îndepărtându-se apoi cu pași repezi spre un cort mare în care ă intrat iute.

— Cine este acea fiică a kiowașilor care a stat deoparte și care a plecat acum? l-am întrebat pe unul dintre războinicii care mă păzeau.

Celor doi kiowași care stăteau în stânga și în dreapta mea nu le era interzis să-mi vorbească, astfel încât unul dintre ei a răspuns:

— Este Kahko-Oto¹, fiică lui Sus-homasha², cel care a dobândit dreptul de a purta o pană de pe vremea când era doar un copilandru. Îți place Kahko-Oto?

— Da, am răspuns eu, deși întrebarea kiowașului era ciudată, având în vedere situația în care mă găseam.

— Soția tinerei noastre căpetenii este sora ei.

— Soția lui Pida? am întrebat eu, uimit.

— Da. Tatăl fetei este la sfat. Îl poți vedea, căci el poartă în păr o pană mare.

¹ Păr negru (n.a.).

² O pană (n.a.).

Cu aceasta discuția s-a încheiat, dar acest schimb de replici avea să atragă după sine urmări la care nici nu mă gândeam.

Sfatul a durat mult, mai bine de două ceasuri. După ce a luat sfârșit, am fost dus înaintea bătrânilor tribului pentru a auzi cu urechile mele ce se hotărâse. Am fost nevoit să ascult cuvântări lungi, legate de faptele rele ale albilor în general și de fărâdelegile pe care le-aș fi comis eu, în special. Tangua a povestit amănunțit despre confruntarea dintre noi, care avusese loc cu multă vreme în urmă, arătând că eu eram acela care-i zdrobise amândoi genunchii. Bătrânul șef de trib a arătat, de asemenea, că îl eliberasem pe Sam Hawkens, luându-l ostatic pe tânărul Pida. Pe scurt, mi s-au adus atâtea acuzații, încât nu mă puteam aștepta la mila kiowașilor. Apoi bătrânii au înșirat chinurile la care aveam să fiu supus. Nu cred că vreunui alb prins de indieni i s-a mai pregătit vreodată o moarte atât de lentă și chinuitoare precum era aceea ce mă aștepta pe mine. S-ar fi convenit să fiu mândru, pentru că lungul șir de chinuri la care urma să fiu supus era dovada respectului de care mă bucuram din partea kiowașilor. Singurul lucru bun era acela că nu aveam să fiu supus imediat la cazne. O ceată de războinici nu se întorsese încă și nimeni nu trebuia lipsit de plăcerea de a-l vedea murind pe vestitul Old Shatterhand, astfel încât mai aveam răgaz până la sosirea războinicilor ce nu se înapoiaseră în sat.

Mi-am păstrat mereu calmul, purtându-mă ca un bărbat ce nu se teme de moarte, dar le-am spus celor adunați la sfat tot ce aveam de spus.

M-am exprimat concis și am avut grijă să nu-i jignesc pe kiowași. Acest lucru era cu totul neobișnuit pentru situația în care mă aflam. Indienii iau drept o dovadă de mare curaj faptul că un ostatic îi insultă. M-am abținut însă de la orice fel de cuvinte jignitoare și am făcut aceasta numai de dragul lui Pida, care se dovedise a fi un războinic cu un suflet nobil. În afară de aceasta, kiowașii nu mă întâmpinaseră cu ură, așa cum ar fi fost de așteptat pentru un dușman de moarte, pentru un prieten al apașilor. Felul în care vorbisem nu era pentru kiowași o dovadă de lașitate. Nimeni nu gândea că Old Shatterhand ar fi fost un laș.

Când războinicii roșii m-au dus la copacul morții, am trecut pe lângă cortul lui Sus-homasha. Păr negru se afla chiar în fața cortului și am întrebat-o:

— Tânăra mea soră se bucură pentru că vânătorul cel rău care poartă numele de Old Shatterhand a fost prins?

După ce a lăsat ochii-n pământ, rușinată, fata a spus:

— Old Shatterhand nu este rău.

— De unde știi tu asta?

— Toți știu asta.

— Atunci de ce vreți să mă ucideți?

— Tu i-ai zdrobit genunchii lui Tangua și nu mai ești o față palidă, tu ești apaș.

— Eu sunt o față palidă și asta voi rămâne mereu.

— Nu. Inciu-Ciuna te-a primit printre apași, ba mai mult, tu ai devenit căpetenie a apașilor. Oare nu ești tu fratele de cruce al lui Winnetou?

— Este adevărat că sunt fratele de cruce al lui Winnetou, dar eu nu am făcut niciun rău vreunui kiowaș. Kahko-Oto să nu uite asta nîcînd.

— Old Shatterhand îmi știe numele? a întrebat fata, uimită.

— Da, căci am întrebat care este numele tău și l-am aflat. Fie ca verile frumoase pe care le vei mai trăi să fie mai numeroase decât ceasurele pe care le mai am eu de trăit.

Războinicii care mă însoțeau m-au lăsat să vorbesc cu fiica lui Sus-homasha. Un altul nu s-ar fi bucurat de acest privilegiu, dar eu o datoram lui Pida ca și mulțumită faptului că Tangua se schimbase mult. O schimbare datorată nu vârstei care te face mai înțelept, ci modului de gândire al lui Pida, care avea o influență hotărâtoare asupra tatălui său. Copiii și femeile nu se mai apropiau acum de mine. Se pare că primiseră poruncă să mă lase în pace și acest lucru îmi era pe plac.

După o vreme, am zărit-o pe Păr negru ieșind din cortul tatălui ei. Avea în mâini un vas de lut ars. Fata s-a apropiat de mine și mi-a spus:

— Părintele meu mi-a îngăduit să-ți dau de mâncare. Primești?

— Da, cu plăcere, numai că nu mă pot folosi de mâini.

— Nici nu e nevoie. Te voi ajuta eu!

Kahko-Oto adusese bucăți de carne friptă, pe care mi le băga în gură cu ajutorul unui cuțit. Vestitul Old Shatterhand era hrănit de o femeie, întocmai ca un bebeluș! Această situație nu stârnea nimănui râsul, pentru că Păr negru nu era vreo doamnă din înalta societate sau vreo mexicană mândră, era o indiană din tribul kiowașilor.

După ce am terminat de mâncat, unul dintre războinicii care mă păzeau i-a spus fetei, gândindu-se, desigur, că-i va face o bucurie:

— Old Shatterhand a spus că-i place Kahko-Oto!

Fata m-a privit cu ochi pătrunzători și cred că m-am roșit până-n vârful urechilor. Apoi m-a întrebat:

— Este adevărat ce a spus acest războinic?

— El m-a întrebat dacă-mi place Kahko-Oto și i-am răspuns că da, am replicat eu.

Păr negru mi-a întors spatele și a plecat fără a rosti un cuvânt.

Către seară, l-am zărit pe Gates plimbându-se printre corturi și l-am întrebat pe unul dintre paznicii mei:

— Îmi este îngăduit să-i vorbesc acelei fețe palide?

— Da, a răspuns indianul, dar nu aveți voie să vorbiți despre felul în care Old Shatterhand ar putea scăpa!

— Războinicul roșu să nu-și facă griji! l-am liniștit eu.

L-am strigat pe Gates, și omul s-a apropiat de mine, șovăind.

— Haideți, veniți mai aproape, domnule Gates, l-am îndemnat eu. Vi s-a interzis cumva să vorbiți cu mine?

— Domnului Santer nu i-ar plăcea să mă vadă discutând cu dumneavoastră, a recunoscut Gates.

— Îi e teamă ca nu cumva să vă spun adevărul despre el.

— Vă înșelați asupra domnului Santer, domnule Shatterhand.

— Nu eu mă înșel, ci dumneavoastră.

— Santer este un domn în adevăratul înțeles al cuvântului!

— Nu prea vă pricepeți la oameni, domnule Gates! Aș putea să vă dovedesc oricând faptul că Santer nu este nicidecum un domn.

— Nu vreau să aud ce doriți să-mi spuneți! Sunteți pornit împotriva domnului Santer!

— Asta așa e. Sunt atât de pornit împotriva lui, încât stimabilul domn Santer are toate motivele să se ferească de mine.

— Hm! Să se ferească de dumneavoastră? Domnule, nu mi-o luați în nume de rău, dar de dumneavoastră nu mai are nimeni de ce să se ferească.

— Pentru că ar urma să mor?

— Desigur.

— Între a urma să mori și a muri este o mare deosebire. Am fost de multe ori la un pas de moarte și, după cum vedeți, sunt încă în viață. Spuneți-mi, chiar credeți că Old Shatterhand este atât de mârșav precum vrea să-l facă domnul Santer să pară?

— Eu sunt dispus să cred totul, dar în același timp nu cred nimic. Știu că sunteți dușmani. Nu mă privește care dintre dumneavoastră are dreptate.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci nu ar fi trebuit să mă mințiți când ne aflam împreună la Mugwort Hills. Nu mi-ați spus că vor veni kiowașii. Dacă mi-ați fi spus asta, nu aș fi acum ostaticul lor.

— Oare dumneavoastră ați fost cinstit față de noi?

— Oare v-am mințit sau v-am înșelat?

— Ați spus că vă numiți Jones.

— Prin asta înțelegeți că nu am fost cinstit față de dumneavoastră, domnule Gates? Nu v-am spus care este numele meu adevărat, dar am făcut-o numai din prevedere. Santer este un șarlatan, un escroc, un ucigaș, un om foarte primejdios. El vrea de multă vreme să mă ucidă. Dumneavoastră erați și sunteți încă tovarășii lui. Oare se cuvenea să vă spun că aveam de gând să merg la Mugwort Hills?

— Hm! a mormăit Gates.

— Hm? Nu mi-o luați în nume de rău, domnule Gates, dar dacă mai aveți îndoieli asupra mea, atunci chiar că nu vă înțeleg.

— Poate că dacă ne-ați fi spus adevărul, am fi avut mai multă încredere în dumneavoastră.

— Sunt sigur că nu mi-ați fi spus nimic! Oare acum când vedeți cum se poartă Santer v-ați schimbat impresia despre el?

— Domnul Santer nu are de gând să vă facă niciun rău!

— Cine a spus asta?

— El însuși.

— Vă duce de nas! Vrea să mă ucidă!

— Nu, domnul Santer nu minte!

— Vedeți că și acum sunteți de partea lui și nu aveți încredere în mine? Nu ar fi avut niciun rost să vă fi spus adevărul despre mine și despre Santer, la Mugwort Hills. Degeaba v-aș fi spus că Santer nu este un om cinstit. Nici acum nu mă credeți. Nici acum, când ar trebui să fiți alături de mine, albul care este ostaticul indienilor!

— Domnul Santer a spus că vrea să vă salveze.

— Asta-i o minciună! Vrea să vă ducă de nas, și nu o să vă dați seama de asta decât după ce Santer vă va face un rău.

— Nu ne va face niciun rău! Poate că s-a purtat urât cu dumneavoastră, fiindcă ați vrut să-l uciideți. Față de noi este cinstit.

— Tot mai nădăjduiți să găsiți aur?

— Da.

— Nu există aur la Mugwort Hills.

— Atunci aurul de la Mugwort Hills este altundeva.

— Unde?

— Santer va descoperi acest lucru.

— Cum? V-a spus asta?

— Nu.

— Aceasta este o nouă dovadă că Santer nu este cinstit față de dumneavoastră.

— Domnul Santer nu are cum să ne spună ceea ce nu știe.

— Știe! Știe foarte bine! Cel puțin știe cum va descoperi locul în care se găsește aurul.

— Dacă spuneți acest lucru, atunci știți și dumneavoastră unde se găsește aurul.

— Da, știu!

— Atunci spuneți-mi și mie unde!

— Asta nu se poate!

— Aha! Vedeți că nu sunteți cinstit față de noi? Și noi ar trebui să fim de partea dumneavoastră!

— Aș fi cinstit față de dumneavoastră, dacă aș ști că mă pot bizui pe dumneavoastră. Nu aveți cum să-mi spuneți că nu aș fi cinstit, deoarece mă siliți să mă port astfel. Unde dormiți?

— Dormim într-un cort pe care domnul Santer l-a ales pentru noi.

— Santer împarte acel cort cu dumneavoastră?

— Da.

— Și unde este cortul despre care îmi vorbiți?

— Chiar lângă cel al lui Pida.

— Ciudat! Chiar Santer a ales acest cort?

— Da. Tangua i-a îngăduit să-și aleagă ce cort dorește.

— Și și-a ales tocmai cortul așezat lângă cel al lui Pida? Hm! Și Pida nu-l prea are la suflet! Fiți cu ochii-n patru. Este cu puțință ca Santer să dispară pe neașteptate și să vă lase aici. Dacă se va întâmpla asta, indienii nu vor fi tocmai prietenoși față de dumneavoastră. Dacă Santer dispăre, indienii vă vor trata ca pe niște dușmani. Nu știu dacă...

— Dumnezeu! a exclamat Gates, întrerupându-mă. Vede că stau de vorbă cu dumneavoastră!

Santer tocmai ieșea dintre corturi. Netrebnicul s-a îndreptat numaidecât spre noi.

— Se pare că vă temeți foarte tare de acest domn în care aveți atâta încredere, i-am spus eu lui Gates, pe un ton batjocoritor.

— Nu, nu mi-e teamă, dar știu că domnului Santer nu-i place să stăm de vorbă cu dumneavoastră!

— Păi atunci cred că este cazul să dați fuga și să-i cereți iertare lui Santer! am replicat, râzând.

— Ce căutați aici, domnule Gates? a strigat Santer, deja de departe. Cine v-a spus că puteți vorbi cu acest om?

— Am trecut și eu pe-aici din întâmplare și dumnealui m-a strigat, a spus Gates, căutând parcă să se scuze.

— Aici nu poate fi vorba despre nicio întâmplare! a strigat Santer. Gata! Veniți cu mine!

— Dar, domnule Santer, eu nu mai sunt un copil andru căruia...

— Liniște! Niciun cuvânt mai mult! Haideți!

Spunând acestea, Santer l-a apucat de mână pe Gates și l-a tras după sine. Ce minciuni le va fi spus nemernicul acestor oameni creduli?

Se pare că eram păzit de doi războinici kiowași care înțelegeau și poate chiar vorbeau engleza. Acest lucru era un semn al respectului de care mă bucuram. După ce Santer s-a depărtat împreună cu Gates, indianul cu care mai vorbisem a spus:

— Sunt și ei niște oi care merg după lup. Lupul le va mânca îndată ce i se va face foame. De ce nu au încredere în Old Shatterhand, care le vrea binele?

După puțină vreme, s-a apropiat Pida. Tânăra căpetenie voia să știe dacă aveam a mă plânge de ceva. Apoi m-a privit și mi-a spus, arătând spre țăruii din jurul copacului de care eram legat:

— Poate că Old Shatterhand a ostenit. Poate că el dorește să se întindă aici, între țărui. Vrea Old Shatterhand să se întindă chiar acum?

— Nu. Mai pot să mai stau în picioare.

— Atunci Old Shatterhand va sta întins după ce va mânca. Vânătorul alb mai are vreo dorință?

— Da, am o rugămintă.

— Rostește-o! Dacă pot, ți-o voi îndeplini.

— Vreau să te rog să fii cu băgare de seamă în ceea ce-l privește pe Santer.

— Santer? Santer este un gândac pe lângă Pida! a spus indianul, mândru.

— Așa este, dar uneori este nevoie să fii cu ochii pe gândac, mai ales dacă el poate face rău. Am auzit că locuiește într-un cort ce se găsește alături de cortul tău.

— Acel cort era gol.

— Fii cu băgare de seamă ca Santer să nu pătrundă în cortul tău! Se pare că asta are de gând să facă!

— Pida are să-l arunce din cortul său!

— Poți face aceasta, dacă el va veni în cortul tău când tu vei fi treaz. Ce se va întâmpla dacă el te va ataca pe neașteptate sau va intra în cortul tău când dormi?

— Pida ar prinde de veste că Santer este în cortul său!

— Și atunci când tu nu te vei afla în cortul tău?

— Consoarta mea l-ar izgoni pe Santer!

— Santer vrea hârtiile pe care mi le-ai luat.

— El nu va avea acele hârtii!

— Trag nădejde că așa va fi! Îmi vei îngădui să mai văd o dată acele hârtii?

— Tu le-ai văzut și le-ai citit.

— Dar nu am avut timp să citesc tot ce este scris pe ele.

— Atunci le vei citi, dar nu o vei face acum, pentru că s-a întunecat. Pida îți va aduce hârtiile mâine în zori, când va fi lumină.

— Îți mulțumesc. Aș vrea să-ți spun încă ceva: Santer nu vrea doar hârtiile pe care le-am avut asupra mea, ci și puștile mele. Acestea sunt vestite, și nemernicul le-ar vrea pentru el. Unde sunt aceste arme acum?

— La mine.

— Ai grijă de ele!

— Sunt la loc sigur. Chiar dacă Santer ar intra în cortul meu peste zi, nu ar găsi puștile. Le-am învelit în două pături și le-am așezat sub culcușul meu, ca să le feresc de umezeală. Aceste arme sunt ale mele. Pida se va bucura de faima de a folosi o carabină Henry și pentru asta Old Shatterhand îl va ajuta.

— Dacă pot, te ajut cu plăcere.

— M-am uitat bine la cele două puști. Aș putea trage cu doborâtorul de urși, dar carabina nu aș putea-o folosi. Ai vrea să-mi arăți cum se folosește carabina?

— Da.

— Îți mulțumesc. Nu te-aș fi silit să-mi destăinui taina acestei carabine. Dacă nu mi-ai arăta cum se folosește, ea nu mi-ar fi de niciun folos. Pentru că ești gata să mă ajuți, voi avea grijă ca înainte de a fi supus caznelor să primești tot ce îți dorește inima.

Pida a plecat, fără a bănuî ce speranțe trezise în sufletul meu.

Trebuie să recunosc faptul că mi-a trecut prin gând să profit de prezența lui Gates, Clay și Summer. Chiar dacă nu-mi erau prieteni, cei trei ar fi trebuit să fie alături de mine, fiindcă erau albi. Dacă ar fi vrut să mă ajute, ar fi găsit cu siguranță un prilej de a mă dezlega și de a mă scuti de chinurile la care voiau să mă supună kiowașii. Ar fi fost de-ajuns să am o mână liberă și un cuțit! Din păcate, nu mă puteam bizui pe cei trei tovarăși ai lui Santer.

Asta însemna, cu alte cuvinte, că nu mă puteam baza decât pe mine. Trebuia să găsesc o cale de a scăpa! Hm! Să am o mână liberă și un cuțit! Asta nu era cu totul imposibil. Mă tot gândeam la Păr negru. Îi părea rău că trebuia să mor, iar eu știam foarte bine că unii albi izbutiseră să scape din mâinile indienilor datorită faptului că fuseseră ajutați de câte o tânără indiană. Asta nu însemna că vorbisem cu fiica lui Sus-homasha numai pentru că ea m-ar fi putut ajuta să fug. Nu, nicidecum! Trebuia, trebuia să scap! Trebuia să fug, chiar dacă aș fi fost nevoit să apelez la o soluție disperată!

Pida mă rugase să-i arăt cum se folosește carabina Henry. Nici nu-mi putea dori un prilej mai bun pentru a fugi! Dacă trebuia să-i arăt tinerei căpetenii cum se folosește carabina, atunci carabina trebuia să se afle în mâinile mele. Era de-ajuns să duc mâna la brăul lui Pida, să-i iau cuțitul, să-mi tai legăturile de la picioare și apoi să fug, având asupra mea carabina Henry!

Cel mai bine ar fi fost să pot scăpa printr-un șiretlic, pentru a nu mă expune gloanțelor indienilor, dar nu-mi venea nicio idee. Poate mai târziu. Mai aveam destulă vreme.

În timpul nopții, am stat întins. Fiecare mână și fiecare picior mi-au fost legate de câte un țaruș. Erau de patru ori câte patru țaruși bătuți în jurul copacului morții, deci, aici puteau fi legați patru prizonieri. Noaptea paznicii indieni nu trebuiau să-și facă niciun fel de griji, pentru că ostaticii legați de țaruși nu puteau scăpa.

Capitolul II

LA COPACUL MORȚII

Noaptea s-a lăsat pe negândite. În fața corturilor au fost aprinse focurile. Femeile pregăteau cina. Păr negru mi-a adus din nou mâncare și apă. Probabil că fata își convinsese părintele să îi îngăduie să-l hrănească pe Old Shatterhand. Pentru ca Păr negru să îmi poată da să mănânc, Sus-homasha vorbise, desigur, cu Tangua.

Cât mi-a dat să mănânc, nu am schimbat niciun cuvânt cu Păr negru. După aceea, i-am mulțumit fetei pentru ceea ce îmi adusese.

Cei doi războinici care mă păziseră până atunci au fost înlocuiți de alți doi, care s-au arătat a fi prietenoși față de mine. L-am întrebat pe unul dintre ei când îmi era îngăduit să mă întind, iar acesta mi-a spus să aștept până ce va sosi Pida.

Am zărit o siluetă apropiindu-se și am crezut că era Pida, pentru ca apoi să constat cu surprindere că cel ce venea spre mine era Sus-homasha, tatăl lui Păr negru. Războinicul m-a privit multă vreme, fără a scoate un cuvânt, apoi le-a spus celor doi indieni care mă păzeau:

— Frații mei să se îndepărteze și să se întoarcă aici doar când îi voi chema eu!

Cei doi s-au îndepărtat numaidecât. Se pare că O pană se bucura de foarte mult respect printre kiowași, deși nu era căpetenie.

Tatăl lui Kahko-Oto s-a așezat înaintea mea și a tăcut o vreme, mulțumindu-se să mă privească. Apoi a spus:

— Fețele palide locuiau dincolo de apa cea mare. Ele aveau pământ din belșug. Cu toate astea, au venit aici și ne-au furat munții, văile și câmpiile.

După cele spuse, O pană a tăcut. El rostise, așa cum era obiceiul indienilor, un soi de introducere. Mi-am putut da seama că voia să-mi vorbească despre ceva important. Despre ce putea fi vorba? Eram curios, dar am tăcut, și Sus-homasha a spus:

— Albii au fost primiți de indieni cu simțăminte curate, cu dragoste, numai că albi i-au răsplătit pe indieni furând și ucigând.

După o pauză destul de lungă, O pană a continuat:

— Chiar și azi albi ne gonesc de pe pământurile noastre. Dacă nu ne pot alunga prin șiretlicuri, atunci pun mâna pe arme. Dacă un indian vede un alb, atunci poate fi sigur că are înaintea sa un dușman de moarte. Există oare și albi care nu ne sunt dușmani?

Am înțeles acum la cine se referea O pană. Războinicul vorbea chiar despre mine.

— Old Shatterhand nu vrea să-mi răspundă? m-a întrebat indianul. Oare albi nu s-au purtat astfel față de noi?

— Ba da. Așa s-au purtat. O pană are dreptate, am replicat eu.

— Și oare nu sunt albi dușmanii noștri?

— Sunt dușmanii voștri.

— Există și albi care nu ne sunt dușmani?

— Sunt câțiva.

— Old Shatterhand să-mi spună care sunt aceia!

— Aș putea să-ți spun multe nume, ba chiar foarte multe, dar nu o voi face. Dacă vei deschide bine ochii, vei zări înaintea ta un alb care nu este dușmanul indienilor.

— Nu-l văd decât pe Old Shatterhand.

— Despre mine este vorba.

— Spui despre tine că nu ești un dușman al indienilor? Oare tu nu ai rănit și nu ai ucis niciun indian?

— Ba da, dar numai atunci când m-am văzut nevoit s-o fac. Eu nu sunt un dușman al indienilor, ci sunt un prieten al oamenilor roșii. Am dovedit aceasta de multe ori. Am fost alături de indieni de câte ori am putut și i-am apărut împotriva albilor. Dacă ești un om drept, trebuie să recunoști aceasta.

— O pană este un om drept!

— Atunci îți voi dovedi că ceea ce am spus este adevărat. Gândește-te numai la Winnetou. Noi am fost prieteni și frați de cruce. Oare Winnetou nu era indian?

— A fost dușmanul nostru, dar a fost indian.

— Apașul nu a fost dușmanul vostru, voi vi l-ați făcut dușman. Așa cum îi iubea pe toți apașii, așa îi iubea pe toți indienii. El voia să trăiască în pace și să aducă pace. Frații lui roșii au vrut să se războiască și să se ucidă între ei. Aceasta a fost marea lui durere, marea lui tristețe care nu l-a părăsit nicicând. Așa cum gândea și simțea el, așa simt și gândesc și eu. Tot ce am făcut împreună cu Winnetou am făcut doar din dragoste pentru indieni.

Vorbisem rar și ceremonios, la fel ca O pană. Indianul a lăsat capul în pământ și a tăcut minute-n șir. Apoi a înălțat capul și a zis:

— Old Shatterhand a spus adevărul. Sus-homasha este un om drept. El recunoaște că un om are dreptate și este bun, chiar dacă acel om îi este dușman. Dacă toți războinicii roșii ar fi precum a fost Winnetou, dacă toți albi ar urma pilda lui Old Shatterhand, atunci albi și indienii s-ar înțelege ca niște frați, s-ar iubi și s-ar ajuta unii pe alții. Pe pământ ar fi loc pentru toți deopotrivă. Este primejdios să dai o pildă pe care nu o urmează nimeni. Winnetou a murit, răpus de glonțul unui dușman. Old Shatterhand va muri la stâlpul caznelor.

O pană vorbea, în sfârșit, despre lucrurile la care ar fi vrut să se refere de la bun început. De aceea nu l-am întrerupt, iar el a continuat:

— Old Shatterhand este un erou. El va avea de îndurat chinuri cumplite. Oare le va face dușmanilor săi o bucurie, arătându-se slab?

— Nu. Dacă va fi să mor, atunci voi muri ca un adevărat bărbat, al cărui nume va fi cinstit și după moarte.

— Dacă va fi să mori? Tragi nădejde că nu vei muri?

— Da.

— Tu spui întotdeauna adevărul!

— Ai vrea să te mint?

— Nu, dar spunând adevărul te pui în primejdie!

— Old Shatterhand nu a fost nicicând un laș.

— Tragi nădejde că vei scăpa?

— Da.

Sus-homasha a fost de-a dreptul uimit de această mărturisire a mea. El a ridicat mâinile, exclamând:

— Uff, uff! Până acum ne-am arătat blânzi cu tine, dar va trebui să dăm dovadă de asprime!

— Nu mă tem de asta! Dimpotrivă, mă mândresc că ți-am spus adevărul.

— Numai Old Shatterhand poate avea îndrăzneala de a spune că nădăjduiește să scape.

— Nu ai dreptate. Un om care nu se bizuie decât pe îndrăzneală nu se gândește la un lucru anume, nu are un anumit țel.

— Un țel?

— Da. Nu-ți pot spune despre ce este vorba. Trebuie să descoperi tu însuși care este țelul meu.

Urmăream într-adevăr un scop, dar nu aveam voie să-i spun la ce mă gândeam, și anume la faptul că indianul venise la mine pentru a mă salva, propunându-mi să o iau de soție pe fiica sa. Dacă acceptam, nu aş mai fi fost ucis. Aş fi fost liber, aş fi avut o soție din neamul kiowaşilor și ar fi trebuit să devin războinic al kiowaşilor. Nu puteam face acest lucru și de aceea nu i-am dat un răspuns direct lui Sus-homasha. Indianul nu ar fi trebuit să se simtă jignit. Îi spuseseam că nu era sigur dacă voi muri. Prin aceasta îi dădusem de înțeles că nu se cuvenea să îmi propună s-o iau de soție pe fiica sa, fiindcă mă puteam salva și singur, fără a deveni kiowaș. Dacă O pană înțelesese cum se cuvine ceea ce îi spuseseam, atunci el nu avea de ce să se simtă jignit.

Dar Sus-homasha nu a înțeles cum se cuvine spusele mele, pentru că a replicat:

— Old Shatterhand vrea doar să ne facem griji din cauza lui. Îi este greu să spună că este pierdut și că nu va putea scăpa! Sus-homasha nu se lasă amăgit de vorbe! El știe prea bine că Old Shatterhand va muri!

— Știi prea bine că voi scăpa cu viață! am spus eu, cu încăpățănare.

— Vei muri la stâlpul caznelor!

— Voi scăpa!

— Este cu neputință! Dacă Sus-homasha ar crede, fie și numai o clipă, că ai putea scăpa, s-ar așeza el însuși aici și te-ar păzi! Nu vei putea fugi, dar ai putea scăpa cu viață. Ar fi un mijloc prin care ai putea scăpa cu viață.

— Care ar fi acel mijloc? am întrebat eu, văzând că indianul nu renunța la ideea lui.

— Ai putea scăpa cu ajutorul meu!

— Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

— Ești mai mândru decât credeam! Care om respinge mâna ce i se întinde, atunci când este vorba de viață și de moarte?

— Acel om care poate scăpa de primejdie, bizuindu-se doar pe sine însuși.

— Ești un om mândru care piere doar pentru a nu fi dator nimănui. Sus-homasha nu vrea recunoștința ta. Sus-homasha nu vrea decât să fii liber. Știi că Păr negru este fiica mea?

— Da.

— Îi este milă de tine.

— Atunci Old Shatterhand este un om demn de milă, dar nu un războinic viteaz. Mila înseamnă jignire!

Prin aceste cuvinte aspre, am vrut să-l fac pe O pană să renunțe la planul său, dar nu am izbutit, fiindcă indianul mi-a spus, cu blândețe:

— Sus-homasha nu vrea să te jignească. Păr negru a auzit multe despre tine, încă dinainte de a te zări. Ea știe că Old Shatterhand este cel mai viteaz dintre războinicii albi și ar vrea să te scape de la moarte.

— Prin aceasta se vede că Păr negru are un suflet bun, dar ea nu mă poate scăpa de la moarte.

— Ba poate. Este chiar lesne să te scape de la moarte. Tu cunoști toate obiceiurile oamenilor roșii. Tu te vei sluji de un anumit obicei al nostru, căci ai spus că-ți place fiica mea.

— Te înșeli. Nu i-am spus fiicei tale că-mi place.

— Ea mi-a spus că acestea au fost vorbele tale, și fiica mea nu a mințit niciodată.

— Păr negru mi-a adus de mâncare. Unul dintre războinicii care mă păzeau m-a întrebat dacă fata îmi place și eu i-am mărturisit războinicului că îmi place Păr negru.

— Este același lucru. Ai spus că îți place fiica mea. Știi că un om care ia de soție pe o fată dintr-un anume trib devine războinic al tribului din care face parte fata cu pricina?

— Da.

— Știi că aceasta se întâmplă, chiar și atunci când omul care ia în căsătorie fata a fost un dușman al tribului din care urmează să facă parte?

— Da.

— Știi că dușmanului care ia de soție fata i se cruță viața?

— Da.

— Uff! Atunci mă vei înțelege.

— Te înțeleg.

— Ție îți place Păr negru. Păr negru te place pe tine. Vrei să o iei de soție pe fata mea?

— Nu.

O pană era uimit. S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Urma să mor și totuși refuzam să o iau de soție pe una dintre cele mai frumoase fete ale tribului, pe fata unui războinic respectat. Oare se putea așa ceva?

— De ce? m-a întrebat Sus-homasha.

Puteam oare să-i spun care erau motivele acestui refuz? Puteam să-i spun că un european cu oarecare educație nu voia să-și lege întreaga viață de fata unui indian? Îi puteam mărturisi că un alb nu-i poate oferi unei indience tot ceea ce ea putea și trebuia să-i ofere? Puteam să-i spun că Old Shatterhand nu se numără printre netrebnicii care iau în căsătorie o fată de indian pentru a o părăsi mai târziu, numai fiindcă au câte o nevastă în fiecare trib? Îi puteam spune aceste lucruri pe care nu le înțelegea? Nu! Sigur că nu! Se cuvenea să aduc niște argumente pe care O pană să le priceapă. De aceea i-am spus:

— Fratele meu roșu mi-a mărturisit că îl prețuiește pe Old Shatterhand ca pe un războinic viteaz.

— Este adevărat.

— Cu toate astea, fratele meu îmi cere să primesc viața din mâna unei femei. Oare Sus-homasha ar face un astfel de lucru?

— Uff! a exclamat O pană.

S-a lăsat din nou tăcerea. Indianul se gândea la cele ce-i spusese. După o vreme, Sus-homasha m-a întrebat:

— Ce crede Old Shatterhand despre mine?

— Old Shatterhand crede că Sus-homasha este un războinic viteaz și înțelept, care ia parte la luptă și la sfat.

— Ai vrea să fii prietenul meu?

— M-ar bucura să-ți fiu prieten.

— Ce crede Old Shatterhand despre fiica mea?

— Fiica lui Sus-homasha este cea mai frumoasă floare printre fetele din neamul kiowașilor.

— Este ea demnă de un bărbat?

— Războinicul ce o va lua de soție poate fi mândru de ea.

— Tu nu mă disprețuiești pe mine și nici pe ea?

— Departe de mine un astfel de lucru! Old Shatterhand se poate apăra, dar el nu poate primi viața din mâna unei femei!

— Uff! Uff!

— Se cuvine oare ca Old Shatterhand să facă un lucru de care oamenii să se rușineze?

— Nu.

— Se cuvine oare să se spună despre Old Shatterhand: el a scăpat cu viață și a căzut în brațele unei indience frumoase?

— Nu.

— Oare nu este de datoria mea să-mi apăr renumele și onoarea, chiar dacă pentru asta mi-aș pierde viața?

— Ba da.

— Atunci vei înțelege de ce nu pot primi ajutorul tău sau al fiicei tale. Dar eu îți mulțumesc și îi mulțumesc și frumoasei tale fiice. Aș vrea să vă pot mulțumi și altfel, nu doar prin cuvinte.

— Uff, uff, uff! Old Shatterhand este un bărbat în toată puterea cuvântului. Este mare păcat că el trebuie să moară! Am vrut doar să-l scap de la moarte, dar eu înțeleg că un războinic viteaz nu poate face ceea ce îi cer eu. Dacă-i spun fiicei mele ceea ce a zis Old Shatterhand, ea nu va fi supărată pe vânătorul alb.

— Da, da! Spune-i! Nu aş vrea să creadă că eu nu am primit ajutorul tău din cauza ei.

— Păr negru te va iubi şi te va cinsti şi mai mult decât până acum. Atunci când tu vei fi supus la cazne şi toţi se vor aduna pentru a vedea cum te stingi, fiica mea va sta ghemuită în cel mai întunecat ungher al cortului şi îşi va ascunde faţa, *howgh!*

Spunând acestea, O pană s-a depărtat, fără a mai spune că ar fi vrut să mă păzească el însuşi. Cei doi paznici şi-au reluat locurile în stânga şi în dreapta mea.

Îi mulţumeam Bunului Dumnezeu că trecusem cu bine peste această încercare. Aş fi putut să mi-l fac duşman pe O pană, şi atunci dorinţa de răzbunare a indianului ar fi fost fără margini.

Nu a trecut mult şi a venit Pida, trebuind să mă întind la pământ, cu mâinile şi cu picioarele depărtate. Am fost legat de patru ţăruşi. O pătură îmi ţinea loc de pernă, cu o a doua pătură am fost învelit.

După o vreme, am primit o vizită neaşteptată, care m-a bucurat mult. Am auzit un fornăit şi l-am zărit pe armăsarul meu negru. Credinciosul patruped păscurse pe săturate şi acum venise la mine să se alinte, frecându-şi botul moale de pieptul meu.

Faptul că armăsarul se arăta credincios era, acum mai mult ca oricând, de mare importanţă pentru mine. Dacă voiam să fug, trebuia să am un cal bun, or, ce armăsar putea fi mai bun decât cel pe care îl aveam?

S-a întâmplat aşa cum mă aşteptam: nu am putut să dorm; mă dureau mâinile şi picioarele. Îndată ce s-au ivit zorile, am fost ridicat în picioare şi legat de copac.

Dacă mai aveam de petrecut multe astfel de nopţi, ştiam că o să-mi pierd puterile, dar nu aveam voie să mă plâng de nesomn. Acest lucru ar fi fost de-a dreptul ruşinos pentru Old Shatterhand.

Eram curios cine-mi va aduce de mâncare. Oare va fi Păr negru? Greu de crezut, după discuţia pe care o avusesem cu tatăl ei. Cu toate astea, cea care a venit a fost Păr negru. Fata nu a rostit niciun cuvânt, dar, privind-o în ochi, mi-am dat seama că nu era supărată, ci tristă.

Pida a venit din nou şi am aflat că avea să plece la vânătoare în fruntea unei cete de războinici, urmând să se întoarcă doar

după-amiaza. La puțină vreme după aceea, am văzut cum tânărul șef de trib se îndrepta către prerie în fruntea războinicilor săi.

Au trecut câteva ceasuri și l-am văzut pe Santer apărând printre copaci. Avea pușca pe umăr, își ducea calul de căpăstru și a venit de-a dreptul la mine, zicând:

— Plec și eu la vânătoare, domnule Shatterhand. Am venit să-ți spun asta ca s-o știi! Poate că-l voi întâlni pe tânărul Pida, la care văd că ții atât de mult și care nu mă poate suferi.

Banditul aștepta să-i dau un răspuns, dar m-am prefăcut că nu-l văd și nu-l aud.

— Ai surzit? m-a întrebat ucigașul.

Nu i-am răspuns nici de această dată.

— Îmi pare rău atât pentru dumneata, cât și pentru mine.

— Pleacă de-aici, secătură! am strigat eu.

— Oho! Poți vorbi, dar nu mai auzi! Păcat! Mare păcat! Aș fi vrut să te mai întreb ceva.

Santer mă privea cu obraznicie, ba chiar avea expresia unui om fericit care este foarte sigur pe sine. Fără nicio îndoială că netrebnicul îmi ascundea ceva sau puneă ceva la cale.

— Da, da! Aș fi vrut să te mai întreb ceva, a repetat banditul.

Văzând că nu spuneam nimic, Santer a izbucnit:

— Hahahaha! Ia te uită! Așa treabă mai zic și eu! Bunul Old Shatterhand e legat la copacul morții, iar netrebnicul Santer este un om liber, liber ca pasărea cerului. Știi ceva despre vreo pădure de molizi, numită Indeltshe-tshil?

Această întrebare mi-a tăiat răsufarea. În testamentul său Winnetou amintea despre Indeltshe-tshil. Îmi dădeam seama că, dacă aș fi putut, l-aș fi ucis pe Santer numai din priviri.

— Ha! Cum se mai uită la mine, de parcă ar avea cuțite în loc de ochi! a exclamat nemernicul.

— Secătură, de unde știi tu asta? l-am întrebat, scrâșnind din dinți.

— De unde știu și de Tse-shosh! Știi ceva de Tse-shosh?

— Pe Dumnezeuul meu, o să...

— Stai, stai puțin! m-a întrerupt banditul. Ce lucru minunat mai e și Deklil-to sau cum i-o fi zicând?

— Nemernicule! am urlat eu. Ai luat hârtiile pe care...

— Da, da! Am hârtiile! mi-a spus Santer, triumfător.

— Ai furat hârtiile de la Pida!

— Prostii! Cum să fur un lucru care este al meu? Da! Hârtiile sunt la mine! Toate!

— Puneți mâna pe el! Nu-l lăsați să plece! le-am strigat indienilor care mă păzeau.

— Să pună mâna pe mine? a întrebat ucigașul, batjocoritor, aruncându-se în șa.

— Nu-l lăsați să plece! le-am strigat războinicilor care mă păzeau. A furat ceva de la Pida! Santer nu trebuie să scape!

Nu mai aveam suflu. Mă zbătusem, încercând cu disperare să-mi desfac legăturile. Santer a plecat în galop. Cei doi kiowași au sărit în picioare, dar nu l-au putut opri pe nemernic! Testamentul lui Winnetou, testamentul fratelui meu de cruce fusese furat! Hoțul fugea și nimeni nu făcea nimic pentru a-l opri!

Trăgeam, trăgeam de curele și urlam ca un ieșit din minți. Nici măcar nu-mi mai dădeam seama că nu puteam fugi, chiar dacă aș fi izbutit să-mi rup legăturile. Trăgeam și urlam. Nu mai simțeam nicio durere. La un moment dat, am căzut cu fața în jos. Izbutisem să rup curelele!

— Uff! Uff! au exclamat cei doi războinici care mă păzeau. Old Shatterhand a rupt legăturile!

Indienii au dat să pună mâna pe mine.

— Lăsați-mă! am urlat eu. Nu vreau să fug! Vreau doar să-l prind pe Santer care a furat ceva de la Pida!

Strigătele mele au ridicat în picioare întreg satul. Războinicii au venit numaidecât pentru a mă lega la copacul morții. M-am apărat din răspuțeri, dar până la urmă au izbutit să mă lege.

Indienii se aleseră cu vânățai zdravene, însă niciunul dintre ei nu era supărat din această cauză, ci exclamau:

— Uff! Uff! S-a dezlegat! De necrezut!

Încheieturile mâinilor îmi sângerau. Curelele tăiaseră în carne.

— Ce stați și vă holbați la mine? le-am strigat eu indienilor. Nu ați înțeles ce am spus? Santer a furat ceva de la Pida! Încălecați și porniți după hoț!

Niciunul dintre kiowași nu s-a mișcat din loc. Am continuat să urlu la războinicii care se uitau la mine fără a pricepe nimic. În cele din urmă, a apărut O pană. Tatăl lui Păr negru și-a făcut loc printre indienii adunați în jurul meu și m-a întrebat ce se întâmplase. După ce i-am povestit repede totul, Sus-homasha m-a întrebat, fără niciun rost:

— Hârtiile care vorbesc sunt acum ale lui Pida?

— Bineînțeles! Doar ai fost și tu de față când Tangua a hotărât asta!

— Și ești sigur că Santer a fugit cu acele hârtii și nu se va mai întoarce aici?

— Da! Da!

— Atunci se cuvine să-l întrebăm pe Tangua ce este de făcut. Tangua este marele șef de trib.

— Întrebați-l, dar repede, repede! Nu mai zăboviți!

O pană însă a mai zăbovit. A ridicat de la pământ curelele pe care le rupsesem, le-a privit atent și apoi i-a întrebat pe cei adunați în jurul meu:

— Acestea sunt curelele pe care le-a rupt Old Shatterhand?

— Da, i-a răspuns cineva.

— Uff! Uff! Acest lucru nu-l putea face decât Old Shatterhand, dar Old Shatterhand trebuie să moară! Oare de ce nu este vânătorul alb un războinic indian? De ce nu este el kiowaș?

După ce a rostit aceste cuvinte, Sus-homasha s-a îndepărtat. Toți ceilalți, în afară de cei doi paznici ai mei, l-au urmat de îndată.

Am așteptat să se întâmple ceva. Am așteptat cu nerăbdare, dar m-am frământat în zadar. În satul kiowașilor viața mergea înainte netulburată.

L-am rugat pe unul dintre paznicii mei să afle ce hotărâse Tangua. Cei doi războinici nu aveau voie să se îndepărteze, dar au întrebat și ei pe cineva ce se hotărâse. Așa am aflat că Tangua nu fusese de acord ca Santer să fie urmărit. Pentru bătrânul șef de trib hârtiile acelea nu aveau nicio valoare, iar Pida nu putea să le citească.

Oricine își poate închipui cât de supărat și cât de furios eram. Scrâșneam din dinți și încercam să mă eliberez, deși încheieturile mâinilor mă dureau îngrozitor. Cei doi războinici care mă păzeau

mă priveau din când în când cu îngrijorare. Ce puteam face? Nimic! Trebuia să mă obișnuiesc cu acest gând. Trebuia să mă liniștesc.

Cred că trecuseră trei ore de când Santer părăsise satul kiowașilor, când am auzit un glas de femeie. Era chiar Păr negru care striga ceva. Fata a venit în fugă și a intrat în cort, ieșind apoi împreună cu tatăl ei. Și O pană striga ceva. Oamenii din sat li s-au alăturat numaidecât și au luat-o la fugă. Se întâmplase ceva deosebit! Poate avea legătură cu furtul hârtiilor!

După ceva vreme, O pană a venit în fugă spre mine și a spus:

— Old Shatterhand știe multe lucruri! Este Old Shatterhand vraci?

— Da, am spus eu, sperând că voi fi dus la căpătâiul unui bolnav, situație în care trebuia să fiu dezlegat.

— Poți să-i vindecî pe cei bolnavi?

— Da.

— Poți readuce morții la viață?

— A murit cineva?

— Fiica mea!

— Fiica ta, Păr negru? am întrebat eu, speriat.

— Nu, nu Păr negru! Sora ei, soția tânărului șef de trib Pida. Era legată. Vraciul nostru a făcut tot ce putea, dar ea nu s-a mai mișcat. Vraciul nostru spune că a murit, că Santer ar fi ucis-o! Santer, cel ce a furat hârtiile vorbitoare! Vrea Old Shatterhand s-o readucă la viață pe fiica mea?

— Du-mă la ea!

Am fost dezlegat, dar apoi mi-au fost legate mâinile și picioarele, astfel încât să pot merge, dar să nu pot fugi. Așa am fost purtat prin sat, până ce am ajuns, în cele din urmă, la cortul lui Pida. Mă bucuram că aflasem cu această ocazie unde era cortul lui, fiindcă acolo se găseau puștile mele. Toată lumea, bărbați, femei copii, se adunase înaintea cortului tinerei căpetenii. Indienii mi-au făcut loc să trec printre ei. Toți mă priveau cu respect.

Am intrat împreună cu O pană. Am zărit-o pe Păr negru, stând în genunchi lângă o indiană întinsă la pământ. Alături de ea se afla un bătrân urât. Amândoi s-au ridicat în picioare când m-au zărit. Bătrânul cel urât era vraciul kiowașilor. Mi-am rotit privirile prin

cort. Undeva în stânga se aflau șaua și pătura mea. De un par erau atârinate revolverele mele, iar într-un țăruș era înfipt cuțitul meu. Pida considera că armele mele erau acum ale sale! Oricine își poate închipui cât de mult m-am bucurat văzându-le!

— Old Shatterhand să privească moarta și să spună dacă o poate aduce la viață! m-a rugat Sus-homasha.

Am îngenuncheat numaidecât lângă soția lui Pida. Femeia mai trăia. Inima îi bătea încet, încet, dar bătrânul vraci nu putuse să-și dea seama de acest lucru. O pană și Păr negru mă priveau cu încordare și cu spaimă.

— E moartă! a spus vraciul. Nimeni nu poate aduce viața într-un trup mort!

— Old Shatterhand poate! am spus eu, liniștit.

— Poți? Tu poți? a întrebat Sus-homasha, cuprins de bucurie.

— Trezește-o la viață! a exclamat Păr negru, punând mâinile pe umerii surorii ei.

— Pot s-o trezesc la viață, dar dacă va fi să o fac, atunci nimeni nu trebuie să se afle lângă mine, am spus eu.

— Să ieșim din cort? a întrebat O pană.

— Da.

— Uff! Oare știi ce ne ceri?

— Ce? l-am întrebat eu, deși înțelesesem foarte bine ce voia să spună.

— Aici se găsesc armele tale. Dacă ai pune mâna pe ele, ai fi liber. Îmi făgăduiești că nu vei pune mâna pe arme?

Oricine își poate închipui cât de greu mi-a fost să-i răspund. Dacă puneam mâna pe cuțit, puteam să-mi tai legăturile. Dacă aveam asupra mea revolverele și carabina Henry, cine ar mai fi îndrăznit să se apropie de mine? Știam bine că pentru a fugi din satul kiowașilor eram nevoit să ucid sau să rănesc câțiva războinici. În afară de asta, nu voiam să fug, folosindu-mă de faptul că soția lui Pida leșinase.

Am zărit în cort câteva cuțite mici, de soiul celor pe care indiencele le foloseau pentru a tăia pielea groasă. Îmi era de-ajuns un astfel de cuțit, așa încât i-am spus lui Sus-homasha:

— Îți făgăduiesc. Ca să fiți siguri, puteți lua cu voi armele mele.

— Nu, nu o vom face! a replicat O pană. Cuvântul lui Old Shatterhand este ca un jurământ, dar asta nu ajunge.

— Ce mai vrei să-mi ceri?

— Acum, că nu mai ești legat la copacul morții, ai putea încerca să fugi, chiar și fără arme. Îmi făgăduiești că nu vei fugi acum?

— Îți făgăduiesc.

— Te vei lăsa legat la copacul morții?

— Da, ai cuvântul meu că mă voi lăsa legat!

— Să mergem! a spus O pană. Old Shatterhand nu este un mincinos ca Santer.

După ce indienii au ieșit din cort, mi-am strecurat în mâneca stângă un cuțit mic. După aceea mi-am îndreptat toată atenția asupra soției lui Pida.

Tânărul șef de trib plecase la vânătoare, și banditul se folosise de această situație pentru a pătrunde în cortul lui Pida. Trecuse ceva vreme și femeia tot nu se trezise din leșin. Nu se putea ca indianca să fi leșinat numai de spaimă. Probabil că era ceva mai grav. Am început să-i pipăi capul și am descoperit o umflătură în creștet. Am apăsât pe umflătura aceea. Femeia a scos un geamăt. Am apăsât din nou și din nou. Indianca a deschis ochii și a exclamat:

— Old Shatterhand!

— Mă cunoști?

— Da.

— Vino-ți în fire, dacă mai leșini o dată, ai să mori! Ce s-a întâmplat?

Gândul că va muri a avut efect. Indianca s-a ridicat în șezut și mi-a spus, punându-și mâna pe creștet:

— Eram singură. Albul a intrat în cort și mi-a cerut leacurile. Eu nu i le-am dat și pentru asta m-a bătut.

— Unde sunt leacurile?

Femeia a privit spre un țăruș. Apoi a exclamat:

— Leacurile nu mai sunt! Le-a furat! Le-a luat cu el! Știu că m-a lovit în cap. Altceva nu mai știu!

Cunoșteam faptul că Santer avea testamentul lui Winnetou. Ceea ce aflam însă abia acum era că el furase și leacurile lui Pida.

Leacurile tinerei căpetenii dispăruseră! Pida trebuia să facă tot posibilul pentru a le redobândi!

— Ești destul de puternică pentru a nu-ți pierde cunoștința? am întrebat-o eu pe indiancă.

— Sunt puternică! a exclamat soția lui Pida. Tu mi-ai redat viața și îți mulțumesc!

M-am ridicat și am ieșit din cort. O pană și Păr negru se aflau chiar în fața cortului. Ceilalți stăteau la mică distanță și așteptau să vadă ce se va întâmpla.

— Intrați! i-am îndemnat eu pe Sus-homasha și Kahko-Oto. Cea care era moartă a înviat.

Nu pot reda în cuvinte bucuria lui O pană și fericirea lui Păr negru. Toți kiowașii erau convinși că săvârșisem o minune. Nu aveam de ce să-i contrazic. Le-am spus să-i pună comprese soției lui Pida și le-am arătat ce înseamnă o compresă.

Dacă bucuria indienilor era mare, la fel de mare era și supărarea lor. Leacurile lui Pida dispăruseră. Neplăcutul eveniment a fost adus numai decît la cunoștința lui Tangua. Bătrâna căpetenie a trimis, în sfârșit, o ceată de războinici în urmărirea lui Santer și a poruncit câtorva kiowași să îl aducă pe tânărul șef de trib.

O pană m-a dus la copacul morții de care am fost legat din nou. Indianul m-a lăudat și a făcut-o, desigur, ca un adevărat războinic, spunând:

— Te vom supune la chinuri și mai mari decît cele la care ne-am gândit la început. Niciun om nu va fi suferit atît de mult ca tine. Când vei merge pe veșnicele plaiuri ale vânătorii, tu vei fi cel mai însemnat dintre albi!

„Mulțumesc!” am gândit eu, iar cu voce tare am spus:

— Dacă ați fi pornit pe urmele lui Santer când v-am spus eu, l-ați fi prins acum. Așa are să scape!

— Îl vom prinde! Vom da de urmele lui!

— Ce bine ar fi dacă aş putea porni eu după el!

— Poți!

— Eu? Eu sunt ostaticul vostru!

— Poți pleca în urmărirea lui împreună cu Pida. Trebuie să ne făgăduiești că te vei întoarce aici și te vei lăsa legat la stâlful caznelor. Vrei?

— Nu! Dacă îmi e scris să mor, atunci vreau să mor cât mai curând.

— Da! Tu ești un erou, căci numai un erou poate vorbi astfel! Nouă ne pare rău că nu ești kiowaș!

O pană a plecat, iar eu nu i-am spus că aveam de gând să-l părăsesc chiar în noaptea ce avea să vină.

Pida a fost găsit repede. Tânăra căpetenie a venit în sat pe calul scaldat în sudori. Mai întâi s-a dus în cortul său, apoi a dat fuga la Tangua și, în cele din urmă, a venit la mine. Indianul părea liniștit, dar știam bine că se stăpânea. Pida mi-a spus:

— Old Shatterhand mi-a readus soția la viață. Eu o iubesc și îi mulțumesc lui Old Shatterhand! Vânătorul alb știe ce s-a petrecut?

— Da. Cum îi merge soției tale?

— O doare capul, dar apa îi va face bine. Ea se va însănătoși curând, dar sufletul meu este bolnav și nu se va însănătoși până ce nu îmi voi fi regăsit leacurile.

— De ce nu am fost ascultat?

— Old Shatterhand are întotdeauna dreptate. Dacă războinicii kiowași l-ar fi ascultat, astăzi Santer s-ar fi găsit deja aici!

— Pida va porni pe urmele lui Santer?

— Da. Trebuie să mă grăbesc. Am venit aici doar ca să-mi iau rămas-bun de la tine. Deși ai vrea să mori cât mai repede, așa cum îmi mărturisea O pană, va trebui să aștepti până ce mă voi întoarce.

— Te voi aștepta cu plăcere.

Îi spusese adevărul, dar Pida a interpretat afirmația în felul său și mi-a spus:

— Nu este bine să aștepti moartea prea multă vreme. Voi avea grijă ca așteptarea să-ți fie cât mai ușoară, dar ea ți-ar fi și mai ușoară dacă ai vrea să faci ceea ce îți voi cere eu acum.

— Ce vrei să-mi ceri?

— Vrei să-l însoțești pe Pida?

— Da.

— Uff! Asta este foarte bine, pentru că îl vom prinde cu siguranță pe hoț. Vei fi dezlegat chiar acum și ți se vor da armele!

— Stai! Vreau să pun niște condiții!

— Ce condiții?

— Vreau să te însoțesc, dar ca om liber.

— Uff! Asta este cu neputință!

— Atunci rămân aici!

— Vei fi liber atâta vreme cât te vei afla alături de mine. După ce îl vom fi prins pe Santer, te vei întoarce din nou aici și vei fi din nou ostaticul nostru. Nu îți cer decât să făgăduiești că nu vei încerca să fugi când îl vom urmări pe hoț.

— Asta înseamnă că mă iei cu tine doar pentru că știi că eu pot găsi orice urmă? Nu! Rămân aici! Old Shatterhand nu este câine de vânatoare!

— Nu vrei să te răzgândești?

— Nu.

— Cugetă bine! Este cu putință să nu-l prindem pe cel ce mi-a furat leacurile!

— Asta ar fi rău pentru tine! Mie nu mi-ar scăpa. Fiecare însă are datoria să își redobândească lucrurile ce i-au fost furate.

Indianul a dat din cap, fără a înțelege prea bine ce am vrut să spun, și apoi a zis, cu părere de rău:

— Pida te-ar fi luat cu el în semn de mulțumire că i-ai redat viața soției sale. Dar Pida nu poate face nimic împotriva voinței tale.

— Dacă vrei să-mi mulțumești, atunci îmi poți îndeplini o rugămintă.

— Rostește-o.

— Mă gândesc la cei trei tovarăși ai lui Santer. Unde sunt ei acum?

— În cortul lor.

— Sunt liberi?

— Nu, sunt legați. Ei sunt prietenii celui ce i-a furat leacurile lui Pida.

— Dar nu sunt vinovați de cele întâmplate!

— Asta spun și ei, numai că ei sunt tovarășii dușmanului meu. Tovarășii dușmanului meu sunt dușmanii mei. Vor fi legați la copacul morții și vor muri împreună cu tine.

— Eu îți spun că nu au știut ce vrea să facă Santer.

— Asta nu ne privește! Ce bine ar fi fost dacă te-ar fi ascultat. Pida știe că i-ai prevenit!

— Pida, tânărul și nobilul șef de trib, să asculte ce am să-i spun: eu voi muri la stâlpul caznelor, dar nu voi veni cu o rugămintă ce ar fi în folosul meu, ci în folosul lor.

— Uff! Care este rugămintea ta?

— Redă-le libertatea!

— Pida să-i lase să plece? Să le dea caii și armele? Cum ar putea Pida să facă asemenea lucru?

— Fă-o de dragul soției tale pe care-mi spuneai că o iubești.

Indianul s-a întors cu spatele la mine. În interiorul lui se dădea o luptă grea. În cele din urmă, s-a întors și mi-a spus:

— Old Shatterhand nu este ca alte fețe palide. Nu, el nu este ca alți oameni. Nimeni nu-l poate înțelege. Dacă rugămintea ar fi fost în folosul său, poate că am fi găsit o cale să-l scăpăm de la moarte. El ar fi luptat cu cei mai viteji dintre războinicii noștri, dar Old Shatterhand mă roagă să cruț viețile altora. Old Shatterhand nu primește niciun dar pentru sine!

— Așa este precum spui și te mai rog încă o dată: îngăduie-le celor trei tovarăși ai lui Santer să plece!

— Prea bine! Cei trei vor fi liberi, dar am să-ți spun acum și eu ceva!

— Spune!

— Tu nu mai ai ce să-mi ceri. I-ai redat viața soției mele, și eu îi voi lăsa să plece pe cei trei tovarăși ai lui Santer. Nu-ți mai datorez nimic!

— Prea bine! Nu-mi mai datorezi nimic!

— Cei trei vor fi liberi! Dar ei trebuie să vină la tine să-ți mulțumească. Ar trebui să le fie rușine pentru că nu te-au ascultat! *Howgh!*

Spunând acestea, indianul s-a îndepărtat. Mai întâi a intrat în cortul tatălui său. Tangua trebuia să știe ce îmi făgăduise fiul său.

Apoi i-am văzut pe cei trei tovarăși ai lui Santer apărând printre copaci. La un semn al lui Pida, Gates, Clay și Summer au venit spre mine, iar Gates a spus:

— Domnule Shatterhand, am auzit ce s-a întâmplat. Oare este așa o mare nenorocire că a dispărut un săculeț cu leacuri?

— Faptul că-mi puneți această întrebare mă face să fiu sigur că nu prea știți cum este viața în Vest, am replicat eu. Nimic nu poate fi mai rău pentru un războinic decât să-și piardă leacurile. Ar trebui să știți acest lucru.

— Hm! De aceea era Pida așa de supărat! De aceea a pus să fim legați. Domnului Santer n-o să-i meargă prea bine, dacă îl vor prinde kiowașii.

— Își merită soarta! Acum v-ați dat seama că vrea să vă înșele?

— Pe noi? Oare are vreo legătură cu noi faptul că a furat leacurile lui Pida?

— Da, are! În săculețul cu leacuri se găsesc hârtiile pe care a vrut să pună mâna, hârtiile care se găseau asupra mea!

— Și ce legătură avem noi cu acele hârtii?

— În acele hârtii se face descrierea locului în care se găsește aur.

— La dracu'! E adevărat ce spuneți?

— Bineînțeles!

— Atunci cunoașteți și dumneavoastră locul acela! Spuneți-ne unde este! Pornim după Santer și îi luăm aurul de sub nas!

— Nu sunteți oamenii care să-l înfrunțați pe Santer. Santer v-a folosit doar pentru a-l ajuta la căutarea aurului. După ce ați fi găsit metalul prețios, el v-ar fi împușcat cu siguranță. Până la urmă, a scăpat de dumneavoastră foarte ușor, pentru că nici nu a mai trebuit să vă ucidă. A trebuit doar să fugă, pentru că știa foarte bine că indienii vă vor lua ostatici.

— La dracu'! Înseamnă că am rămas în viață numai datorită dumneavoastră, așa cum spune Pida.

— Dacă așa spune Pida, înseamnă că așa este. Voi urma să muriți alături de mine la stâlpul caznelor.

— Și l-ați rugat pe șeful de trib să ne redea libertatea, fără a vă gândi și la dumneavoastră?

— O să fiu supus la chinuri și atâta tot.

— Veți fi supus la chinuri până ce veți muri?

— Da.

— Ne pare tare rău, domnule! Nu v-am putea ajuta?

— Mulțumesc, domnule Gates! Nu mă puteți ajuta. Plecați liniștiți. Dacă veți întâlni oameni, vă rog să le spuneți că Old Shatterhand a murit la stâlpul caznelor, în satul kiowașilor.

— Asta este o veste foarte tristă, domnule! Eu unul aș vrea să povestesc alte lucruri despre dumneavoastră.

— Ați fi avut ocazia s-o faceți, dacă nu m-ați fi mințit la Mugwort Hills. Dumneavoastră sunteți de vină pentru faptul că am fost luat ostatic și pentru faptul că voi muri în chinuri cumplite. Asta nu trebuie să uitați. Aș vrea să nu mai puteți dormi, gândindu-vă că m-ați trimis la moarte. Și acum plecați!

Gates nu știa ce să spună. Clay și Summer nu scoteau niciun cuvânt. M-au privit cu părere de rău și apoi au plecat. S-au îndepărtat puțin și s-au mai întors o dată spre mine.

Abia dispăruseră cei trei printre copaci, când Pida a încălecat și a plecat. Indianul nu mi-a aruncat nicio privire. Îmi îndeplinise rugămintea. Nu îmi mai datora nimic. Era convins că mă va găsi tot aici când se va întoarce. Eu eram convins că, după ce voi scăpa, îl voi reîntâlni la Rio Pecos sau la Sierra Rita. Cine avea dreptate, eu sau el?

La prânz Păr negru mi-a adus de mâncare. Am întrebat-o cum se simțea sora ei și mi-a răspuns că nu o mai durea capul. Fiica lui Sus-homasha a vrut să mă răsplătească pentru fapta mea și mi-a adus foarte multă carne. Simțeam că indianca voia să-mi spună ceva și de aceea i-am vorbit:

— Sora mea mai tânără vrea să-mi mărturisească ceva. Vreau să aflu ce te frământă.

— Old Shatterhand nu a făcut bine.

— Ce vrea să spună sora mea mai tânără?

— Old Shatterhand a făcut rău că nu a plecat împreună cu Pida.

— Știu eu de ce nu am făcut-o.

— Marele vânător alb știe de ce nu a plecat cu Pida. Este un lucru de laudă să mori la stâlpul caznelor, fără să fi oftat măcar, dar Păr negru crede că este un lucru de laudă și să trăiești.

— Ai dreptate, dar eu trebuia să plec cu Pida, pentru ca apoi să mă întorc aici și să mor la stâlpul caznelor.

— Pida a trebuit să-ți ceară asta, dar poate că lucrurile nu s-ar fi petrecut chiar așa. Poate că pe drum Old Shatterhand ar fi fumat pipa păcii cu Pida și atunci ar fi devenit prietenul și fratele lui Pida.

— Și pe prietenul și fratele tău nu-l poți lăsa să moară la stâlpul caznelor. Asta crezi, nu-i așa?

— Da.

— Ai dreptate, dar... știu eu ce fac. Ai vrea ca eu să trăiesc? ♦♦

— Da, a recunoscut fata. Tu ești cel care a readus-o la viață pe sora mea.

— Nu-ți face griji pentru mine. Old Shatterhand știe ce face.

Fata a privit mai întâi în pământ, apoi s-a uitat la cei doi războinici care mă păzeau și a făcut o mișcare cu mâna. Am înțeles-o. Voia să vorbească despre fuga mea și nu putea s-o facă.

Am dat din cap și i-am spus:

— Ochii lui Păr negru sunt limpezi. Old Shatterhand știe ce simte ea în adâncul sufletului. Vânătorul alb știe ce gândește Păr negru.

— Old Shatterhand îmi poate citi cu adevărat gândurile?

— Da, și îți pot spune că dorințele tale se vor îndeplini curând.

— Aș vrea să fie precum spui. Păr negru s-ar bucura foarte mult!

Acest schimb de replici a făcut-o pe fată să prindă curaj. Când mi-a adus cina, focurile fuseseră deja aprinse în sat, dar între copaci domnea întunericul. Păr negru mi-a dat să mănânc, ducându-mi ea însăși bucățile de carne la gură, cu ajutorul unui cuțit. După o vreme, indianca m-a călcat pe picior, pentru a-mi atrage atenția. Apoi mi-a spus:

— Old Shatterhand mai are de mâncat numai câteva bucățele de carne. Dacă mai dorește ceva, el trebuie doar să-mi spună.

Cei ce mă păzeau nu au priceput înțelesul vorbelor fetei, dar eu știam ce urmărea Păr negru. Trebuia să spun ceva legat de mâncare, dar să mă refer la obiectul de care aveam nevoie pentru a putea fugi. Fata era gata să-mi aducă ceea ce i-aș fi cerut. De aceea i-am răspuns:

— Sora mea are suflet bun. Eu îi mulțumesc. Am tot ce-mi doresc. Cum îi merge soției tânărului șef de trib al kiowașilor?

— Durerile ei sunt din ce în ce mai mici, dar este nevoie să i se mai pună apă rece pe cap.

— Asta este bine. Trebuie să fie îngrijită. Cine se află lângă ea?

— Eu.

— Și în seara aceasta vei fi alături de ea?

— Da.

— Ea are nevoie de îngrijiri și în timpul nopții.

— Voi fi alături de ea până în zori.

Vocea îi tremura. Mă înțelese.

— Vei fi alături de ea până în zori? am întrebat-o eu. Atunci avem să ne revedem.

— Da, avem să ne revedem! a replicat Păr negru, depărtându-se.

Cei ce mă păzeau nu au priceput adevăratul înțeles al cuvintelor noastre.

Pentru a putea fugi din satul kiowașilor, trebuia să ajung mai întâi în cortul lui Pida, pentru că acolo se aflau lucrurile mele. Acum eram sigur că Păr negru va fi în cortul lui Pida și mă va aștepta. Acest lucru mă bucura, dar mă și neliniștea în același timp. Dacă îmi luam armele și celelalte lucruri din cortul lui Pida și cele două surori se aflau de față, atunci mâine războinicii kiowași le vor certa. Pentru a nu mă trăda, Păr negru și sora ei trebuiau să tacă, să nu facă niciun zgomot, ori datoria lor ar fi fost să strige după ajutor. Ce era de făcut? Cele două surori erau nevoite să se lase legate de mine. După ce voi fi plecat, ele puteau striga după ajutor. Nu mă îndoiam că sora lui Păr negru voia să mă ajute. Soția lui Pida mă respecta. Doar eu o readusesem la viață.

Mă mai frământa ceva: oare carabina se mai afla în cortul lui Pida? Poate că nu, fiindcă Pida știa cât de vestită era această armă. Poate că da, fiindcă Pida nu știa să o folosească. Oare cum stăteau lucrurile? Dacă Pida luase carabina cu el, atunci eram nevoit să-l caut mai întâi pe tânărul șef de trib și abia după aceea pe Santer.

Cei doi războinici care mă păzeau urmau să fie înlocuiți cu alți doi. O pană a venit el însuși cu cei doi războinici. Indianul era serios, dar mai apoi mi-a zâmbit. M-a dezlegat cu mare grijă, pentru

că încheieturile mâinilor mele erau carne vie. M-am întins la pământ și am tras cu mâna dreaptă cuțitul mic pe care-l ascusesem în mâneca stângă. Am întins mâna stângă pentru ca aceasta să-mi fie legată de un țărșu.

M-am prefăcut că mă doare și mi-am dus-o spre gură, dar de fapt am izbutit să tai cureaua în care-mi era prinsă. Am lăsat apoi cuțitașul în iarbă și am ținut minte unde se găsea, astfel încât să-l pot apuca mai târziu cu mâna stângă.

— Fiți cu băgare de seamă! le-a strigat O pană celor doi războinici. Old Shatterhand are răni la mâini și nu este îngăduit să fie chinuit înaintea de a fi legat la stâlpul caznelor!

Indienii mi-au legat mâna dreaptă și apoi picioarele. După aceea mi-au pus o pătură sub cap și m-au învelit cu o a doua.

Înainte de a se îndepărta, Sus-homasha a spus:

— Azi Old Shatterhand nu poate fugi. Are răni la mâini și nu poate rupe curelele.

*Cei doi paznici s-au așezat la picioarele mele.

Există oameni care sunt neliniștiți înaintea de a se întâmpla un lucru important. Eu am izbutit mereu să-mi păstrez calmul. A trecut o oră și apoi încă una. Toate focurile au fost stinse. Numai cel din fața cortului lui Tangua mai ardea. S-a făcut răcoare și cei doi paznici și-au tras genunchii la piept și, în cele din urmă, au adormit în această poziție incomodă. Am tras puțin de curea și am simțit că mâna stângă îmi era liberă. Am pipăit apoi iarba și am găsit cuțitul. Am tăiat cureaua ce-mi lega mâna dreaptă. Aveam mâinile libere! Eram salvat!

Acum trebuia să tai curelele cu care-mi erau legate picioarele. Dar cum? Trebuia să mă ridic în șezut. Oare paznicii mei dormeau? M-am mișcat de câteva ori. Nimic! Chiar dormeau?

Trebuia să mă eliberez cât mai repede! Am dat pătura deoparte, m-am ridicat în șezut. Paznicii mei dormeau cu adevărat! Am tăiat curelele.

I-am lovit pe cei doi paznici cu pumnul în tâmplă. Războinicii au leșinat.

I-am legat, am tăiat două colțuri dintr-o pătură și le-am folosit drept căluș pentru cei doi kiowași care mă păziseră. M-am bucurat

să văd că armăsarul meu s-a apropiat de mine. M-am ridicat în picioarele și m-am întins ca să-mi dezmoțesc mâinile și picioarele. Ce bine era! M-am întins la pământ și m-am strecurat de la un copac la altul, de la un cort la altul, până ce am ajuns în dreptul cortului lui Pida. Deodată, am auzit un foșnet în stânga mea și am întrebat în șoaptă:

— Păr negru?

Fata a întrebat la rândul ei:

— Old Shatterhand?

M-am ridicat în picioare și am întrebat-o:

— De ce nu ești în cort?

— Nimeni nu este în cort, a replicat fata. Nu vrem ca mâine războinicii să ne certe. Sora mea este bolnavă. Trebuie să am grijă de ea, dar am dus-o în cortul tatălui meu.

O, minunată șiretenie a femeilor!

— Armele mele mai sunt în cort? am întrebat eu, după câteva clipe de tăcere.

— Da.

— Și puștile?

— Sunt sub culcușul lui Pida. Old Shatterhand are cal?

— Da. Calul mă așteaptă. Ai fost așa de bună cu mine. Se cuvine să-ți mulțumesc.

— Old Shatterhand este bun cu toți oamenii, a replicat Păr negru. Vânătorul alb se va întoarce aici?

— Cred că da. Îl voi aduce cu mine și pe Pida. Tânărul șef de trib va fi prietenul și fratele meu.

— Pornești după el?

— Da, am să-l întâlnesc.

— Să nu-i spui ce am făcut eu!

— Ai fi făcut chiar și mai mult pentru mine, știu asta! Îngăduie-mi să-ți prind mâna într-a mea, în semn de mulțumire.

Fata mi-a întins mâna ei mică, zicând:

— Să izbutești să scapi de-aici! Trebuie să plec! Sora mea are nevoie de mine!

Până să o pot împiedica, Păr negru mi-a dus mâna la buze. Era încă un copil. Un copil cu suflet bun.

Am intrat în cortul lui Pida și am izbutit să-mi iau puștile, revolverele, șaua și cuțitul.

M-am întors apoi la copacul morții. Cei doi indieni care mă păziseră se treziseră din leșin. Mi-am înșeuat armăsarul. Apoi m-am aplecat și le-am șoptit:

— Kiowașii nu au noroc. Nu-l vor vedea pe Old Shatterhand murind la stâlpul caznelor. Pornesc pe urmele lui Pida. Îl vom prinde împreună pe Santer. Pentru mine Pida va fi ca un prieten, ca un frate. Poate mă voi întoarce aici. Spuneți-i asta bătrânului șef de trib. El nu trebuie să-și facă griji pentru fiul său. Îl voi ocroti pe Pida. Kiowașii au fost buni cu mine. Spuneți-le aceasta tuturor războinicilor din tribul vostru: Old Shatterhand nu va uita niciodată că au fost buni cu el! *Howgh!*

Am plecat, ducându-mi calul de căpăstru, pentru a nu trezi pe nimeni. Apoi, când m-am îndepărtat destul de mult de satul kiowașilor, m-am aruncat în șa.

Capitolul 12

LA DEKLIL-TO

Mă îndreptam spre apus. Nu căutam urmele lui Santer și nici pe ale kiowașilor, pentru că nici nu mă interesau. Știam prea bine că Santer o apucase spre Rio Pecos și asta îmi era de-ajuns.

În testamentul lui Winnetou — atât cât apucasem să citeșc din el — existau trei denumiri în graiul apașilor. Una dintre ele, Indeltshe-tshil, o înțelesese și Santer. Pe celelalte două, Tse-shosh și Deklil-to, banditul nu le pricepuse. Chiar dacă ar fi înțeles ce însemnau aceste două denumiri, netrebnicul tot nu ar fi știut unde este Stâncă ursului sau Apa întunecată, respectiv Apa neagră. Atât Tse-shosh, cât și Deklil-to se găseau departe, tocmai în Sierra Rita, unde fusesem împreună cu Winnetou doar o singură dată. Chiar noi înșine îi dădusem apei și stâncii aceste nume. După moartea lui Winnetou, numai eu și cei doi războinici apași care ne însoțiseră mai știam unde se află Tse-shosh și Deklil-to. Cei doi războinici îmbătrâniseră și nu mai plecau din *pueblo*. Dacă voia să afle mai multe, Santer trebuia neapărat să ajungă la Rio Pecos.

Dar putea Santer să meargă în *pueblo*? Existau acolo apași care știau că banditul este dușmanul lui Winnetou, mai precis știau că el este albul care îi omorâse pe Inciu-Ciuna și Nșo-ci. Și de ce să nu meargă în *pueblo*? Un om ca el ar fi făcut orice pentru a pune mâna pe aur. Se putea servi chiar de testamentul fratelui meu de cruce, pe care se zărea totemul lui Winnetou.

Voiam să ajung în *pueblo* înaintea lui și să-i previn pe apași, astfel încât aceștia să-l ia ostatic pe Santer, îndată ce el va fi sosit acolo.

Un lucru posibil, căci aveam un cal bun, dar din păcate m-a urmărit ghinionul. Armăsarul meu a început să șchiopăteze. Îi intrase un ghimpe într-o copită. I l-am scos, dar calul înainta mai încet decât până atunci. După toate probabilitățile, Santer avea să fie înaintea mea la așezarea apașilor.

Nu ajunseseam încă la Rio Pecos, mă afluam în câmp deschis, când am văzut venind spre mine doi indieni. Eram singur, și războinicii nu aveau de ce să se teamă de mine. La un moment dat, unul dintre ei a scos un strigăt de bucurie și a ridicat pușca. Era Yato-Ka¹, un apaș pe care-l cunoșteam. Cei doi războinici s-au apropiat de mine și l-am întrebat pe Picior iute:

— Frații mei au pornit la vânătoare sau se află pe cărarea războiului? Încotro merg frații mei?

— Am pornit spre miazănoapte, mi-a spus Yato-Ka. Mergem la Munții Gros-Ventre, pentru a vedea mormântul căpeteniei noastre, Winnetou.

— Ați și aflat că a murit?

— Am auzit asta în urmă cu puține zile. La Rio Pecos, în *pueblo* a răsunat un prelung strigăt de jale.

— Frații mei știu că eu am fost de față când el a murit?

— Da. Old Shatterhand ne va istorisi totul. El se va găsi în fruntea noastră, când vom porni la luptă pentru a-l răzbuna pe Winnetou.

— Despre asta vom mai vorbi, am replicat eu. Nu cred că ați pornit doar voi doi la așa drum lung.

— Nu. Noi suntem iscoade. Căinii comanși au dezgropat din nou securea războiului. Ceilalți sunt mult în urma noastră.

— Cât de numeroși sunt războinicii apași?

— Sunt de cinci ori zece războinici.

— Cine este în fruntea lor?

— Til-Lata² Așa au hotărât bătrânii.

¹ Picior iute (n.a.).

² Mână însângerată (n.a.).

— Îl cunosc. Este un războinic viteaz și înțelept. Ați văzut niște călăreți străini?

— Unul.

— Când?

— Ieri. Era o față palidă. Ne-a întrebat unde este Tse-shosh. L-am trimis în *pueblo*, la bătrânul Inta.

— Ah! Acest om este Santer, cel ce i-a ucis pe Inciu-Ciuna și Nșo-ci! Vreau să-l prind!

— Uff! Uff! au exclamat apașii, speriați. Ucigașul lui Inciu-Ciuna! Și noi n-am știut! Nu l-am luat ostatic!

— Nu-i nimic. Bine că l-ați întâlnit. Nu puteți merge acum la mormântul lui Winnetou. Trebuie să faceți cale-ntoarsă și să mă însoțiți. Mai târziu vă voi călăuzi chiar eu spre Munții Gros-Ventre.

— Da, ne vom întoarce! a spus Yato-Ka. Trebuie să-l prindem pe ucigaș!

După câteva ceasuri, am ajuns la Rio Pecos, am traversat râul și ne-am continuat drumul pe malul celălalt. În timp ce ne îndreptam spre *pueblo*, le-am povestit celor doi apași cum îl întâlnisem pe Santer la Nugget Tsil și ce se mai întâmplase după aceea.

— Pida a plecat pe urmele ucigașului? m-a întrebat Yato-Ka.

— Da.

— Singur.

— Nu. Atunci când Pida a părăsit satul său, Tangua trimisese deja câțiva războinici pe urmele lui Santer. Pida trebuie să-i fi ajuns din urmă.

— Old Shatterhand știe câți războinici a trimis Tangua pe urmele ucigașului?

— Da. I-am văzut plecând și i-am numărat. Erau zece. Aceasta înseamnă că, împreună cu tânăra căpetenie, sunt unsprezece.

— Atât de puțini?

— Dacă e vorba să fie prins un singur om, unsprezece războinici sunt chiar prea mulți.

— Uff! Războinicii apași se vor bucura foarte mult! Ei îl vor prinde pe Pida! Vor pune mâna și pe cei zece războinici kiowași! Cu toții vor muri la stâlpul caznelor!

— Nu, am replicat eu, tăios.

— Nu? m-a întrebat Yato-Ka, uimit. Crezi că ei se vor preda? Santer, ucigașul, a ajuns în *pueblo*. Dacă au pornit pe urmele lui, kiowașii vor veni și ei acolo și atunci se vor afla în mâinile noastre.

— Așa vor sta lucrurile, dar kiowașii nu vor muri la stâlpul caznelor.

— De ce nu? Ei sunt dușmanii noștri!

— S-au purtat bine cu mine, iar Pida este acum prietenul meu.

— Uff! a exclamat Yato-Ka. Old Shatterhand a fost mereu altfel decât ceilalți războinici! El își ocrotește dușmanii! Dar ce va spune Til-Lata? Va fi el de părerea ta?

— Desigur!

— Gândește-te că Til-Lata a fost întotdeauna un războinic viteaz care acum a devenit șef de trib. Pentru că este șef de trib, el nu trebuia să aibă milă față de dușmani!

— Oare nu sunt eu una dintre căpeteniile apașilor?

— Ba da! Old Shatterhand este una dintre căpeteniile apașilor.

— Oare nu am devenit eu căpetenie înaintea lui Til-Lata?

— Ba da. Tu ai dobândit rangul de căpetenie cu multe veri înainte ca Til-Lata să devină șef de trib.

— Atunci Til-Lata trebuie să-mi dea ascultare. Dacă îi va prinde pe kiowași, el nu le va face nimic, pentru că aceasta este dorința mea.

Poate că Yato-Ka ar mai fi spus ceva, dar am zărit niște urme care veneau din stânga și se continuau de-a lungul râului, adică se aflau întocmai pe drumul pe care trebuia să-l urmăresc. Am descălecat și le-am examinat. Erau ale unor indieni care înaintaseră unul după altul. Acest lucru m-a dus la concluzia că se aflau pe picior de război și înaintau astfel pentru ca dușmanul să nu știe câți sunt. M-am gândit că înaintea noastră se găseau Pida și războinicii săi.

După o vreme, am ajuns în locul în care se opriseră și renunțaseră să mai stea unul în spatele celuilalt. Astfel mi-am putut da seama că era vorba despre unsprezece călăreți indieni. Nu mă înșelasem. Erau cei zece kiowași conduși de Pida, așa că l-am întrebat pe Yato-Ka:

— Războinicii apași vor veni în susul apei?

— Da. Ei îi vor întâlni pe kiowași. Kiowașii sunt unsprezece. Războinicii noștri sunt de cinci ori zece!

— Cât de departe se află războinicii apași?

— Ei au pornit la drum la o jumătate de zi după noi.

— După urme văd că războinicii kiowași au față de noi un avans de o jumătate de ceas.

Am pornit în galop. Apașii îi puteau întâlni foarte curând pe kiowași. Pida merita să-l apăr. După o vreme, i-am zărit pe kiowași înaintea noastră. Pida și războinicii săi s-au oprit pe loc și și-au întors caii. Ne-au zărit și au pornit în galop, dar nu în direcția noastră.

— Kiowașii i-au zărit pe apași, i-am spus lui Yato-Ka. Au văzut că aceștia sunt foarte numeroși. Ne-au zărit și pe noi, dar pentru că suntem doar trei, nu au de ce să se teamă.

— Da! a exclamat Yato-Ka. Vin războinicii noștri! Îi vezi? Au pornit-o iute în urma kiowașilor!

— Ieșiți voi doi în întâmpinarea lui Mână însângărată și spuneți-i să-și oprească războinicii pe loc, până ce vin eu.

— De ce nu vii și tu? m-a întrebat Yato-Ka.

— Trebuie să stau de vorbă cu Pida. Haide! Grăbiți-vă!

I-am ajuns din urmă pe kiowași. Cât mă aflasem la distanță, nu m-au recunoscut, dar pe măsură ce mă apropiam, indienii au văzut cine eram. Pida a scos un strigăt de spaimă și a încercat să fugă de mine. Am făcut astfel încât șeful de trib să nu poată trece și i-am strigat:

— Pida să se oprească! Old Shatterhand îl va ocroti!

Deși se speriasse, Pida părea să aibă mare încredere în mine, pentru că și-a strunit calul și și-a îndemnat războinicii să se oprească.

Deși războinicul indian trebuie să-și stăpânească mereu simțămintele și să pară mereu liniștit, lui Pida îi era foarte greu să facă asta, iar pe fețele războinicilor săi se puteau citi spaima și uimirea.

— Old Shatterhand este liber! a exclamat tânăra căpetenie kiowașă. Cine l-a eliberat?

— Nimeni, am replicat eu. M-am eliberat singur.

— Uff! Uff! Uff! Asta este cu neputință!

— Nu și pentru mine. Știam că voi izbuti să fug, de aceea nu am vrut să te însoțesc, de aceea nu te-am rugat nimic. Ți-am spus doar că fiecare are datoria să își redobândească lucrurile ce i-au fost furate. Nu trebuie să-ți fie teamă de mine. Eu sunt prietenul tău și voi avea grijă ca apașii să nu-ți facă nici un rău.

— Uff! Dorești să faci aceasta?

— Da. Ai cuvântul meu că așa voi face.

— Pida crede ceea ce spune Old Shatterhand.

— Poți avea încredere în mine. Privește înapoi! Apașii s-au oprit. Le-am cerut însoțitorilor mei să-i oprească. Apașii vor sta liniștiți până ce voi merge eu la ei. Ați găsit urmele lui Santer?

— Da, numai că nu l-am putut ajunge din urmă.

— El vrea să ajungă în așezarea apașilor.

— Așa am crezut și noi, căci am văzut bine încotro se îndrepta hoțul.

— Ați dat dovadă de multă îndrăzneală! O întâlnire cu războinicii apași ar fi însemnat pentru voi moartea!

— Știm aceasta, dar Pida trebuie să-și pună viața în joc, pentru a avea din nou leacurile sale. Ne-am fi oprit lângă *pueblo* și am fi făcut tot ce ne-ar fi stat în putință pentru a pune mâna pe Santer.

— Acum vă va fi mai ușor, pentru că nu vă veți mai găsi în primejdie. Eu vă pot ocroti doar dacă tu vei fi prietenul și fratele meu. Descalecă! Să fumăm pipa păcii!

— Uff! a exclamat tânărul șef de trib. Oare Old Shatterhand, marele războinic ce a izbutit să fugă din satul nostru, crede că Pida este demn de a fi prietenul și fratele său?

— Da. Grăbește-te! Nu aș vrea ca războinicii apași să-și piardă răbdarea.

Am descălecat și am fumat calumetul. Apoi i-am cerut lui Pida să rămână pe loc, până ce îi voi face eu semn. Am încălecat și m-am îndreptat spre războinicii apași. Aceștia descălecaseră și se așezaseră în semicerc în jurul lui Til-Lata.

Îl cunoșteam bine pe Mână însângerață. Era un războinic viteaz, foarte mândru, dar și bun la suflet, astfel încât nu mă așteptam ca el să mi se opună. L-am salutat și i-am spus:

— Old Shatterhand vine aici singur, fără Winnetou, marea căpetenie a apașilor. Frații mei roșii vor să afle cât mai multe despre moartea lui Winnetou, iar eu le voi povesti totul. Aceasta se va întâmpla mai târziu. Acum trebuie să vorbim despre kiowași.

— Știu ce vrea Old Shatterhand. Mi-a spus-o Yato-Ka! a replicat Mână însângerată.

— Și ce spui?

— Old Shatterhand este una dintre căpeteniile apașilor. Apașii țin seama de dorințele lui Old Shatterhand. Cei zece războinici kiowași pot pleca în satul lor. Nu li se va întâmpla nimic.

— Și Pida, tânăra căpetenie?

— Am văzut că Old Shatterhand a fumat cu el pipa păcii. Pida poate veni la noi și poate fi oaspetele nostru câtă vreme va dori Old Shatterhand. După aceea Pida va fi din nou dușmanul nostru.

— Bine! Așa să fie! am spus eu. Războinicii apași mă vor însoți. Îl vom prinde pe ucigașul lui Inciu-Ciuna și Nșo-cil! Apoi îi voi călăuzi pe apași la mormântul lui Winnetou. *Howgh!*

— *Howgh!* a exclamat Til-Lata, strângându-mi mâna pentru a pecetlui cele spuse.

I-am făcut semn lui Pida să se apropie. Tânărul șef de trib a fost de acord cu condițiile puse de Mână însângerată și le-a cerut războinicilor săi să se întoarcă în satul kiowașilor.

Apoi am încălecat și am pornit la drum, înaintând pe malul lui Rio Pecos. Către seară, am făcut popas. Pentru că ne găseam pe pământurile apașilor, am aprins mai multe focuri. După ce am mâncat, le-am povestit războinicilor cum a murit Winnetou. Apașii erau adânc mișcați. După ce au tăcut multă vreme, au început să povestească diferite întâmplări legate de marea lor căpetenie la care ținuseră atât de mult. Parcă re trăiam groaznicele clipe în care fratele meu de cruce murise. Ceilalți dormeau, dar eu nu aveam somn. Mă tot gândeam la testamentul lui Winnetou și la aurul despre care era vorba în acel testament. În cele din urmă, am adormit, răpus de oboseală și am avut un coșmar cumplit. Se făcea că Santer arunca aur într-o căldare uriașă în care metalul prețios era topit. M-am luptat cu netrebnicul, dar nu l-am putut învinge. Pământul s-a cutremurat sub noi. Eu m-am salvat în ultima clipă, dar Santer a căzut în gol,

s-a prăbușit în aurul topit. M-am trezit scăldat în sudoare. Se spune că visele sunt doar niște lucruri trecătoare, dar trebuie să mărturisesc faptul că în ziua ce a urmat m-am gândit tot timpul la coșmarul pe care-l avusesem și care trebuia să însemne ceva.

Am pornit în galop către *pueblo*. La amiază am făcut doar un scurt popas și apoi am pornit din nou. După-amiază, ne-am oprit în apropierea așezării apașilor. În dreapta noastră se afla mormântul lui Klekih-petra cu crucea pe care o puseseam la căpătâiul său. În stânga noastră se găsea punctul din care fusesem nevoit să sar în apă pentru a rămâne în viață. Cât de des mă aflasem pe malul lui Rio Pecos împreună cu Winnetou! De câte ori nu depănasem amintiri împreună cu fratele meu de cruce, privind undele râului!

Am pornit spre *pueblo* și am ajuns pe înserat în așezarea apașilor. Til-Lata a dus mâinile pâlnie la gură și a strigat:

— Vine Old Shatterhand! Vine Old Shatterhand! Apași, întâmpinați-l pe Old Shatterhand!

În *pueblo* s-a produs agitație. Sute de mâini voiau să mă atingă. Apașii căutau să mă îmbrățișeze în semn de bun venit. Totul părea trist. Pentru prima oară mă întorceam în *pueblo* fără Winnetou.

Așa cum am mai arătat, aici se găseau relativ puțini războinici, mai exact era vorba despre cei la care Winnetou ținea în mod deosebit. Este de înțeles faptul că mi s-au pus foarte multe întrebări. Toți cei prezenți voiau să afle cât mai multe despre moartea lui Winnetou, dar i-am mai liniștit, spunându-le că le voi povesti totul mai târziu. Apoi, după ce s-a făcut liniște, am întrebat:

— Inta este aici? Trebuie să-i vorbesc.

— Este în odaia lui! Îl aducem numaidecât! mi-au spus câțiva apași.

— Nu, nu! Lăsați-l! i-am oprit eu. Inta este bătrân și nu mai are putere. Mă voi duce eu la el.

Am fost dus, împreună cu Pida, în mica odaie săpată în stâncă a bătrânului Inta. Apașul s-a speriat mai întâi, dar apoi s-a bucurat, recunoscându-mă și a început să-mi vorbească.

— A fost aici o față palidă? l-am întrebat eu.

— Da.

- Și omul cu fața palidă a spus care este numele său?
- Nu. Mi-a spus că Winnetou i-ar fi poruncit să nu-și spună numele.
- Câtă vreme a rămas el aici?
- Atâta vreme cât să se facă timpul pe care alții îl numesc „un ceas”.
- A vrut să ajungă la tine?
- Da, a fost adus la mine, mi-a arătat totemul lui Winnetou și mi-a spus că are de îndeplinit o ultimă poruncă a mării noastre căpetenii.
- Ce a vrut acel alb de la tine?
- Să-i spun unde se găsește lacul pe care voi l-ați numit Deklil-to.
- Și i-ai spus?
- Trebuia s-o fac, pentru astfel poruncise Winnetou. I-am spus care este drumul ce duce până acolo. I-am spus cum arată Deklil-to.
- I-ai spus și despre Pădurea de molizi? Și despre Stânca ursului, despre cascadă?
- I-am spus tot.
- Și despre drumul printre stânci?
- Și despre acel drum. Mi s-a înveselit sufletul pentru că am putut vorbi cu cineva despre drumul pe care l-am făcut odinioară împreună cu Old Shatterhand și cu Winnetou, marea căpetenie ce a plecat pe veșnicele plaiuri ale vânătorii, unde mă voi duce și eu curând. Îl voi întâlni pe Winnetou!
- Nu puteam să-i fac niciun reproș bătrânului. El văzuse totemul lui Winnetou și de aceea îi spusese totul lui Santer. L-am întrebat, cu mult calm, pe Inta:
- Calul feței palide era obosit?
- Nu. Când albul a plecat din *pueblo*, armăsarul său părea să se fi odihnit multă vreme.
- Albul a mâncat aici?
- Da, dar nu mult. Spunea că nu are vreme. A cerut fitil.
- Pentru ce îi trebuia fitilul?
- Nu știu, dar am fost nevoiți să-i dăm și praf de pușcă. Mult praf de pușcă.
- Praful de pușcă îi trebuia pentru armele lui?

- Nu. A spus că voia să arunce în aer ceva.
- Ai văzut unde a pus totemul?
- Într-un sac pentru leacuri. M-am mirat, pentru că știu că albiu nu poartă cu sine leacuri.
- Uff! a exclamat Pida. Mai are leacurile mele! Mi le-a furat!
- Furat? a întrebat bătrânul Inta. Acest alb era un hoț?
- Nu doar un hoț, am spus eu. Era și un ucigaș!
- Dar purta cu sine totemul lui Winnetou.
- A furat acel totem, am replicat eu. Albul care a fost adus la tine era Santer, cel ce i-a ucis pe Inciu-Ciuna și Nșo-ci.

Bătrânul a rămas înmărmurit. Părea o stană de piatră. L-am lăsat pradă spaimei și uimirii sale și am plecat.

Nu izbutisem să-l ajungem din urmă pe Santer. De aceea Mână însângerață a spus:

— Nu mai zăbovim aici! Pornim mai departe! Poate izbutim să îl găsim înainte ca el să ajungă la Deklil-to.

— Crezi că poți face asta fără a te odihni? l-am întrebat eu. Luna va lumina cu razele sale și putem înainta și pe timpul nopții.

— Til-Lata nu are nevoie de odihnă!

— Și Pida?

— Pida nu va ști ce este odihna, până ce nu va avea din nou leacurile sale.

— Prea bine! am replicat eu. Vom mânca și vom lua cai odihniți. Armăsarul meu negru va rămâne aici. Nici eu n-am liniște. Faptul că are asupra lui fitil și praf de pușcă mă pune pe gânduri. Nemernicul poate strica totul. Trebuie să ne grăbim.

Apașii din *pueblo* ne-au rugat să mai rămânem. Voiau să le povestesc despre ultimele clipe petrecute împreună cu Winnetou și despre moartea sa. I-am liniștit pe toți, spunându-le că avem să ne întoarcem curând. La numai două ceasuri după ce sosisem în *pueblo*, porneam din nou la drum pe cai odihniți, având la noi merinde din belșug. Eram împreună cu Pida și Til-Lata, care fusese de părere să luăm cu noi douăzeci de apași, deși nu aveam nevoie de atâția oameni. Urma să trecem prin teritoriul aparținând indienilor Mimbrenjo, care erau înrudiți cu apașii, astfel încât știam că aceștia nu ne vor face niciun rău. Trebuia să parcurgem un drum lung. Din

locul în care ne găseam până la Deklil-to erau aproximativ șapte sute de kilometri, ultima porțiune fiind foarte dificilă. În medie puteam parcurge cincizeci de kilometri pe zi, astfel încât ne trebuiau două săptămâni pentru a ajunge la ținta noastră.

Nici nu ne-am ostenit să mai căutăm urmele lui Santer, pentru că nu am fi făcut decât să ne pierdem vremea. Am pornit pe drumul pe care-l mai parcursesem o dată, cu multă vreme în urmă, împreună cu Winnetou. Astfel puteam spera să-l avem pe Santer înaintea noastră. Ucigașul nu cunoștea decât acest drum pe care pornisem și noi și pe care i-l descriesese bătrânul Inta.

Pe drum nu s-a întâmplat nimic deosebit, în afara faptului că am întâlnit un indian. Plecasem de peste zece zile și deodată am văzut venind spre mine un războinic Mimbrenjo. Acest indian îl cunoștea bine pe Winnetou, dar mă știa și pe mine. M-a recunoscut imediat și a exclamat bucuros:

— Old Shatterhand! Ce bine că te zăresc! Ești în viață! N-ai murit!

— Trebuia să fi murit?

— Da. Se spune că te-ar fi împușcat războinicii Sioux.

Am bănuțit numaidecât că războinicul Mimbrenjo îl întâlnise pe Santer.

— Cine ți-a spus că am fost împușcat?

— Un alb. El ne-a povestit despre moartea vestiților Winnetou și Old Shatterhand. L-am crezut fiindcă purta cu sine totemul lui Winnetou și leacurile apașului.

— Totul a fost doar o minciună. După cum vezi, sunt în viață! am replicat eu.

— Atunci nici Winnetou nu a murit?

— Ba, din păcate, Winnetou este mort, dar spune-mi unde l-ai întâlnit pe acest alb?

— În satul nostru. Voia un cal odihnit în schimbul armăsarului său și mai dorea o călăuză, un om care să-l ducă la Deklil-to. El vorbea despre apa căreia noi îi spunem Shish-tu¹. Albul era gata să dea leacurile lui Winnetou celui ce-l va ajuta. Așa se face că l-am

¹ Lacul întunecat, tradus în graiul apașilor prin Deklil-to (n.a.).

ajutat eu. I-am dat un cal odihnit și l-am dus la Shish-tu. Albul mi-a spus că acela era locul pe care-l căutase.

— Albul acela te-a înșelat. Mai ai leacurile?

— Da. Le am la mine!

— Să le vedem!

Indianul a dat la iveală săculețul cu leacuri. Pida a vrut să i-l ia. Războinicul Mimbrenjo s-a supărat și a început să strige la kiowaș. L-am liniștit însă, spunând:

— Aceste leacuri sunt într-adevăr ale tinerei căpetenii kiowașe. Winnetou nu a avut nicicând asupra sa leacurile astea.

— Trebuie că te înșeli! a insistat războinicul Mimbrenjo.

— Știu prea bine ce spun!

— Bine, dar numai de dragul acestor leacuri am făcut eu drumul până la Shish-tu și i-am dat albului un cal bun!

— Avea nevoie de un cal bun pentru că știa prea bine că este urmărit și te-a mințit fiindcă avea nevoie de ajutorul tău.

— Dacă toate acestea nu mi le-ar spune Old Shatterhand, nici nu le-aș crede. Trebuie să îi dau leacurile căpeteniei kiowașe?

— Da.

— Prea bine! Atunci voi porni pe urmele acelui alb mincinos pentru a-i lua viața!

— Vino cu noi, pentru că ăsta e și scopul nostru.

Războinicul Mimbrenjo era fericit de faptul că ne putea însoți, dar s-a întunecat cu totul când i-am spus cine era de fapt Santer, albul pe care el îl ajutase.

Pida era fericit. Își recăpătase leacurile, iar acestea se găseau în bună stare. El își atinsese țelul, dar oare puteam spune același lucru și despre mine?

În seara zilei care a urmat am izbutit să ajungem la Deklil-to. Am poposit printre copaci și nu am aprins focul, fiindcă nu știam unde se afla Santer și nu ne puteam trăda. Imediat ce ajunsese la lac, banditul îi ceruse călăuzei sale să se întoarcă în satul său și să-l lase singur. În drumul pe care îl parcursesem, străbătusem statul New Mexico și ajunseseam în Arizona. Ne găseam la limita dintre pământurile triburilor Gilenjo și Mimbrenjo. Această bucată de pământ, la limita teritoriilor celor două triburi, este dezolantă.

Călătorul nu poate vedea altceva decât stânci golașe. Doar în apropierea apei vegetația pare că vrea să ia totul în stăpânire, dar nu izbuteste să o facă, pentru că soarele arde nemilos, pârjolind totul cu razele sale fierbinți. Locul în care ne aflam era o îmbucurătoare excepție. Mai multe izvoare își revărsau apele într-o căldare, formând un lac, ale cărui unde liniștite se scurgeau încet spre vest. Noi ne aflam în partea de răsărit a lacului. Pădurea se întindea în sus pe creste și se reflecta în apa care părea întunecată, neagră, fapt ce ne îndemnase să-i dăm lacului denumirea de Deklil-to. De aceea războinicii numeau lacul acela Shish-tu. Muchia nordică a văii era cea mai înaltă. În acea parte se zărea silueta golașă a unei stânci ce se ridica de-a dreptul din lac și voia parcă să atingă cerul. În dosul ei își croise drum un pârau, ce-și arunca apele de la o înălțime de treizeci de metri în lac. Pârâul forma o cascadă, despre care Winnetou vorbea în testamentul său. Deasupra cascadei se vedea gura unei peșteri. În această peșteră nu putusem pătrunde când mă aflasem la Deklil-to împreună cu apașul, dar se pare că Winnetou descoperise până la urmă o cale pentru a ajunge la ea. Sprijinită parcă de acea stâncă înaltă se afla o alta. Cea de-a doua stâncă era Tse-shosh, adică Stânca ursului. De ce tocmai Stânca ursului? Pentru că acolo izbutisem să răpun un urs cenușiu.

Ne aștepta o zi deosebit de însemnată și de aceea nu am putut dormi. Abia se iviseră zorile, când ne-am trezit și am început să căutăm urmele lui Santer. Pentru că nu am găsit nicio urmă de-a răufăcătorului, m-am hotărât să pornesc pe drumul descris de Winnetou în testament. Nu i-am luat cu mine decât pe tânărul Pida și pe Til-Lata.

„Vei merge până la Indeltshe-tshil. De acolo vei urca până la Tse-shosh și vei înainta până la cascadă. Acolo vei descăleca și te vei cățăra.”

Asta scrisese Winnetou. Atât apucasem să citesc. Încotro trebuia să merg? Cel mai probabil trebuia să ajung la peșteră. Drumul era foarte abrupt, dar am putut înainta încetul cu încetul. Am ajuns chiar dedesubtul peșterii. Mai mult nu am putut înainta. Dacă exista vreo cărare care să ducă spre grotă, atunci noi nu o găsisem. Tocmai ne pregăteam să ne întoarcem, când am auzit o

împuşcătură. Niciunul dintre noi nu a fost însă rănit. Apoi cineva mi-a strigat:

— Câine! Eşti din nou liber? Eu am crezut că mă urmăresc doar kiowaşii! Acum te vei duce la dracu'!

Am auzit o a doua împuşcătură, dar cel care trăsesese şi-a greşit din nou ţinta. Am privit în sus şi l-am zărit pe Santer care se afla chiar la intrarea în peşteră.

— Vrei testamentul lui Winnetou? Vrei aurul? Ai ajuns prea târziu! Nu vei avea nimic! Nimic! Tot aurul va fi al meu! Am aprins deja fitilul!

Răufăcătorul a izbucnit în râs. Abia se putea stăpâni. Apoi a continuat:

— Văd că nu cunoşti drumul care duce la peşteră. Nu ştii nici drumul pe care te poţi întoarce odată ce ai ajuns în peşteră. Mă voi folosi eu de acest drum şi nu mă veţi prinde. De data asta eu am învins, hahahaha!

• Ce era de făcut? Santer pusese mâna pe aur, iar noi nu puteam întreprinde nimic. Poate că am fi putut găsi drumul ce ducea spre peşteră, dar tot ne-ar fi scăpat. Trebuia să-l împuşc, dar cum? Santer nu izbutise să ne nimerească. M-am întors pe unde venisem. Am coborât puţin şi mi-am luat carabina de pe umăr.

— Aha! Vrei să tragi, câine? m-a întrebat Santer. N-o să mă nimereşti! Aşteaptă să-mi schimb locul!

Netrebnicul a dispărut, dar a apărut imediat undeva deasupra peşterii. Se apropia tot mai mult de marginea stâncii pe care se afla. Ținea ceva alb în mână şi a strigat:

— ăsta e testamentul lui Winnetou, l-am învăţat pe dinafară! Nu mai am nevoie de el! Îl voi arunca în lac! N-o să puneţi mâna pe testament!

Spunând acestea, Santer a rupt în bucăţi foile de hârtie pe care erau aşternute cele din urmă dorinţe ale fratelui meu de cruce. Apoi a aruncat bucăţile de hârtie. Testamentul! Preţiosul testament al lui Winnetou era pierdut! Nu pot descrie în cuvinte sentimentele de care eram stăpânit în acele clipe. Simţeam că fierb şi i-am strigat:

— Ascultă-mă, netrebnicule!

— Da, da, te ascult! Te ascult! a spus Santer, batjocoritor.

— Salutări de la Inciu-Ciuna!

— Oh, mulțumesc!

— Salutări de la Nșo-ci!

— Oh, mulțumesc! Mulțumesc frumos!

— În numele lui Winnetou îți trimit acest glonț! Nu trebuie să-mi mulțumești!

Am luat doborătorul de urși și l-am dus la ochi. Puteam ținti mai bine dacă foloseam acea pușcă veche. De obicei nu-mi trebuia decât o clipă pentru a ținti, dar... ce se întâmpla? Îmi tremura mâna? Se mișca Santer? Se mișca stânca! Am lăsat pușca deoparte. Dumnezeu! Stânca se clătina! Din peșteră ieșea un fum gros, aruncat afară de o mână nevăzută. S-a auzit o bubuitură. Stânca pe care se afla Santer s-a aplecat din ce în-ce mai mult în gol. Banditul a ridicat brațele în aer și a strigat după ajutor. Apoi totul s-a prefăcut în mii de bucăți!

O vreme, niciunul dintre noi nu a fost în stare să rostească fie și un singur cuvânt. În cele din urmă, Pida a ridicat brațele la cer, exclamând:

— Marele Spirit l-a pedepsit pe ucigaș! Stâncile s-au năruit sub el!

Til-Lata a întins brațul în jos, spre lac. Apele sale păreau că fierb. Fața arămie a apașului era albă ca varul. Mână însângerată a spus, adunându-și parcă cu greu gândurile:

— Spiritul cel rău l-a luat la sine! Apa fierbe. Ucigașul nu va mai ieși nicicând din lac! El este blestemat!

Eu nu eram în stare să spun nimic. Îmi adusesem aminte de coșmarul pe care-l avusesem. Am rețărit acel coșmar. L-am văzut pe Santer căzând în gol. Nici nu fusese nevoie să-l împușc. Santer era el însuși vinovat de moartea sa. El se pedepsise singur, nemaivrând să aștepte Judecata Domnului. Santer aprinsese fitilul și astfel își pusese capăt zilelor.

Jos, pe malul lacului, apașii lui Til-Lata și războinicul Mimbrenjo ne făceau semne disperate. Pida și Til-Lata s-au grăbit să coboare. Au căutat rămășițele lui Santer, dar nu au găsit nimic. Trupul ucigașului fusese îngropat sub bucățile de stâncă.

Eram un om puternic, un om care văzuse multe și totuși simțeam că mă sfârșesc. Am fost nevoit să mă așez. Simțeam cum amețesc și am închis ochii. Vedeam încă stânca prăbușindu-se. Auzeam încă strigătul disperat al lui Santer.

Ce se întâmplase? Probabil că banditul murise pentru că Winnetou scrisese testamentul astfel încât să nu-l pot înțelege decât eu. Probabil că apașul strecurase în testamentul său o „capcană”. Cine nu pricepea despre ce era vorba avea să cadă în acea „capcană”. Ce se întâmplase cu aurul? Se mai afla sus, între stânci, sau căzuse în apele negre ale lacului?

Adevărul este că nu mă interesa aurul. În schimb, mă durea faptul că testamentul bunului meu frate de cruce era pierdut. Pentru mine era chiar o pierdere mare! Gândul la testamentul lui Winnetou mi-a dat noi puteri.

Am coborât repede. Am zărit în lac niște bucăți de hârtie. M-am dezbrăcat și am pornit înot după ele. Le-am lăsat apoi să se usuce. Desigur că cerneala se ștersese, dar am mai putut descifra cuvintele „o jumătate... păstrează... sărăcie... stânca trebuie aruncată în aer... creștin... împărțit... fără răzbunare”.

Asta era tot. Era foarte puțin și totuși din aceste câteva cuvinte am putut descifra ideea ce se desprindea din testamentul lui Winnetou. Am și acum aceste bucăți de hârtie. Le păstrez cu sfințenie.

După ce mi-am mai venit în fire, am început căutările. Câțiva apași au fost trimiși după calul lui Santer, care putea muri de sete dacă era legat de vreun copac. Noi, ceilalți, am urcat din nou pe culmea muntelui, pentru a găsi drumul către peșteră, bineînțeles dacă acesta mai exista. Am parcurs din nou în minte testamentul lui Winnetou, atât cât apucasem să citesc din el. Apașul scria: „Acolo vei descăleca și te vei cățăra”. Este adevărat că trebuia să mă cațăr pe stânci, dar poate că ar fi trebuit să mă cațăr și într-un copac. Am căutat și am găsit, în cele din urmă, un molid gros și înalt care crescuse chiar în stâncă. Trebuia să încerc! M-am urcat în copac. Da! Acesta era drumul! Am ajuns la buza peșterii. Dacă aurul se aflase în partea de sus a peșterii, acum era în lac. I-am chemat pe cei ce mă însoțiseră. Voiam să-i rog să mă ajute. Am căutat sub fiecare

piatră, dar nu am găsit nimic, nicio urmă, niciun semn. Deși știam cu toții să descoperim, fie și cea mai neînsemnată urmă, cel mai neînsemnat indiciu, toate strădaniile noastre s-au dovedit a fi zadarnice. Spre seară, ne-am întors pe malul lacului. Au venit și apașii care porniseră în căutarea calului lui Santer. Îl găsiseră. Am scotocit prin coburi, dar nu am găsit niciun obiect care să fi prezentat interes pentru noi.

Am mai rămas patru zile la malul lacului, dar nu am dat de aurul apașului. Dacă metalul prețios s-ar mai fi aflat în peșteră, l-am fi găsit cu siguranță. Eram convins că aurul se găsea acum pe fundul lacului, acolo unde se afla și trupul neînsuflețit al lui Santer. Ne-am întors pe malul lui Rio Pecos, în așezarea apașilor, doar cu vestea că Inciu-Ciuna și Nșo-ci fuseseră, în sfârșit, răzbunați.

Testamentul lui Winnetou a dispărut așa cum avea să dispară și rasa din care făcea parte apașul. Indienii aveau nenumărate calități, dar nu și le-au putut pune în valoare, nu și-au putut îndeplini nobila misiune pe care ar fi trebuit să o îndeplinească. Așa cum testamentul lui Winnetou s-a risipit în mii de bucăți, tot astfel indienii risipiți bat neconținut meleagurile care le-au aparținut cândva.

Cel ce ajunge în Munții Gros-Ventre și are privilegiul de a se afla înaintea mormântului lui Winnetou își va spune cu siguranță: „Aici odihnește Winnetou, un indian, un om deosebit”.

Când ultima bucată din testamentul lui Winnetou va fi putrezit în adâncul Lacului negru și printre stâncile măcinate de vremuri, un întreg neam se va ridica, va privi spre savană și spre munți și va spune: „Aici se odihnește rasa roșie, o rasă care nu și-a putut arăta măreția, pentru că nu i s-a îngăduit”.

POSTFAȚĂ

După ce am publicat romanul *Winnetou*, am primit nespuse de multe scrisori, vederi și cărți poștale din partea cititorilor. Da, aș putea spune că a fost o adevărată avalanșă de scrisori care părea să nu se mai sfârșească. Mi se pun atâtea întrebări! Cine să dea atâtea răspunsuri? Dragi cititori, vă rog să aveți răbdare!

Da, vă rog să aveți răbdare, căci mai am multe de povestit despre bunul meu prieten. În romanul *Winnetou* sunt redată doar o parte din întâmplările pe care le-am trăit alături de căpetenia apașilor, în timpul celor paisprezece ani cât a durat strânsa noastră prietenie.

Și trebuie să vă mai spun ceva, dragi cititori:

Le făgăduisem apașilor că-i voi duce la mormântul lui Winnetou, dar nu am putut face acest lucru prea curând, deoarece ne aflam la sfârșit de decembrie. Era iarnă și nu puteam porni la drum, căci aveam nevoie de cel puțin două luni pentru a ajunge în Munții Gros-Ventre și trebuia să străbatem cele mai sălbatice ținuturi ale Munților Stâncoși. Numai cel ce a trecut munții prin zăpada înaltă poate înțelege ce înseamnă un asemenea drum. Apașii, obișnuiți cu clima blândă din sud, nu-și puteau închipui ce înseamnă să străbați munții acoperiți de zăpadă.

Le-am promis apașilor că îi voi duce la mormântul lui Winnetou în primăvară și am rămas în *pueblo*, lucru ce i-a bucurat nespuse de mult. În primăvară, am pornit, într-adevăr, spre mormântul

marelui dispărut și ne-au trebuit șase săptămâni pentru a răzbate la Río Pecos, în Munții Gros-Ventre. Aș putea spune că am ajuns la timp în așezarea Helldorf, pentru că i-am ajutat pe coloniști să respingă un atac al războinicilor Ogellallah. De fapt, atacul nu fusese întreprins asupra micii așezări. Războinicii Ogellallah doriseră să prade mormântul lui Winnetou și să ia pușca bătută cu ținte de argint. După ce am cerut încuviințarea apașilor, am luat această faimoasă armă și am dus-o în Germania. Pușca împodobită cu ținte de argint este și acum pentru mine o sfântă amintire, un obiect care mi-l aduce înaintea ochilor pe bunul meu prieten.

Nu am putut porni imediat spre casă. Mai întâi, au avut loc funeraliile celui mai respectat și mai iubit dintre șefii de trib ai apașilor. Acestea au durat mai multe săptămâni. Apoi a fost nevoie să fie ales un nou șef de trib al apașilor Mescalero. Le-am spus să aleagă dintre ei un războinic iscusit, dar pașnic și bun, așa cum era Winnetou. Apașii l-au ales pe Til-Lata, un războinic plin de înțelegere și bunătate, în ciuda numelui pe care-l purta.

Oare Til-Lata se va bucura de respectul pe care-l dobândise Winnetou? Va avea el asupra celorlalte triburi apașe influența pe care o avusese fratele meu de cruce?

Istoria a arătat că, din păcate, răspunsul la aceste două întrebări avea să fie negativ. Unirea dintre diferitele triburi ale apașilor, pe care Winnetou izbutise s-o păstreze cu destul efort, s-a destrămat. Apașii au pornit în lupta inutilă împotriva fețelor palide. Astfel, numele lui Geronimo¹, căpetenia apașilor Chiricahua, a rămas scris cu litere de sânge în istoria Statelor Unite.

Testamentul lui Winnetou s-a pierdut, s-a risipit în vânt. Din păcate, niciunul dintre apași nu a moștenit de la Winnetou înțelepciunea, bunătatea, tăria de caracter de care dăduse dovadă fratele meu de cruce. Niciunul. Chiar niciunul? Poate că totuși a existat un apaș care să dovedească faptul că Winnetou nu a trăit și nu a murit în zadar.

Ceea ce urmează să mai povestesc, să mai aștern pe hârtie va dovedi faptul că indienii au început să se gândească la viitorul lor,

¹ Goiakla — șef de trib, luptător pentru drepturile indienilor.

să fie conștienți de calitățile lor. Cu cât povestesc mai mult, cu cât scriu mai mult, cu atât mai impunătoare devine figura celui despre care am spus de atâtea ori că este cel mai de seamă reprezentant al rasei sale, figura celui care își doarme somnul de veci pe malul râului Metsur. Figura lui prinde viață pe măsură ce scriu mai mult despre el, despre acela ce a fost cel mai nobil dintre indieni: WINNETOU, căpetenia apașilor!